

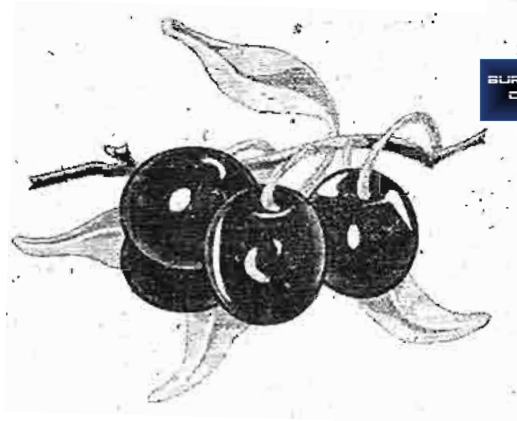

BURMESE CLASSIC .COM

လယ်မင်းမိုမို

ပြတ်ရောက်တဲ့ ကြီး

L လင်

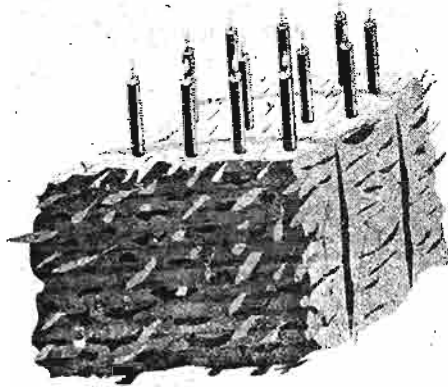
BURMESE CLASSIC .COM

လမင်းမိုမို

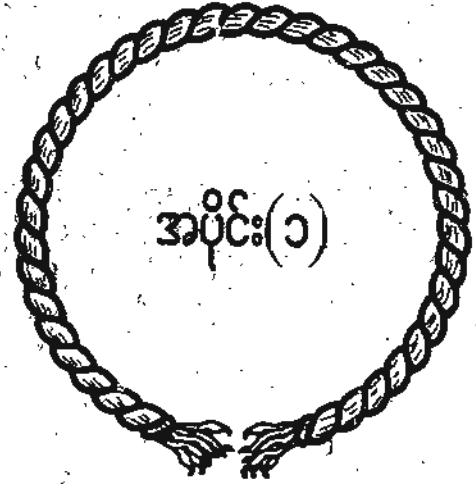

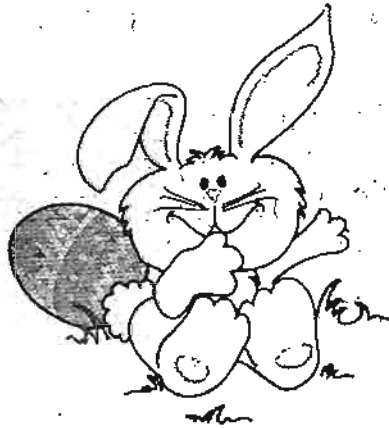
ဖြတ်ရောက်တဲ့ကြီး

စိစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာ့စာပေ

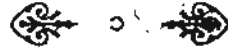

BURMESE
CLASSIC
2008

BURMESE CLASSIC

“အစ်မ ... အစ်မ”

နောက်ဘက်က ခေါ်သံနှင့်အတူ တဖုတ်ဖုတ်ခြေသံ
ညီအောင် ပြေးလိုက်လာသံတို့ကြောင့် ရွှေရုပ်တို့သူငယ်ချင်းတစ်စု
လှည့်ကြည့်လိုက်မိကြပါသည်။ ဆံပင်တိုလေး၊ ခြေထောက်မှာ
ပျံ့ပါးအောင် ပြေးလိုက်လာတဲ့ ကျောပိုးအိတ်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီ
လောက် ခပ်တိုတို ဝတ်ထားတဲ့ ကောင်ကလေးတစ်ယောက်
ပြိုင်လျှင် ရွှေရုပ်က ခြေလှမ်းကို ရပ်လိုက်ပါသည်။

“ဘယ်သူလဲ အဲဒါ”

မွန်မွန်က ရွှေရုပ်ရဲ့ ပြုံးတုံ့တုံ့ရုပ်ကို မြင်ကာမေး

“အဲဒါ လင်းဝဏ္ဏရဲ့ ညီလေးလေ”

“ဪ ... လင်းဝဏ္ဏ ညီလား”

“အင်း”

ရွှေရုပ်က အနားကိုရောက်လာတဲ့ “မင်းဒီပ”ကို ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်ရင်း ...

“ဘာလဲ ... မောင်လေး”

ရွှေရုပ်ကိုဆုံတိုင်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်းလိုလို ပြုံးတတ်တဲ့ကောင်ကလေးက နုလှည်းပဲ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းလို့လို ပြုံးရင်း သူ့ကျောပိုးအိတ်ထဲ လက်နှိုက်နေရင်းက ...

“ကိုကိုက ပေးခိုင်းလိုက်လို့”

ကျောပိုးအိတ်ထဲက ပြန်ထွက်လာတဲ့ သူ့လက်ထဲ ပါလာတဲ့ စာအိတ်ဝါနနလေးကိုကြည့်ရင်း ရွှေရုပ်က မင်းဒီပကိုပဲ မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးလိုက်ကာ ...

“ဟဲ့ ... မင်းအစ်ကို့ကို ပြောလိုက်စမ်း၊ ကိုယ်တိုင်မူပေးဘဲနဲ့ အဲဒီလို လူကြိုပေးပေးနေတာ အစုံမကြိုက်ဘူးလို့”

မင်းဒီပက ခေါင်းတစ်ချက် နှစ်ချက်ကုတ်ကာ ပြုံးကျဲကျဲနင်း ...

“ဟိုလေ ... ကိုကိုက မအားလို့ပါ”

“မအားရင် ရည်းစားစာလည်း မပေးနဲ့လို့၊ အားမှပေးလို့ ပြောလိုက်”

“ဟို ... ဟို ... ယူလိုက်ပါ အစ်မ၊ ကိုကိုက စာမေးပွဲရှိလို့ပါ၊ စာတွေများနေလို့ပါ၊ ကျွန်တော့်ကျူရှင်နဲ့ အစုံမတို့ သင်တန်းကလည်း တစ်လမ်းတည်းဆိုတာ သိနေလို့ ကျွန်တော်နဲ့ လူကြိုပေးလိုက်တာပါ၊ ကိုကိုက သူ့ကိုယ်တိုင် ပေးချင်တာပါ အစ်မရဲ့၊ တကယ် အချိန်ကျပ်နေလို့ပါ”

“အမယ်လေး ... ပြောထုတ်လိုက်တာ”

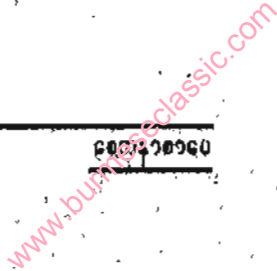
“ဟုတ်ပါ၊ ယဲ့ ... လင်းဝတ္ထု ညီလေး၊ နှင်ကြီးရင် ရှေ့နေလုပ်ပါလား”

မင်းဒီပက အနည်းငယ် မျက်နှာပုပ်သွားကာ ... “ကျွန်တော့်နာမည် မင်းဒီပ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ ကိုမင်းဒီပရယ်၊ ဘယ်နာမည်ရောက်ပြီလဲဟင်”

ရွှေရုပ်က မင်းဒီပကို စ၊နေကြတဲ့ မွန်မွန်တို့ လမ်းလက်တို့ကို ကြည့်ရင်း ရယ်နေမိပါသည်။ ဒီကောင်လေးပုံစံကလည်း တကယ်ပဲ စချင်စရာလေး ကောင်းနေတာပါ။ မျက်နှာနုနုကလေးနှင့် အရပ်က ခြောက်ပေလောက် ကလန်ကလားပိန်ရှည်ရှည် ဖြစ်နေတဲ့အထဲ သူနှင့်ဂျင်းဘောင်းဘီတိုက သဟဇာတ မဖြစ်ဘဲ ကိုးရိုးကားရား ဖြစ်နေသည်။

“ကိုးတန်း”

“ဟင် ... ကိုးတန်းလား၊ နင် ဒီလောက်အရပ်ကြီးနဲ့ ဆယ်တန်းတောင် မရောက်သေးဘူးလား”

“ဟဲ့ ... မွန်မွန်၊ သူက ခုမှ ဆယ်ငါးနှစ်ဟဲ့၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား မောင်လေး”

“ဟုတ်”

“လင်းငဏ္ဍ ပြောဖူးတယ်၊ သူနဲ့လေးနှစ်ခွဲ ကွာတယ်တဲ့”

“ဒါဆို ငါတို့အားလုံးနဲ့လည်း လေးနှစ်ကျော် ကွာမှာပေါ့”

“အင်း”

“မသိပါဘူး၊ ငါက ဆယ်ခုနစ် ဆယ်ရှစ် ရှိလောက်မယ် ထင်တာ”

“ဟဲ့ ... မင်းမှာမည် ဘယ်ထိုခေါ်တာလဲ၊ ခုန ပြောလိုက် တယ်”

မင်းဒီပက လင်းလက်ကို မျက်စောင်းရှယ်ကာ ...

“မင်းဒီပ”

“ဟင် ... မင်းဒီပ၊ တိုးတက်တို့နဲ့တွဲတဲ့ မင်းဒီပလား”

“ဟုတ်”

“ဟဲ့ ... တိုးတက်ဆိုတာ ကျုပ်မောင်လေးဟဲ့”

“ဪ ... အစ်မက တိုးတက် အစ်မလား၊ မနှင်းစက် လား၊ မလင်းလက်လား”

“အောင်မယ် ... သူက သိသားပဲ၊ လင်းလက်ပေါ့ဟဲ့၊ မနှင်းစက်က ယောက်ျားရပြီး ကုလေးတောင် မွေးပြီဟာကို ငါက မနှင်းစက် ဖြစ်စရာလား”

မင်းဒီပက ကုပ်ကိုပုပြီး ပြီးသည်။

“အမယ် ... ဒီပုံစံကြည့်တော့ မခုတ်တတ်တဲ့ကြောင်လေး လို့နော်၊ ရှင်တို့ မထင်လိုက်နဲ့၊ တိုးတက်၊ မင်းဒီပ၊ အောင်သက်ထင် ဆိုတာ နဲ့ရံကျောင်းက လက်မရွံ့ လူပိုက် တွေ၊ ဟိုနေရာ ထိခနဲ ဒီနေရာ ထိခနဲ ရန်များသလား မမေးနဲ့၊ ခုကြည့်တော့ ပြီးကျပြီးကျနဲ့ ယုံတောင် မယုံနိုင်ဘူး”

ရွှေရပ်က မင်းဒီပကို တအံ့တဩ ကြည့်ကာ ...

“ဟုတ်လား မောင်လေး၊ မင်းက အဲလိုလား”

“အဟင်း ... ရန်စတဲ့ကောင်တွေရှိလို့ ရန်ဖြစ်တာပါ အစ်မ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းတိုးကလည်း ရန်လို့လို့ပေါ့၊ အိမ်မှာ တိုးတက်ကိုတောင် ပြောနေရတာ၊ အားလုံးထဲ မင်းဒီပက လက်အယဉ်ဆုံးလို့ ကြားဖူးလို့ နင် မင်းဒီပနဲ့ မပေါင်းနဲ့ လို့”

“ဟာ ... အစ်မကလည်း၊ တူတူပါပဲ၊ ကျွန်တော်ကမှ ထူ ပြီးဆိုးနေတာမှ မဟုတ်တာကို၊ တိုးတက်ကော အောင်သက် ထင်ရော တူတူဆိုးကြတာပဲဟာ”

ရွှေရုပ်က မင်းဒီပ စကားကို ရယ်ချင်စိတ်အောင်

ကာ ...

“မဆိုးနဲ့လဲ မောင်လေးရဲ့၊ ရန်ဖြစ်တာ ဘယ်ကောင်းပါ
မလဲ၊ ဘာမှလဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့ နာမည်ပျက်တယ်”

ကောင်ကလေးဟာ အစ်မကြီး တစ်အုပ်ကြားထဲ
နှောင်းတကုတ်ကုတ် စုတပုပ်ပုပ် ဖြစ်နေသည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... မင်းဒီပ၊ နင်က လင်းဝတ္ထုနဲ့ ညီအစ်ကို
အရင်းမှ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ညီအစ်ကိုအရင်းဗျ”

“ဟုတ်ရဲ့လားဟယ်၊ ဟိုက လင်းဝတ္ထုက ဖြူဖွေးပြီး ဝင်း
ဖန့်နေတာ၊ သန့်သလား မမေးနဲ့၊ နင်ကကျတော့ ညိုညို
မည်းမည်းလေးနဲ့ ရုပ်ကလည်း မလှပါလား၊ မွေးစားသား
များလား အိမ်ကို ခမ်းကြည့်ပါဦး”

မွန်မွန် နောက်ပြောင်တဲ့စကားကြောင့် ရွှေရုပ်ကို
လင်းလက်တို့က ဝိုင်းရယ်မိကာ မင်းဒီပကတော့ စုပုပ်ပုပ်ဖြစ်နေ
ပါသည်။

“မွန်မွန်ကလည်းဟာ မစပါနဲ့၊ မင်းဒီပက အသားညိုပေ
မယ့် မျက်စိး မျက်လုံးတွေ လှပါတယ်”

“လင်းဝတ္ထုကကျတော့ ပြောစရာမရှိအောင်ကို လှတာလေ၊
ကျောင်းတန်းကလည်း King ၊ အစိစိရောက်တော့လည်း

King ၊ မောင်လေး ... မင်းဒီပ၊ အစ်မတို့က လင်းဝတ္ထု
ညီလေးဆိုလို့ ချစ်လို့စတာနော်၊ စိတ်မဆိုးနဲ့ သိလား”

အောင်သက်သက် ငြိမ်ခံနေရတဲ့ မင်းဒီပက ပြောရာ

ပြောကြောင်း ပြောတော့မှ နှုတ်ခမ်းကို တစ်ဖက်တွန့်ကာ ...

“အစ်မက ကျွန်တော်ကို ချစ်လို့စရာအောင် ကျွန်တော်က
ဘယ်အရွယ်မို့လဲ”

“နင်က ဆယ့်ငါးနှစ်လေ”

“အစ်မကကော ဘယ်နှနှစ်မို့လို့လဲ”

“ဟဲ့ ... ငါက ဆယ့်ကိုးနှစ်ကျော်နေပြီနော်၊ နောက်လေးလ
ဆိုရင် နှစ်ဆယ်ပြည့်တော့မှာ”

“ဆယ့်ငါးနဲ့ နှစ်ဆယ်ဆိုတာက ကွာသလိုလို ထင်ရပေ
မယ့် နှစ်ဆယ်ငါးနဲ့ သုံးဆယ်၊ သုံးဆယ်ငါးနဲ့ လေးဆယ်
ဆိုရင်တော့ ဘာမှမကွာတော့ဘူးဆိုတာ အစ်မ သိရဲ့လား
ဗျ၊ ကျွန်တော် နှစ်ဆယ် အစ်မ အစိတ်ဆိုရင် ရည်းစား
ထားလို့တောင်ရတယ်၊ ချစ်လို့ ချစ်လို့နဲ့ လာမစနဲ့”

“ဘာ”

မွန်မွန် အံ့သြကြောင်တက်ပြီး ဘာပြန်ပြောရမှန်း
မသိ ဖြစ်သွားပုံကို ရွှေရုပ်နှင့် လင်းလက်တို့ သဘောတွေကျပြီး
ရယ်ကြရပါသည်။ မင်းဒီပကတော့ ဘူကိုနက်တာလေးကို နာနာ
ပြန်နက်လိုက်ရ၍ သဘောနေ့ဟဲ့ရုပ် ပြီးစိစိနှင့် ရွှေရုပ်ကို...

“အနီ... ကျွန်တော်သွားပြီ”

“အင်း... အင်း။ မင်းအစ်ကိုကို ပြောဦး။ မင်းနဲ့လူကြို ပါးနေတာ သုံးစောင်ရှိနေပြီ။ နောက်တစ်ခါ သူများနဲ့ပေး ရင် မယူဘူးလို့”

မင်းဒီပက ပြုံးစိစိလေး ပြေးထွက်ရင်း “ဟုတ်” လို့ ခေါင်းလေးတစ်ချက် ဆတ်ပြသွားပါသည်။

“အစ်မ”

ခပ်ကျယ်ကျယ် အသံထွက်လေးကို မှတ်မိနေ ကြကာ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိကြလျှင် ဆိုင်ထဲကို သူငယ် ချင်းတစ်ယောက်နှင့် နှစ်ယောက်အတူ ဝင်လာသော မင်းဒီပကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ စလွယ်သိုင်းလွယ်ထားတဲ့ ဘေးလွယ်အိတ် ချောကလက်ရောင် ခပ်ပြားပြားနှင့် ဆံပင်ကို ပုံစံဆန်းဆန်း ထားတဲ့ မင်းဒီပကို လှမ်းကြည့်နေကြရင်း မွန်မွန်က ...

“ပြောလို့ မဆုံးသေးဘူး။ သူ့ညီက ရောက်လာပြီ”

ရွှေရုပ်တို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ဟာ ရွှေရုပ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး လင်းဝဏ္ဏ အကြောင်းကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေကြ တာပါ။

ဆယ်တန်းတုန်းက အထက်တန်းကျောင်းမှာ အတူတူ ဇာတ်ခုံကြစဉ်ကတော့ နည်းနည်းပါးပါး ခင်မင်ရုံလောက်သာပါ။ လင်းဝဏ္ဏက အိမ်မိစိဝင်ကာ ရွှေရုပ်တို့အုပ်စုကတော့ စီးပွားရေး တက်ကြသည်။ အပြင်မှာလည်း စီးပွားရေးနှင့်ပတ်သက်သည့် နိုင်ငံခြားက ဒီပလိုမာလက်မှတ်တွေ အမျိုးမျိုးကို တက်ကြယူကြ။

ကျောင်းသားဟောင်း ဆုံမတွေ့ပွဲ၊ ဆရာကန်တော့ပွဲတွေလောက်မှာသာ အသေအချာဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဖြစ်ကြပေမယ့် တက်တမ်းတော့ လင်းဝဏ္ဏနှင့် ရွှေရုပ်တို့က တစ်လမ်းတည်း နေကြတာပါ။ တစ်လမ်းတည်းဖြစ်ပေမယ့် ဟိုးဘက်ထိပ် ဒီဘက်ထိပ်။ ဟိုးဘက်ထိပ်က အလွန်ကျယ်ဝန်းခမ်းနားပြီး သီးသန့်ဆန်လှတဲ့ မြေကျယ်တိုက်ကောင်းကြီးတွေဘက်မှာ ရွှေရုပ်တို့က နေပါသည်။

ဒီဘက်ထိပ်ကတော့ ကိုယ်ပိုင်ခြံကလေးတွေနှင့် ရပ်ကွက်သာ ဖြစ်သော်လည်း ခြံကွက်လေးတွေကိုက လေးဆယ်ခြောက်ဆယ်၊ ခြောက်ဆယ်ပတ်လည်လောက်တွေ။ အကျယ်ဆုံး ခြံဆိုလျှင် ခြောက်ဆယ် ရှစ်ဆယ် အလျားအနံလောက်သာရှိ၍ အိမ်တွေကလည်း လုံးချင်းတိုက်ကလေးတွေပေမယ့် သိပ်ကြီးခမ်းနားတဲ့အိမ်တော့ မရှိပါ။

ချို့ချို့နှင့် လူတန်းစားတော့ မရှိပေမယ့် ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုမှာ စိန်မာအင်ဂျင်နီယာကြီးတစ်ယောက်

ဖြစ်တဲ့ လင်းဝဏ္ဏတို့ဖခင် ဦးအောင်ခင်လောက် အနေအထားဟာ အဲဒီဘက်ခြမ်းမှာတော့ အပြည့်စုံဆုံးပါ။ ပြောင်ပြောင်ယောင်ယောင် လျှံလျှံပယ်ပယ် နေထိုင်သုံးစွဲနိုင်သည် မှန်ပေမယ့် ရွှေရုပ်တို့လောက်တော့ အလုံးအခဲ အစုအပုံ ချမ်းသာတာမျိုးမဟုတ်။

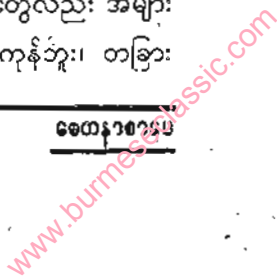
ရွှေရုပ်ရဲ့အဖေ ဦးမင်းနိုင်က ကျောက်စိမ်းလုပ်ငန်းနှင့် ကြီးပွားချမ်းသာတဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ကွက် ဆကျက်တွင်းတွေနှင့် သူဌေးကြီးစာရင်းဝင်ဖြစ်ကာ ပင်ရင်းလုပ်ငန်းအပြင် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတို့ရဲ့ ကုမ္ပဏီအချို့ထဲ ဟိုထဲ ဂွယ်ယာဝင် ဒီထဲဂွယ်ယာဝင်နှင့် ဝင်ငွေရလမ်းတွေက အသွယ်သွယ်ဖြစ်ရာ လင်းဝဏ္ဏတို့နှင့် ရွှေရုပ်တို့ရဲ့ အဆင့်အတန်းအခြေအနေချင်းက အတော်ပင် ကွာခြားလှသည် ဖြစ်ပါသည်။

“ရွှေရုပ် ... ညည်းနဲ့ လင်းဝဏ္ဏ လုံးဝသဘောမတူဘူးနော်၊ ပြောထားပါရဲ့၊ ခေါင်းမညိတ်လိုက်မိစေနဲ့”

ရွှေရုပ်ကို လင်းဝဏ္ဏ ချစ်ရေးဆိုထားတာသိတဲ့ ရွှေရုပ်ရဲ့ မေမေက သတိပေးထားတဲ့စကား ဖြစ်ပါသည်။

“မေမေရယ် ... လင်းဝဏ္ဏက လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ၊ ဆရာဝန်ဖြစ်မယ့်သူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်တယ်လေ”

“သမီးပတ်ဝန်းကျင်မှာ ခေါင်းခေါက်ရွေးလို့ရတဲ့ ယောက်ျားလေးတွေ အများကြီးထဲမှာ လူကောင်းတွေလည်း အများကြီး၊ ဆရာဝန်တွေလည်း ရိုက်သတ်မကုန်ဘူး၊ တခြား

ဘာကြောင့်မှ မဟုတ်ဘူး၊ လင်းဝဏ္ဏလည်း ကိုယ့်မျက်
 ရှေ့ မကြာမကြာ မြင်တွေ့နေလို့ မဆိုးဘူးဆိုတာ သိတယ်
 အဆင်အတန်း ခွဲခြားတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ သူ့အမေ
 ကြည့်မရတာ၊ ဒါကြောင့် သဘောမတူဘူး၊ လက်မခံနဲ့
 “သူ့အမေက ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ၊ မေမေတို့ တက္ကသို
 လ်တန်းက တစ်ဘက်ချိတ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ သူက မက်စီက၊ မေမေက ဟစ်စထရီ
 တာပါ၊ သူ့ချင်း မခင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ညည်းအဖေက သူ
 ကို အစွဲကြီးစွဲဖူးသေးတယ်လေ၊ ကြိုက်ဖူးသေးတယ်လေ
 ညည်းအဖေလည်း မက်စီကပဲ၊ သူ့ထက်တစ်နှစ်စောတ
 ပေါ့၊ သူက သင်္ချာကျောင်းသူပီပီ တွက်တတ်တယ်လေ
 ညည်းအဖေက အဲဒီတုန်းက ဘာမှမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုအေး
 ခင်ကတော့ သူ့ကို အာအိုင်တီကနေ လာကြိုက်ရတာ
 အင်ဂျင်နီယာလောင်းဆိုတော့ မျှော်လင့်ချက်ရှိတဲ့သူပေ
 ပြီးတော့ ကိုအောင်ခင် မိဘတွေက ရာထူးရာခံတွေနဲ့
 တော့ သူက အဲဒီအင်ဂျင်နီယာလောင်းကိုပဲ ရွေးလိုက်တာ

“ဪ ... အဲသလို ဇာတ်လမ်းရှိတယ်လား မေမေ”
 “ဟုတ်တယ်၊ ညည်းအဖေက နောက်မှ ကျုပ်ကိုလာကြို
 တာ”

“မေမေက အချစ်ကို ဦးစားပေး ရွေးခဲ့တာပေါ့နော်”

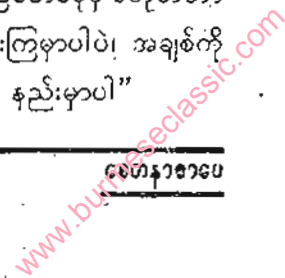
“တော်စမ်းပါ ရွှေရုပ်ရယ်၊ မေမေ ပြောချင်တာက လင်း
 ဝဏ္ဏရဲ့အမေ ခင်လေးသိဟာ တွက်တတ် ချက်တတ်
 မက်တတ်တယ်၊ အဲဒါကို သဘောမကျဘူး၊ အို ... သူ
 ကိုကို ကြည့်မရတာ”

“ဖေဖေနဲ့ ခမည်းခမက် ပြန်မတော်စေချင်တာ မဟုတ်
 လား”

“တော်လည်း ဘာဖြစ်လဲ၊ လူကြီးတွေဖြစ်ကုန်ပြီပဲ၊ ကြည့်
 လို့ကိုမရတာပါအေ၊ အဲဒီတုန်းက သူ့ကိုယ်သူ အင်ဂျင်နီယာ
 ကတော်ဆိုပြီး ဖြစ်နေတဲ့ရုပ်က ညည်းအဖေ မျက်နှာငယ်
 ခဲ့ရတာပေါ့၊ ခုတော့ သူ့အင်ဂျင်နီယာက ညည်းအဖေလို
 သူဌေးကြီး ဖြစ်သလား”

“မေမေက ငွေတွေ ဂုဏ်တွေ မမက်ဘဲ ရိုးသားခဲ့လို့
 မေမေနဲ့ ထိုက်တန်တာကို မေမေ စံရတာပေါ့၊ သူကတော့
 တွက်ခဲ့ မက်ခဲ့ပြီး ရွေးခဲ့ပေမယ့် မခံစားထိုက်တော့ ခုလို
 အောင်မြင်မယ့် ဖေဖေကို ငြင်းမိရက်သား ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့
 မေမေရယ်၊ ကုသိုလ်ကံ မပါလို့ပေါ့ ...

ဒါပေမဲ့ ... သူ့ဘဝရှေ့ရေး သူ ကောင်းစားမယ်
 ထင်တဲ့သူကို ရွေးချယ်တာဟာ အပြစ်တစ်ခုမှ မဟုတ်တာ
 မေမေရယ်၊ သူ့သူ့ကိုယ်ကိုယ် ရွေးကြမှာပါပဲ၊ အချစ်ကို
 မျက်စိမိတ် ကိုးကွယ်တဲ့သူဆိုတာ နည်းမှာပါ”

“အချစ်အကြောင်း ဘာများ သေချာသိလို့ ဆွေးနွေးနေ တာလဲ ရွှေရုပ်၊ အခု မေမေတို့ အပေါင်းအသင်း အသိုင်း အဝိုင်းထဲမှာ သမီးနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးပြီး အဆက်အသံရှိနေ အောင် ပေမေ ဖန်တီးပေးထားတဲ့ အမျိုးသားလေးတွေထဲ က တစ်ယောက်ကိုသာ သမီးရွေး”

ရွှေရုပ်သည် ‘မေမေစကားကို နားထဲဝင်နေကာ လင်းဝဏ္ဏကို ခေါင်းမညိတ်ဖြစ်သေးသည်မှာ ခုဆို နှစ်နှစ်နီးပါး။ ဇွဲကောင်းတဲ့ လင်းဝဏ္ဏကလည်း လက်လျှော့ နောက်ဆုတ်မသွား။ ခုထိ ချစ်ခွင့်ပန်ဆဲပါ။ မိဘသဘောမတူတဲ့အတွက် စိတ်ဆင်းရဲ စရာ ပြဿနာတွေနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲစားရမှာမျိုးကိုလည်း ရွှေရုပ်မခဲ စားချင်ပါ။

ဒါကြောင့်လည်း လင်းဝဏ္ဏနှင့် တွေ့ဖြစ် ဆုံဖြစ်တဲ့ အခါတွေတိုင်း ...

“ငါ စဉ်းစားချင်သေးတယ် လင်းဝဏ်ရယ်”ဆိုတဲ့ စကားကိုသာ ရွှေရုပ် ပြောဖြစ်နေမြဲပါ။

“ကျူရှင်မတက်ဘူးလား ဒီဒီ”

ရွှေရုပ်က အနားရောက်လာတဲ့ မင်းဒီပကို ဆီးမေး လိုက်ပါသည်။ လင်းဝဏ္ဏကို အိမ်နာမည် “ဝဏ်ဝဏ်”၊ မင်းဒီပ ကို အိမ်နာမည် “ဒီဒီ”လို့ အိမ်မှာခေါ်ကြတယ်ဆိုတာ ရွှေရုပ် သိနေပြီဖြစ်ပါသည်။ ရွယ်တူဖြစ်တဲ့ လင်းဝဏ္ဏကိုတော့ ဝဏ်ဝဏ်လို့

ခေါ်ဖို့ နှုတ်ထွက်ခက်နေသေးကာ မင်းဒီပကိုတော့ “ဒီဒီ”လို့ ရဲရဲတင်းတင်း ခေါ်ဖြစ်ခဲ့တာတောင် ကြာပြီ။

“ပြုံးစိစိနဲ့ ကျူရှင်လစ်နေတာလားဟင်”

“ဟိုဟာပါ ... အစ်မကလည်း”

“ဘယ်ဟာလဲ”

“ဟိုကောင်ကိစ္စရှိလို့ လိုက်ပေးတာ”

မင်းဒီပက ရှေ့နားကစားပွဲမှာ ကျန်ရစ်တဲ့ သူနှင့် အဖော်ပါလာသူကို လှမ်း၍မေးဆတ်ပြသည်။

“သူ့ကိစ္စရှိလည်း ကျူရှင်ပြီးမှ လုပ်ပေါ့ဟဲ့၊ မင်း ဒီနှစ်က ဆယ်တန်းနော် ဒီဒီ၊ ပေါ့ဆမနေနဲ့၊ တို့ လင်းဝဏ္ဏနဲ့တိုင် လိုက်မှာ”

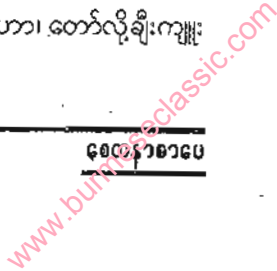
“အာ ... မတိုင်ပါနဲ့ အစ်မကလည်း၊ ကိုကိုက မေမေကို ဆက်တိုင်မှာ၊ မေမေကနေ ဖေဖေ၊ အိမ်မှာ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း လူဆိုးကိုဖြစ်လို့”

“မဖြစ်အောင်နေပေါ့၊ စာကြိုးစားမှပေါ့၊ လင်းဝဏ္ဏ ဆို စာဘယ်လောက်တော်လဲ”

“အစ်မတလည်း၊ သူ့လင်းဝဏ္ဏပဲ”

ရွှေရုပ်က ပြုံးစိစိလေး ဖြစ်သွားမိကာ ...

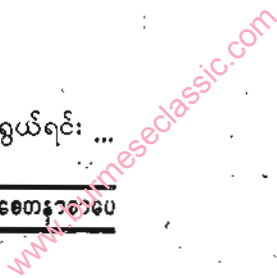
“မင်းအစ်ကိုပဲဟာ၊ သူက တော်တာပဲဟာ၊ တော်လို့ချီးကျူး တာပေါ့”

“ချီးကျူးပေါ့၊ ကျွန်တော့်ကိုတော့ မရွတ်ချနဲ့”
 “ဟိုတလောက လင်းဝဏ္ဏနဲ့ တခြားသူငယ်ချင်းတွေရော
 ကြေးအိုးသွားသောက်သေးတယ်၊ သူက ပြောတယ်၊ မင်း
 ပြီးခဲ့တဲ့လဲက ကျူရှင်မှာ နှစ်ဘာသာကျတယ်ဆို”
 “ဟာ ... ကိုကိုက လူပုံအလယ် မဆီမဆိုင် ကျွန်တော့်
 အကြောင်း ဘာလို့နှိမ်ချပြောရတာလဲ၊ ဒီတစ်ခါတည်းကျ
 ပူးတာကို”
 “အစ်မက မေးတာပါ ဒီဒီရယ်၊ ဒီဒီရော စာတွေရရဲ့လား၊
 အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲလို့ မေးကြည့်လို့ သူ ပြောပြတာပါ”
 “လိမ်ပြောလည်း ရတာပဲ”
 “ဟဲ့ ... ဘာလိမ်ပြောစရာရှိလဲ”
 “မင်းဒီပရေ ... စာလုပ်နေရင် မောင်လေး၊ တိုးတက်တော့
 ဘော်ဒါပို့ထားလိုက်တာ အတီးခံရတယ် ကြားတယ်၊
 တီးပစေ၊ ဘယ်မှလဲ ထွက်လို့မရဘူး ပြီးရော၊ တစ်နှစ်တည်း
 နဲ့ ကျွတ်ဖို့က အရေးကြီးတယ်”
 လင်းလက်က ဝင်ပြောပါသည်။
 “ဟုတ် ... ဟိုတစ်နေ့က သူ ဖုန်းဆက်ပါတယ်”
 “ဟင် ... ဖုန်းဆက်လို့ ရလို့လား၊ ဟိုဟိုဒီဒီကို”
 “သူတို့ထဲက တစ်ယောက်က ဟဲန်းဒီဖုန်းခိုးပြီး မှာထား
 တာဆိုလား၊ သူတို့မှာ ဖုန်းရှိတယ် အစ်မရဲ့”

“ကြည့်စမ်း ... သူတို့ဆရာတွေက လုံးဝဟဲန်းဒီဖုန်းကိုင်
 ခွင့် ပေးမထားဘူး၊ ဖုန်းခိုးပြောနေကြတာပေါ့၊ အမယ်လေး
 ရင်လေးလိုက်တာ”
 မင်းဒီပက ရွှေရုပ်ဘက် ပြန်လှည့်ရင်း ...
 “အစ်မ ဆိုင်ဖွင့်မလို့ဆို၊ ဖွင့်ပြီးပြီလား၊ ဟိုတလောက
 ကိုကို ပြောသံကြားလို့”
 “ဒီလကုန်ရင် ဖွင့်မယ်၊ လင်းဝဏ္ဏက အိမ်မှာ အစ်မ
 အကြောင်း ပြောတယ်လား”
 “ဟင့်အင်း ... ကျွန်တော့်ကိုပဲ စကားစပ်လို့ပါ၊ ကျွန်တော်
 က အစ်မတို့ သင်တန်းတွေလည်းပြီး ဘာလုပ်နေလဲမေး
 လို့ ပြောပြတာပါ၊ အစ်မက ကျောက်စိမ်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့
 ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖွင့်မယ်တဲ့”
 “(...)လမ်းမှာ၊ ဆိုင်ဖွင့်ပွဲကျရင် မင်းကိုလည်း ဖိတ်မယ်၊
 လာခဲ့ဦးနော်”
 မင်းဒီပက ရွှေရုပ်ရဲ့ ကြည်လင်သန့်ရှင်းပြီး နူးညံ့
 လှတဲ့ မျက်နှာကလေးကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရင်း ခေါင်း
 ကို ...
 “ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ၊ ကိုကိုကိုရော”
 ရွှေရုပ်က မင်းဒီပကို မျက်စောင်းလေးရွယ်ရင်း ...

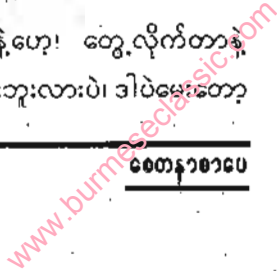

“ဪ ... ဖိတ်မှာပေါ့၊ မဖိတ်ဘဲ ချန်ပါမလား”
 “အစ်မအိမ်က လူကြီးတွေ တွေ့မှာပေါ့”
 “တွေ့ပစေပါလေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အတူတူ ကျောင်းတက် ခဲ့ဖူးတဲ့ သူငယ်ချင်းပဲလေ”
 “ကျွန်တော်ကျတော့ရော”
 “မင်းကတော့ ... အင်း ... အစ်မရဲ့မောင်လေးပဲလေ၊ လာ ခဲ့ပါ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး”
 “အစ်မ ဆိုင်အတွက် ဘာအကူညီပေးရဦးမလဲ”
 “ဟင်အင်း ... မလိုပါဘူး ဒီဒီ၊ လုပ်မယ့်သူတွေ ရှိပါတယ်”
 “အစ်မ”
 “ဟင်”
 “အစ်မ ... ဟိုလေ”
 “ဘာလဲ ... ပြောလေ ဒီဒီ”
 “ဟို ... အစ်မကို လမ်းထဲက ဟိုတလောက ပြန်လာတဲ့ သင်္ဘောအရာရှိ ကိုစိုးထွန်းအောင် ဆိုတာ လိုက်နေတယ် မဟုတ်လား”

ရွှေရုပ်က မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ပင့်ကာ သူမေးပုံကို အံ့ဩ သွားပြီးလျှင် ရယ်ချင်စိတ် ပေါက်သွားရလျက် ရယ်သံစွက်စွက် နှင့် ...

“မင်းက ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”
 “အာ ... အစ်မကလည်း၊ ကျွန်တော်တို့ဘက်က အင်တာ နက်ဆိုင်မှာ တစ်လမ်းလုံးကကောင်တွေ ထိုင်နေကြတာပဲ ဟာ၊ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နဲ့ အားလုံးသိနေရတာပဲ၊ အဲဒီ အစ်ကိုကြီးလည်း တစ်ခါတလေ လာဆော့တာပဲ”
 ရွှေရုပ်က မင်းဒီပကို မျက်စောင်းရွယ်ရင်း ...
 “အဲဒါနဲ့ မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”
 “အစ်မကိုပြောမလို့ပေါ့၊ အစ်မ ... ကိုကိုကိုပဲ လက်ခံနော်၊ တခြားလူတွေ စိတ်မကူးနဲ့ အစ်မ၊ ယောက်ျားတွေဆိုတာ သိပ်ကောင်းတာတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုကိုကတော့ လူကောင်း မမရဲ့၊ ကိုကိုလို လိမ္မာ၊ စာကြိုးစားပြီး ကောင်းအောင်နေ တဲ့သူ ယောက်ျားလေးထဲမှာ အရမ်းရှားတာယုံပါ အစ်မရဲ့၊ ကျွန်တော်တောင် ကိုကိုနဲ့ယှဉ်ရင် ကိုကိုလောက် ပလိမ္မာ ဘူး၊ ကိုကိုက အစ်မကို အရမ်းချစ်တာ၊ တခြားမိန်းမဆို တာတွေလည်း စိတ်ဝင်စားတာ မဟုတ်ဘူး”
 “ဟဲ့ ... မင်းဒီပ၊ နင် တကယ်ပဲ ရှေ့နေပဲ လုပ်ပါဟယ်၊ တကတည်း ... မမောနိုင် မပန်းနိုင် သူ့အစ်ကိုအမွန်း တင်လိုက်ရတာ”
 “သူကတော့ ငါနဲ့မတွေ့လိုက်နဲ့ဟေ့၊ တွေ့လိုက်တာနဲ့ သူ့အစ်ကိုကို ခေါင်းမညိတ်သေးဘူးလားပဲ၊ ဒါပဲမေးတော့

တာပဲ၊ လမ်းထဲတွေ့တွေ့၊ မြို့ထဲတွေ့တွေ့၊ ကဲ ... အခု စားသောက်ဆိုင်ထဲ လာဆုံတာတောင် သူ မစားနိုင်သေးဘူး တွေ့လား၊ ဒါပဲ လာပြောနေပြန်ပြီ”

ရွှေရုပ် စကားကြောင့် မင်းဒီပက ခေါင်းမောလှန်ရယ်လိုက်ပြီ ...

“အဟားဟား ... ကျွန်တော်က အစ်မတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ မရိုးတော်ချင်တာ၊ အစ်မကို ကိုကိုမိန်းမအဖြစ် စဉ်းစားလိုက်တော့ အရမ်းသဘောကျတာပဲ”

“ဟောတော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုကိုဆီ ဖုန်းဆက်နေကျ ကိုကိုကျောင်းက အစ်မကြီးတွေတို့၊ ကိုကိုကို အိညောင်ကွားလားလုပ်နေတဲ့ မေမေမိတ်ဆွေ သမီးတွေတို့ ရှိတာပဲဟာ၊ အဲဒါတွေကို ကိုကိုသာယူရင်လို့ စဉ်းစားလိုက်ရင် ကျွန်တော်မကြိုက်ဘူး၊ စိတ်ညစ်တယ်”

“ဟဲ့ ... နင် ကြိုက်ရမှာလား၊ နင့်အစ်ကို ကြိုက်ရမှာလား” မွန်မွန်က ထုံးစံအတိုင်း အာကျယ်ကျယ် ဝပ်မေးလေ

လျှင် ...

“ကိုကို အရင်ကြိုက်ရမှာပေါ့၊ ပြီးရင် ကျွန်တော်လည်းကြိုက်ရမှာပေါ့”

“အမယ် ... နင်က ဘာလို့ကြိုက်ရမှာလဲ”

“ကျွန်တော့်မရိုးလေ၊ ကျွန်တော့်အစ်မနေရာကို ဝင်လာတဲ့ မရိုး၊ ကျွန်တော့်မှာ အစ်မမမှမရှိတာ၊ ကိုကိုမိန်းမကပဲ အစ်မ ဖြစ်လာမှာလေ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်လည်း ကြိုက်ဖို့ လိုတာပေါ့”

မွန်မွန်ရဲ့ တမင်တကာ လုပ်ထားတဲ့ အံ့အားတသင့် စိတ်ကြည့်ဟန်ကို ရွှေရုပ်တို့ ပွဲကျနေကြရပါသည်။ စောင်းငန်းငန်းကြီး မော့စွေကြည့်နေတဲ့ မွန်မွန် ပုံစံကြောင့် မင်းဒီပက နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး ပြောင်စပ်စပ် ပိုလုပ်ပြကာ ...

“ကျွန်တော်က မရွှေရုပ်ကိုပဲ ကျွန်တော့်မရိုးလို့ သတ်မှတ်ထားတာ”

“ဪ ... ဪ ... ဪ ... ဪ ...”

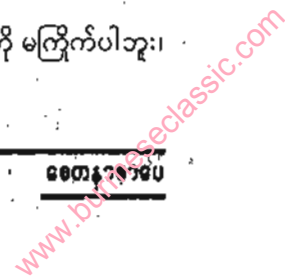
“ကဲ ... ကဲ ... တော်ပါတော့ ဒီဒီရယ် ... နော်၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် စားမှာသွားစားတော့၊ အစ်မတို့လည်း ပြီးတော့မှာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ့သူငယ်ချင်း စားပွဲရှိရာ ပြန်ပြေးသွားတဲ့ မင်းဒီပမွန်မွန်တို့ လင်းလက်တို့က လိုက်လှည့်ကြည့်နေရင်း ...

“ကောင်လေးက ချစ်စရာလေးဟဲ့”

“ဟုတ်ပါ၊ ငါသာဆိုရင်တော့ လင်းဝဏ္ဏကို မကြိုက်ပါဘူး၊ မင်းဒီပပဲ ကြိုက်လိုက်မယ်”

မွန်မွန်ကို လင်းလက်က မျက်စောင်းထိုးကာ ...
 “ဟိုက နင့်လို ဖက်တီးပုတ်ကို ကြိုက်ပါစေဦး”
 “ဘာဖြစ်လဲဟဲ့၊ ဖက်တီးပုတ်လည်း အသည်းနဲ့ပဲ”
 “ဘုရား ... ဘုရား၊ ဟိုကောင်လေးသိရင် နင့်ဆီတောင်
 ခုလို ပြေးပြေးလာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး သိလား၊ ရွှေရုပ်၊
 အန္တရာယ်ရှိတယ်ဆိုပြီး ဝေးဝေးရှောင်ရတော့မှာ၊ ဒီကောင်
 လေးရှေ့ရေး ရင်လေးမိပါရဲ့၊ သင်းကလည်း သူ့အစ်ကို
 ရှေ့နေလုပ်ဖို့ နင့်ဆိုင် တစ်ချိန်လုံးလား၊ မွန်မွန်ကလည်း
 နင့်ဆိုင်မှာ မန်နေဂျာလုပ်မှာနဲ့တော့ ကိုက်နေတာပဲ”

ရွှေရုပ် ဖွင့်မယ့် ကျောက်စိမ်းပစ္စည်းလေးတွေရောင်း
 မှည့်ဆိုင်မှာ မွန်မွန်ကို ဆိုင်မန်နေဂျာ ခန့်ထားပါသည်။ လင်းလက်
 ကတော့ သူ့အဖေ ထူထောင်ထားတဲ့ သင်တန်းကျောင်းတစ်ခု
 မှာ နည်းပြဝင်လုပ်ရတော့မှာမို့ ရွှေရုပ်ရဲ့ဆိုင်ကို ကူညီဖို့ မအား
 တော့ပါ။

“ရွှေရုပ်ရယ် ... လင်းဝဏ္ဏကိုပဲ လက်ခံရင်လည်း ခံလိုက်
 ပါတော့၊ နင်လည်း သံယောဇဉ်ရှိတာပဲမို့လား”
 “ငါ လင်းဝဏ္ဏကို သံယောဇဉ်ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အရမ်း
 ကြီး အသည်းဆတ်ဆတ်တုန်အောင် မချစ်ဘူးလားလို့
 ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင်နေမိလို့ပါ၊ ဒါပေမဲ့ ငါစဉ်းစားသမျှ
 လူတွေထဲမှာတော့ သူ့အပေါ်မှာ မေတ္တာအပိုဆုံးပါ”

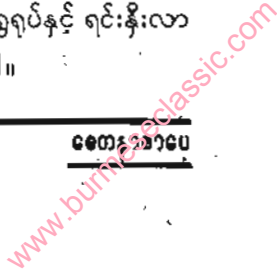
“သူငယ်ချင်းဘဝကနေ ပြောင်းလဲရတဲ့ ချစ်သူတွေမှာ
 ရုတ်တရက်ကြီး အသည်းအူ တဆတ်ဆတ် တုန်တယ်ဆို
 တာမျိုး ဘယ်ရှိမလဲ ရွှေရုပ်ရဲ့၊ သံယောဇဉ်တွေပဲ နင့်သည်း
 ခိုင်မာနေမှာပေါ့”

“အမယ်လေး ... ဒိုင်နဲ့ လူနဲ့ မလိုက်ပြန်ဘူး၊ ဒေါ်မွန်မွန်၊
 နင်များ မင်းဒီပ အပေါ် သည်းအူတဆတ်ဆတ် တုန်နေ
 သလား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သူ့က ချစ်စရာလေးမို့ ငါက ချစ်စရာ
 လေး ပြောတာ ဘာဖြစ်တုန်း၊ ရုပ်လေးက မလှဘဲ မျက်စိ
 ပေါက်လေးက ဘေးရှည်ရှည်လေးနဲ့ ဘယ်လိုလေးမှန်းမသိ
 တာ၊ နှုတ်ခမ်းလေးတစ်ဖက်တည်းတွန့်ပြီး ပြုံးပုံလေးက
 လည်း အသည်းယား ကောင်းသေးတယ်”

“မိမွန်”

လင်းလက်က အမြင်ကင်္ဂါကတ် ဝင်အော်ဟန်ပေ
 မယ့် ရွှေရုပ်ကတော့ မွန်မွန်စကားကို စိတ်ထဲကကျိတ်ပြီး ထောက်
 ခံနေသူပင်။ မွန်မွန် ချစ်စနိုးရှိသလို သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဒီဒီကို
 ချစ်စနိုးရှိမိတာပဲလေ။ ကလေးလို ခုန်ပေါက်တစ်ဝက်၊ လူကြီးလို
 စကားကြီးစကားကျယ်ပြောတစ်ဝက်နှင့် ဒီကောင်လေးဟာ တကယ်
 ဆရာ ခုနောက်ပိုင်း လင်းဝဏ္ဏထက်တောင် ရွှေရုပ်နှင့် ရင်းနှီးလာ
 ခဲ့တာပါ။ သံယောဇဉ် ဝိုတွယ်လာဖြစ်တာပါ။

လင်းဝတ္ထုက အရွယ်ထက် ရင့်ကျက်တဲ့ လူကြီးဆန် မှုမျိုးနှင့် တည်ငြိမ်ငြိမ်ရလှပါသည်။ စကားပြောရင်လည်း အရေးပါတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ စကားမျိုးကိုသာ ပြောတတ်သူမို့ ကိုယ်နှင့်ရွယ်တူယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ပေမယ့် လင်းဝတ္ထု အပေါ် ရွှေရုပ် လေးစားအထင်ကြီးမှုရှိသည်။ ယောက်ျားကောင်း တစ်ယောက်ပဲလို့လည်း ယုံကြည်ကိုးစားမှု ရှိပါသည်။

လင်းဝတ္ထုနှင့် မင်းဒီပက ဆန့်ကျင်ဘက်။ မင်းဒီပ ဟာ ရွှေရုပ်ကိုသာ ဘာအာရုံကျပြီး ချိုချိုသာသာ ဆက်ဆံတယ် မသိသော်လည်း ရုပ်ကွက်ထဲလည်း ရုပ်ကွက်ထဲမို့ ကျောင်းမလည်း ကျောင်းမှာမို့ ဂျစ်ကန်ကန် ပေတိပေကတ် မှန်တေတေ ကောင်က လေးပါ။

အဲဒီ မှန်တေတေကြားက နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက်တွန့် ပြီးလိုက်ရင် တကယ်ကို ချစ်ဖို့ကောင်းသွားတတ်တာပင်။ ဘယ်သူ ကိုမှ စကားကြောတင် မခံဘဲ ရန်လိုတဲ့ ကောင်ကလေးဟာ ရွှေရုပ်ကိုတော့ သူ့အစ်မရင်းအလား ဘာပြောပြော ခေါင်းငုံ့ခံပြဲ ရယ်ကျဲကျဲလေးနှင့် နေတတ်တာ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟယ်၊ မတ်တော်ရမယ့်သူက ကိုယ့်ကို လောက်လိုလားတာ၊ သူ့အစ်မရင်းလိုကို ချစ်ခင်နေပုံမို့ ဟဲ့၊ လက်သာခံလိုက်တော့ လင်းဝတ္ထုကို”

ရွှေရုပ်က သက်ပြင်းလေးတစ်ချက် ရှိုက်ရင်း

“လင်းဝတ္ထုကလည်း ငါ့ကိုချစ်ပါရဲ့၊ လူကောင်းလည်းမှန် ပါရဲ့၊ မတ်တော်ရမယ့် ဒီဒီကလည်း တကယ့်ကိုလိုလား ပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ လင်းဝတ္ထုအမေကလည်း အဓိကကျသေး တာဟဲ့၊ လင်းဝတ္ထုအမေက ငါ့ကို သဘောမကျဘူး”

“ဟင်”

“အေးလေ ... နင့်ကိုများ ဘာသဘောမကျတာလဲ သူက၊ နင်က ဒီလောက် အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံလှုံထွက်နေတာ၊ ရုပ်ချော သဘောကောင်း၊ သူ့သားက လုပ်မကျွေးဘဲ ပျင်းလို့ အိပ်နေတောင်မှ စားဝတ်နေရေး မပူရ သုံးမကုန် ဖြန့်မကုန် ချမ်းသာတဲ့ သူ့ဌေးသမီးလေ”

“အကြောင်းရှိတာပေါ့ဟယ်”

“ဘာအကြောင်းလဲ”

“ငါ့အမေက သူ့ကို အမြင်ကတ်သလို သူကလည်း ငါ့ အမေကို မျက်နှာကြော မတည့်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အဆက်အဆံ အခင်အမင်လည်း မရှိဘဲနဲ့”

“တက္ကသိုလ်တုန်းက... ညည်းက တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်မရကြတာ”

“ဒါလေးများဟယ်၊ ရန်ဖြစ်ဖက်သတ်ထားတာ မဟုတ်ရင် ပြီးတာပဲ”

အဲသလောက် လွယ်လွယ်နှင့် မပြီးတာ ရွှေရုပ်သိ နေပါသည်။ လင်းဝတ္ထုဟာ လိမ်ညာတတ်တဲ့သူ မဟုတ်။ သူ့မျက်

နာကိုက ညာမရအောင် အမှန်တွေ ထင်ဟပ်ပေါ်လွင်နေတတ်တဲ့ မျက်နှာ။ ကြီးစားလှီးလှီးပြောလိုက်လည်း ရွှေရုပ်က ချက်ချင်းရိပ် မိကာ အစ်မေး ထောက်စစ်လိုက်လျှင် အမှန်ပေါ်လာမြဲ။

လင်းဝဏ္ဏမေမေ ဒေါ်ခင်လေးသီဟာ တစ်ချိန်က သူ့ အမြင်မှန်း ရွေးချယ်ခဲ့တာရဲ့ အလွဲအမှားကို သူ့ဟာသူ မလုံ မလဲ ဖြစ်နေပြီး ဒါကို အဖတ်ဆယ် ကာကွယ်ဖုံးအုပ်တဲ့အနေနဲ့ ရွှေရုပ်ကို မလိုလားဘူးလို့ ကြွေးကြော်နေတာမျိုးပဲ ဖြစ်မယ်ဟု ရွှေရုပ် ထင်သည်။

မေမေကို မကြည့်ရအောင်ကလည်း သူ မရွေးချယ် ပစ်ပယ်ခဲ့တဲ့သူကို မေးမက လက်ခံလိုက်တာပါ။ သူ့ထံမှလှလှ တာမျိုးလည်း ဟုတ်မှမဟုတ်တာ။ သို့ပေမဲ့ အဲဒီတုန်းက လူတကာ သိခဲ့တဲ့ သူ့ရဲ့အမြင်မှန်း ရွေးချယ်မှုအတွက် သူ့ဟာသူ ကသိ ကအောက်ဖြစ်နေတာ။ အချစ်စိတ် တစ်ခုတည်းနဲ့ (သူပယ်ခဲ့တဲ့ သူ) ဖေဖေကို ရွေးချယ်ခဲ့တဲ့ မေမေက မမျှော်လင့်ဘဲ ဟိုးမိုးမြင့် ဘုံဖျားရောက်နေတာကိုလည်း အခံရခက်နေတာ။

မနာလိုတာထက် ရှက်နေတာမျိုးလို့ ရွှေရုပ်ထင်ပါ သည်။ သူ့ရဲ့ရွှေရုပ်ကို ခါးသီးမှုက အကြောင်းပြချက်လည်းမခိုင် လုံ၊ အဓိပ္ပာယ်လည်းမရှိ။ သူ့သားတောင် နားမလည်။ ရွှေရုပ် ကသာ မေမေထံက သိရလို့ နားလည်နိုင်နေတာ။ လင်းဝဏ္ဏက တော့ ဘာမှမသိတာ။

“တခြားရော နင် ချစ်နိုင်တဲ့သူ ရှိလို့လား”

“ဟင့်အင်း”

“လင်းဝဏ္ဏကို လက်ခံလိုက်ပါဟယ်၊ ငါတို့သူငယ်ချင် လည်းဖြစ်တော့ ငါတို့လည်း သဘောတူတယ်”

“ငါလည်း လက်ခံဖို့တော့ စဉ်းစားကြည့်နေပါတယ် ဒါပေမဲ့ ငါတို့အသက်က ခုမှ နစ်ဆယ်တစ်ထဲမှာ၊ အရမ့် လောဖို့မှ မလိုတာ”

ရွှေရုပ်က ခပ်လှမ်းလှမ်းစားပွဲမှာ ကတ်ကြေးကိုက တစ်ပွဲကို ပလုပ်ပလောင်း စားနေတဲ့ မင်းဒီပကို သဘောတက လှမ်းကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်မိကာ စားပွဲထိုးကို ငွေရှင်းဖို့ လှမ်းခေါ် လိုက်ပါသည်။

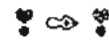
“ရှင်းမယ်၊ ဟိုဝိုင်းက ကောင်လေးနှစ်ယောက် မှာထားဟာ ပါ ထည့်တွက်”

ငွေရှင်းပြီး ရွှေရုပ်တို့ ထွက်အလာမှာ မင်းဒီပတံ စားပွဲနားက ဖြတ်ပြီးထွက်ကြရပါသည်။

“ဒီဒီ ... အစ်မ ပိုက်ဆံရှင်းခဲ့ပြီပြီ”

“ဟုတ်လား ... ဒီလိုမှန်းသိ အများကြီး မှာထားပါတယ် ဟား ဟား ... ကျေးဇူးပဲ မရိုး”

ရွှေရုပ်က သင်းကလေးကို ချစ်စနိုး မျက်စောင်းတိုး မိပါသည်။

“ဝဏ်ဝဏ်”

“ဗျာ ... မေမေ”

ထမင်းရိုင်းမှာ ဖေဖေမပါပါ။ ဖေဖေက ဒီနေ့နောက်ကျမှာမို့ ညနေစာကို စားနှင့်ကြတာဖြစ်သည်။ ထမင်းစားပွဲမှာ ဣန္ဒြေရရ လူလူသူသူ ထိုင်စားနေတာက မေမေနှင့် လင်းဝဏ္ဏသာ။ မင်းဒီပက ထမင်းစားနှင့် ဧည့်ခန်းကိုကူးတဲ့ နေရာနားက သီးသန့်နှစ်ယောက်နှင့် ဆိုဖာကြီးပေါ်မှာ လက်ရန်းတစ်ဖက်ကိုတျော့မို့ နောက်လက်ရန်းတစ်ဖက်ပေါ် ခြေဆန့်တင်ပြီး ပန်းကန်ထဲပုံထားတဲ့ ထမင်းနှင့်ဟင်းကို ဇွန်းနှင့်ခပ်စားနေပြီး မျက်စိက ဧည့်ခန်းက တီဗီဆီမှာပါ။

တီဗီမှာ သူကြိုက်တဲ့ Lost ဆီးရီးလာနေ၍ ထမင်းစားပွဲမှာ ထိုင်မစားနိုင်။

“မေမေ ဒီနေ့ မြို့ထဲကနေ တက္ကသိုလ်အပြန် ‘.....’လမ်းပေါ်မှာ မင်းနဲ့ ဟိုမိန်းကလေး ရွှေရုပ်နဲ့ လမ်းဖြတ်ကူးနေတာ တွေ့ခဲ့တယ်”

“ဟား ဟား ... ဗရာဇိုက္ခာ တို့ကိုကိုက္ခာ၊ မရိုးနဲ့ ကြည်ပြီပေါ့၊ ဟား ဟား”

“ဟိုကောင်လေး ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားဗမ်း”

“မေမေကလည်း”

“ဘာမှ ဝင်မပြောနဲ့၊ ထမင်းမြန်မြန်စား၊ စာသွားကျက်၊ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်သိ၊ မင်း ဒီနှစ်မှ ဆယ်တန်းမအောင်ရင်တော့ ငါ လုံးဝခွင့်လွှတ်လိမ့်မယ် မထင်နဲ့ ဒီဒီ”

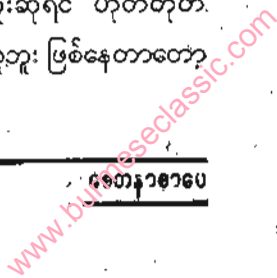
မင်းဒီပ မျက်နှာကို စူပူတ်ပြီး ထမင်းကိုပဲ တဆတ်ဆတ် မိသီးနေလိုက်ပါသည်။

“မင်းကို ရွှေရုပ်နဲ့ သဘောမတူဘူးလို့ မေမေ ပြောပြီးသား နော် ဝဏ်ဝဏ်”

“မေမေ”

“ပြော”

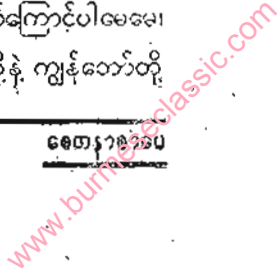
“ရွှေရုပ်က ဘာများ အပြစ်ပြောစရာရှိနေလို့လဲ မေမေရယ်၊ သူတို့အိမ်က သဘောမတူဘူးဆိုရင် ဟုတ်တုတ်တုတ်၊ မေမေကပါဝင်ပြီး သဘောမတူဘူး ဖြစ်နေတာတော့ သား စဉ်းစားလို့ကို မရဘူး”

“မစဉ်းစားနဲ့၊ သဘောမတူဘူး၊ ဒါပဲ မှတ်ထားလိက်”
 “မေမေ ... သား ရွှေရုပ်ကိုချစ်တယ်”
 “မင်းဟာမင်း ချစ်ချစ် မချစ်ချစ် ငါ ဘာမှမပြောလိုဘူး၊
 ယူတာတော့ မယူရဘူး လုံးဝပဲ”
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ”
 “သူ့ကိုလည်း ကြည့်မရဘူး၊ သူ့အမေကိုလည်း ပိုကြည့်
 မရဘူး”
 “ရွှေရုပ်က ဒီလောက် သဘောဖြူအူစင်း သိမ်မွေ့ ယဉ်ကျေး
 တာ”
 “မှန်တယ် ကိုကို”
 “ဟိုအငယ်ကောင် ... ပါးစပ်ပေါက်ကို ပိတ်ထားလို့ ငါ
 ပြောနေတာ၊ လူကြီးကိစ္စ နင် ဝင်မပါနဲ့”
 “ရွှေရုပ်အမေနဲ့လည်း ကြည့်မရရအောင် ဘာပြဿနာမှလဲ
 မယ်မယ်ရရ ဖြစ်ဖူးတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ မေမေရယ်”
 “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ၊ ရှေးရေစက်ပါ၊ သူ့ကို ချွေးမတော်မို့
 စိတ်ကူးကြည့်လို့ကို မရဘူး၊ ဒါပဲ”
 “မေမေ ... မေမေချွေးမက မေမေထက် လှနေမှာမို့လို့
 မဟုတ်လား”
 “ဒီဒီနော် ... တော်တော့၊ နင် အခုတိဗိပိတ်တော့”

“Lost လာနေတာကို”
 “ဆဲဒီလော့စ်ကို ဆယ်တန်းစာမေးပွဲမှာ မမေးဘူး”
 “ခဏလေးပါ မေမေကလည်း၊ ပြီးတော့မှာပါ၊ သားဝင်
 မပြောတော့ပါဘူး”
 “ဒါဖြင့် ပါးစပ်အပြုံးပိတ်”
 ဒေါ်ခင်လေးသိက မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေတဲ့
 မင်းစုဏ္ဍကို ပြန်စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း ...
 “ဝဏ်ဝဏ် ... မင်းနဲ့ ဒီကောင်မလေး ချစ်နေပြီလား”
 “မချစ်နေသေးပါဘူး”
 “သူက အဖြေမပေးဘူးပေါ့”
 “ဟုတ်ကဲ့”
 “ဒါများ မင်းက အရှက်မရှိ ဆက်ပြီးချစ်ခွင့်ပန်တုန်းပဲ
 လားဟင်”
 “အစ်မက မေမေ သဘောမတူတာ သိလို့ပေါ့”
 “ဟိုကောင်”
 “ဆောရီး”
 “မေမေ ... ရွှေရုပ်က သားအပေါ် သံယောဇဉ်ရှိပါတယ်၊
 ချစ်ပုံလည်း ရပါတယ်၊ ခေါင်းသာမညိတ်သေးတာပါ၊
 မညိတ်သေးတာကလည်း အမေနှစ်ယောက်ကြောင့်ပါမေမေ၊
 သူ့အမေက မကြည်ဖြူတာကတော့ သူတို့နဲ့ ကျွန်တော်တို့

အဆင့်အတန်း ကွာခြားတယ် အဲဒါကြောင့်၊ မေမေက မကြည်ဖြူတာကျတော့ ...”

“ဘုန်း”

ဒေါ်ခင်လေးသီက ထမင်းစားပွဲကို ဘုန်းခနဲမြည် အောင် လက်ဝါးနှင့် ပုတ်ချလိုက်ပြီး ...

“မေမေလည်း ဒါပဲလေ၊ သူတို့က သူတို့လောက် မပြည့်စုံဘူး မရှိဘူးဆိုပြီး မတူမတန်သဘောမျိုးထားမှာ လေ့ကျာ လို့ကို မေမေလည်း သဘောမတူတာ၊ သူတို့ပဲ မာန်မာန ရှိတာလား၊ မေမေမှာလည်း ကိုယ့်မာန်နဲ့ ကိုယ့်မာနနဲ့ပဲ၊ သူ့အမေ သဘောမတူတာကိုတော့ မင်းက အပြစ်မမြင်ဘဲ ငါသဘောမတူတာကိုတော့ အပြစ်မြင်တဲ့ သဘောလား ဝဏ်ဝဏ်”

“ဘာသဘောမှ မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ သား ရွှေရုပ်ကို ချစ်လို့ ရွှေရုပ်ကိုပဲ လက်ထပ်ချင်တယ်၊ အဲဒါပဲ”

“နှစ်ဖက်လုံးကမှ သဘောမတူတာ”

“အဲဒါကြောင့် မေမေသာ မကန့်ကွက်ရင် သားတို့တစ်ဖက် ကိုပဲ ရင်ဆိုင်ရမှာပါ၊ ဒါကြောင့် မေမေ လျှော့ပေးပါ၊ သား တောင်းပန်တာပါ”

“ဘာ ... ငါကပဲ လျှော့ရမယ်၊ သူတို့ကတော့ မလျှော့ဘူး ဒီလိုလား”

“မေမေ ... သား ခုချိန်ထိ မိဘကို လုံးဝစိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ သားလိမ္မာပါ။ မိဘစကားကိုလည်း ဘာတစ်ခုမှ မပယ်ရှားခဲ့ပါဘူး၊ ခုဟာက ဖေဖေလည်း ဘာမှမပြောဘူး၊ မခါးသီးဘူး၊ မေမေကပဲ ကန့်ကွက်နေတာ၊ ဒီတစ်ခု သားကို လိုက်လျော့ပေးပါ မေမေ၊ သဘောတူပေးပါ။ ရွှေရုပ် အခြေမပေးဘဲ တွေ့ဝေနေတာ အဓိက မေမေကြောင့်ပါ။ မေမေသာ သဘောတူတယ်ဆိုရင် သူ့အမေ သဘော မတူတာတောင်မှ ရွှေရုပ်က သားကို ခေါင်းညှိတ်တော့မယ့် အနေအထားပါ”

“သူ့အမေတောင် သူ့သမီးကို မလိုက်လျော့နိုင်တာ၊ ငါလည်း မင်းကို မလိုက်လျော့နိုင်ဘူး လင်းဝဏ္ဏ၊ တော်ပြီ၊ ဘာမှဆက်မပြောနဲ့၊ ဟိုကောင် မင်းဒီပါ တီဗီပိတ်၊ စာသွားကျက်တော့”

ကန်တော်ကြီးရေပြင်ကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်နေသော ညနေခင်း လေအေးကလေးက ရွှေရုပ်ရဲ့ ခွေနှယ်သော ဆံလေးများကို ကဗျာဆန်ဆန် လှူစံရှားဆော့ကစားနေစေပါသည်။ ရွှေရုပ်က ပါးပြင်ပေါ်က ဆံပင်နှယ်လေးတချို့ကို လက်ချောင်းလေးများနှင့် သပ်ယူကာ နားနောက်ညှပ်လိုက်ရင်း ...

“ရယ်စရာတောင် ကောင်းနေပြီ လင်းဝဏ်ရယ်”

ရွှေရုပ်ရဲ့ ပြုံးမဲခဲရုပ်ကလေးကို လင်းဝဏ္ဏက အားတုံ အားနာ တမြတ်တနိုး စိုက်ကြည့်ရင်း ...

“ငါ့အမေကလည်း ဘာတွေခါးသီးနေမှန်း မသိပါဘူးဟာ၊ နင့်ကို ငါ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“နင့်အမေ ဘာကြောင့် ဒီလောက် ခါးသီးတယ်ဆိုတာကို နင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပွင့်မေးကြည့်ပါလား”

ရွှေရုပ်က စိတ်ပေါက်ပေါက် အောင့်သက်သက်နှင့် ပြောလျှင် ...

“မေမေက နင်တို့ဘက်က အဆင့်အတန်း မတူဘူးဆိုပြီး သဘောမတူမှာကို ကြိုသိလို့ သူ့လည်း သူ့မာနနဲ့သူ ငါလည်းသဘောမတူနိုင်ပါဘူး လုပ်နေတာမျိုးပါ ရွှေရုပ်ရယ်၊ ငါတို့က နင်တို့လောက် မပြည့်စုံတော့ အတင်းသဘော တူရမှာကိုတောင် နင်တို့ဂုဏ်ဒြပ်တွေကိုပဲ မက်လို့လား၊ ပတ်ဝန်းကျင်က မြင်မှာမျိုး မေမေက ရှက်တယ်နဲ့တူပါ တယ်ဟာ”

“သေချာလို့လား လင်းဝဏ်ရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မေမေကိုယ်တိုင် အဲသလိုပဲ ပြောတာ”

အင်း ...။

လမ်းဝဏ္ဏဟာ သူ့အမေနှင့် ရွှေရုပ်မိဘတို့ရဲ့နောက်ကြောင်းကို ခွာမှမသိတာ သေချာနေပါပြီ။ သူ့အမေက ပြောသလောက်ကိုပဲ ရိုးရိုးသားသား အဟုတ်ထင်နေရှာသူပါ။ ဒီလို ကိစ္စမျိုးကို ရွှေရုပ်ကလည်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နှုတ်ကဖွင့်ပြောထွက်နိုင်ပါ့မလဲ။

“အဲဒီတော့ နင်တို့ဘက်ကသာ သဘောတူရင် မေမေက ဘာမှပြောတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူးဟ”

“အဲဒါက နင့်အထင်လေ”

ရွှေရုပ်သည် ဒီနေ့ နက်ဖြန် ဆိုသလိုပဲ ဆရာဝန် ခြစ်တော့မည်။ ဖိုင်နယ်ပါယ်ဝမ်းစာမေးပွဲတောင် ဖြေဆိုပြီးဖြစ်သည် လင်းဝဏ္ဏရဲ့ ရိုးစင်းဖြူစင်လှတဲ့ အတွေးတို့ကြောင့် သူ့ကို အထင်ကြီးရမလား အထင်သေးရမလား မတွေးတတ်နိုင်အောင်သာ ငေးမောနေမိတော့သည်။

သူ့စိတ်ဖြူစင်သန့်ရှင်းသလောက် ပတ်ဝန်းကျင်က သူ့ပူသမျှကိုလည်း သူ့လိုပဲ အားလုံး ဖြူဖြူစင်စင် ရှိကြမည်လို့ အနီးခံထင်တတ်သူ။ သူ့အမေကိုဆိုတော့ ပိုတောင် အထင်မလွဲနိုင်ဘူးပေါ့။ စိတ်ကောင်းရှိလှတာကို အမှတ်ပေးခြင်းနှင့် တစ်ပြိုင်နက်မှာ အကောင်းအဆိုး အဘက်ဘက်ကမျှ မတွေးဘဲ အကောင်းဖြစ်ပဲ မြင်နေတတ်တာဟာလည်း အားနည်းချက်တစ်မျိုးလားလို့ စိတ်ချက်ရသည်။

လင်းဝဏ္ဏအမေ ဒေါ်ခင်လေးသိဟာ ရွှေရုပ်ကို အပြင်တစ်နေရာရာမှာ ကြိုဆုံလျှင် နှုတ်လည်းမဆက် ပြီးလည်း မပြုပါ။ ဆယ်တန်းတုန်းကတော့ လင်းဝဏ္ဏသူငယ်ချင်းတွေအား လုံးနှင့် ရောနှော၍ နှုတ်ဆက်တာ စကားပြောဆိုတာမျိုးတွေရှိခဲ့ သည်။ ပြီးတော့ သူဌေးသမီးလေးရယ်လို့လည်း သိနေတာကြောင့် ဖော်ဖော်ရွရွ ရှိခဲ့ပါရဲ့။

ခုတော့ နောက်ပိုင်းမှာ ဘယ်သူ့ သမီးဆိုတာ သေချာ နေ သိသွားတာရယ်၊ လင်းဝဏ္ဏက မေတ္တာရှိနေပြီလို့ သိသွားတာ ရယ်ကြောင့် ရွှေရုပ်ကို အပြင်မှာတွေ့ရင် မျက်နှာထင်းတင်းနှင့် မခေါ်ပါ။ သို့ပေမဲ့ ဟိုးတလောက မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခုမှာ သူတို့ သားအမိက တူတူလား၊ ရွှေရုပ်က သူငယ်ချင်းတွေနှင့်လားက ဆွဲမိကြတော့ ...

"မေမေ မှတ်မိလား၊ ဒါ ရွှေရုပ်၊ ဒါက မွန်မွန်၊ ဒါက လင်းလက်လေ"

သူ့သားက ဟန်မပျက် မိတ်ဆက်ပေးတဲ့အခါ ဒေါ်ခင်လေးသိက မွန်မွန်တို့ကိုပင် သိပ်ဂရုမထား ရွှေရုပ်ကိုသာ ပြုံးပြရင်း ...

"ဪ ... အေး။ သမီးနဲ့ မတွေ့တာတောင် ကြာပြီနော်"

ဒါဟာ မယုတ်မလွန်နှုတ်ဆက်စကားမျိုး။ လင်းဝဏ္ဏ က ဒီလိုပဲ ထင်ပေမယ့် ရွှေရုပ်ကတော့ ကြာလှအောင် မတွေ့တာ

မဟုတ်ဘဲ အမှတ်မထင် ဆုံဆုံနေရက်က မခေါ်မပြော မပြုံးပြနိုင် တဲ့ ဒေါ်ခင်လေးသိ သူ့သားရှေ့မှာ ယဉ်ကျေးပွယ်ရာ ပြုသွားတယ် ရယ်လို့ပဲ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်နားလည်လိုက်ရပါသည်။

ဒါကို သူ့သားဖြစ်သူ လင်းဝဏ္ဏကို ထုတ်ပြောလို့ ကောင်းပါ့မလား။ သူ့အမေ အတင်းစကားဆိုရာ မကျဘူးလား။ လူရိုးကြီးက အိမ်ကျ သူ့အမေကို ဂူးဂူးဝါးဝါး ပြန်လုပ်နေရင် သူ့အဖေကကော "ဟုတ်ပါတယ် သားရယ်"လို့ ဝန်ခံပါ့မလား။ သူကတစ်မျိုးပြော၊ ရွှေရုပ်က တစ်မျိုးပြောနှင့် သူ့သားလည်း ဘာကိုယုံရမည်မသိအောင် ဖြစ်ဖို့သာရှိသည်။

"ရွှေရုပ်"

"အင်း"

"ငါ့ကို ခေါင်းညိတ်ပါတော့ ရွှေရုပ်ရယ်"

ရွှေရုပ်က အပြုံးကလေးနှင့် ...

"နင်ကလည်းနော်၊ အဖြေဖော်ပါတော့လို့တောင် မပြောဘူး၊ ခေါင်းညိတ်ပါတော့တဲ့၊ ပိုင်လိုက်တာနော်"

"ငါတို့ ဒီလောက်တောင် သံယောဇဉ်တွေ ကြီးနေကြပြီ၊ သားပဲလေ၊ နင် ခေါင်းခါမှာတော့ ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ"

ဪ ... ဒီလောက်တောင် ရိုးစဉ် လူရိုးကြီး

ရယ်။ တခြားအကြောင်း တစ်မျိုးမျိုးနှင့်ရော ခေါင်းခါလို့ မရဘူး လား။

“လင်းဝဏ်”

“ပြောလေ ရွှေရုပ်”

“ဘယ်ဘက်ကမှ အလျှော့မပေးဘူး၊ လုံးဝသဘောမတူကြဘူးဆိုတဲ့ အခြေအနေပဲ ဆက်ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင်ရော၊ နင်ဘာလုပ်မလဲ”

“.....”

လင်းဝဏ္ဏက မြေပြင်ကို ရှူးဖိနပ်အညှီရောင်ရဲ့ထိပ်ဦးနှင့် တို့ထိုကာ စဉ်းစားရကျပ်-ဖြေရှခက်နေပုံရပါသည်။ နဲ့သာ ဖျော့ရောင်ရှုပ်လက်တို့၊ ညှိနက်ရှောင် စတိုင်လ်ဘောင်းဘီထူပွအိနှင့် လင်းဝဏ္ဏပုံစံက ဆရာဝန်မဖြစ်သေးခင်ကပင် ဆရာဝန်ရုပ်အစီအပြင် ပေါက်နေပါသည်။

သူ့ရုပ်ဟာ တည်ကြည်မြောင့်မတ် ရိုးသားထူမြဲ ရလျက် ဘယ်တုန်းကမှ မကောင်းမှု မတော်မတရား မပြုခဲ့ဖူးတာ နောင်ကိုလည်း ပြုမူမည်သူ မဟုတ်တာ ပေါ်လွင်နေသည်။ ဒီလို မဟုတ်ရင်တောင် လုပ်မည်သူ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ရသည်ပေါ့လေ။ ရွယ်တူယောက်ျားတွေထဲမှာတော့ မြတ်နိုးလေးစားဖို့ အကောင်းဆုံးသူသာပါ။

ရွှေရုပ် လင်းဝဏ္ဏကို ခေါင်းညိတ်လိုပါသည်။ ကိုယ်ကလည်း သူ့အပေါ်ချစ်၊ သူကလည်း ကိုယ့်အပေါ်ချစ်တာကိုယ် ယုံကြည်ပြီး သူ့ကို အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပြီးလျှင် ကိုယ့်ကို

တစ်သက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲစေမှာ မဟုတ်တဲ့ လူမျိုးလို့လည်း အဘက်ဘက်က စိတ်ချနိုင်ပါသည်။

“တကယ်လို့များ ငါတို့နှစ်ယောက် ခိုးပြေးမှပဲ ပေါင်းရနိုင်တယ်ဆိုရင် နင် ခိုးပြေးနိုင်လို့လား။”

လင်းဝဏ္ဏက ရွှေရုပ်ကို စိတ်အိုက်သလို အားနာသလို လေးကြည့်ရင်း ...

“ရွှေရုပ် ... နင့်ကို ငါက တန်ဖိုးထားတဲ့သူပါဟာ၊ ငါ့အတွက် မဟုတ်ပါဘူး၊ နင့်အတွက်၊ နင့်ကိုယောက်ျား နောက်လိုက်ပြေးပြီး အိမ်ထောင်ကျရတဲ့ သတို့သမီးမဖြစ်စေချင်ဘူး။”

“နင်မဖြစ်စေချင်တော့ရော၊ အေးအေးချမ်းချမ်းသဘောတူလာနိုင်မယ် အရိပ်အယောင် ရှိတာမို့လို့လား လင်းဝဏ်”

“ငါ ကြိုးစား ...”

“နင် ဘာမှမကြိုးစားနိုင်ပါဘူး။ ခုကိုပဲ ကြည့်လေ၊ ဟိုးတစ်ရက်က နင် ငါ့ဆီလာတာ နင့်အမေ သိသွားဟယ်၊ နင့်ကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းဇာယ်၊ အခု စာမေးပွဲပြီးတဲ့ရက်လေး နင် အပြင်ထွက်ချင်ပါတယ် ဆိုတာတောင် ဆရာဝန်ဖြစ်ခါနီး သားရင့်မကြီးကို တစ်ယောက်တည်း လွှတ်ပေးလိုက်လို့လား၊ ဒီဒီကို ထည့်လိုက်တယ် မဟုတ်လား၊ ဒီဒီက ငါတို့ချိန်းတွေ့တာကို တကောက်ကောက် ပါလာရ

တယ်၊ ငါ ယုံတောင် မယုံနိုင်ဘူး နင့်အမေကို။ ဒီအရွယ် သားကို တစ်ယောက်တည်း မလွတ်ဘူး မယုံဘူးလို့ ချုပ်ချယ်နိုင်တာ။ ဒီလောက်လည်း လိုမ္မာတဲ့သားကိုလေ ! ဟင် ! ငါ စာရမ်း အဲဒါဟာ”

“မေမေ ဘယ်လိုပဲ ဒီဒီကို ထည့်ထည့်လေ၊ ဒီဒီက ငါတို့ လူပဲ၊ ငါတို့ ချိန်းတွေ့လို့ရတယ်၊ ဒါက အရေးကြီးတာ မဟုတ်လား၊ လိုရင်းက ဒါပဲမဟုတ်လား ရွှေရုပ်ရယ်”

“မဟုတ်ဘူး”

ရွှေရုပ်က ခေါင်းလေးဖြည်းဖြည်း ယမ်းလိုက်ရင်း နောက်ဘက်ခပ်လှမ်းလှမ်းကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ကားနောက်ခန်းထဲမှာလှဲအိပ်ပြီး ခြေနှစ်ဖက်ကို ကားပြတင်းပေါက်က ထုတ်ထားတဲ့ ဒီဒီရဲ့ဝေါ့ကင်းရှူးကြီး ခြေဖဝါးကို မြင်နေရပါသည်။

“အဲဒါက လိုရင်းဆိုပေမယ့် နင့်အမေ အလွယ်လေးနဲ့ စိတ်မလျှော့ဘူး ဆိုတာ အဲဒါနဲ့ပြနေတာပဲ။ ဒီအရွယ် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို ပိတ်လှောင်ထားလို့ရလို့လား၊ နင်ကတော့ ပိတ်လှောင်ထားလည်း အခန်းထဲကနေ ငါ့ဆီ ဖုန်းလေးနဲ့ပဲဆက်ပြီး အဖြေတောင်းနေဦးမယ့်လူက မျိုးပဲ လင်းဝဏ်၊ နင့်အတွက်က ငါ့ရဲ့ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အဖြေရဖို့တစ်ခုပဲ အရေးကြီးနေတာ ...

ဒီရဲ့ရှေ့ကိုဆက်ပြီး နင် စဉ်းစားကြည့်ထားရဲ့လား၊ ချစ်ကြပြီးရင် ပြီးပြီလား၊ နင် ငါ့ကို လက်ထပ်ယူဖို့အထိ လောက်တော့ ရည်ရွယ်တယ်မို့လား”

“မေးလို့လား ရွှေရုပ်ရယ်၊ ငါ လက်ထပ်မယ့် မိန်းမက လောကမှာ နင်တစ်ယောက်တည်းပါ”

“လက်ထပ်ရအောင် နင့်အမေကို နင် ဆန့်ကျင်ရဲလို့လား”

“.....”

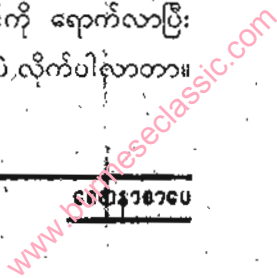
“သဘောတူလာမှာပါ၊ စိတ်လျှော့လာမှာပါလို့ချည်း နင် ပြောမနေနဲ့၊ လုံးဝသဘောမတူတော့ဘူးဆိုတဲ့ ဘက်က စဉ်းစား၊ နင့်အမေကို ဆန့်ကျင်ပြီး နင် ဇွတ်ရှေ့တိုးရဲလို့လား”

“ရှေ့တိုးရဲပါတယ်”

“အမယ်လေး ... ဖြေသံက ချိန်လိုက်တာ လင်းဝဏ်ရယ်၊ အားမတက်တဲ့အပြင် ရှိနှင့်တဲ့အားတွေတောင် ယုတ်တယ်၊ နင် ငါ့ကို တကျိုကျို အဖြေတောင်းနေမယ့်အစား နင့်ကိုယ် နင် အရင် ပြတ်ပြတ်ဆုံးဖြတ်ဦးဟာ”

ရွှေရုပ်က စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ကားဆီ အရင်ထွက်လာပါသည်။ သူတို့ညီအစ်ကို ရွှေရုပ်ရဲ့ဆိုင်ကို ရောက်လာပြီး ကားပြောဖို့ ခေါ်ထုတ်တာမို့ သူတို့ကားနှင့်ပဲ လိုက်ပါလာတာ။

“ဒီဒီ ... ပျင်းနေပြီလား”

“မရိုး ... ပြီးပြီလား၊ မြန်လိုက်တာ၊ ကျွန်တော် မပျင်းပါဘူး၊ ကာတွန်းပတ်နေတာ ... ဟဲ ဟဲ”

“ကြည့်စမ်း ... စာများ ကျက်နေလားလို့”

“အား ... အစ်မကလည်း၊ အပြင်ထွက်တာတောင် ကျောင်းစာအုပ် ယူလာရမလား”

“စာမေးပွဲနီးပြီလေ ဒီဒီ၊ မင်းအမေ မင်းကို ထည့်လိုက်တာကိုက အံ့ဩစရာကောင်းတာ။ ခုချိန်က အချိန်တိုင်းနီးပါး စာကျက်နေရတော့မှာ။ မင်း ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်ကလည်း ကျွဲပြီးပြီလေ ဒီဒီ၊ ဒီနှစ်တော့ အောင်အောင်ကြီးစားပါ မောင်လေးရယ်၊ အချိန်က ဘာမှရှိတော့တာ မဟုတ်ဘူး”

“မရိုး”

“ဘာလဲ”

“ကိုယ့်မရိုးမို့ တိုးတိုးပြောဦးမယ်၊ ကျွန်တော် ဒီနှစ်လည်း မအောင်ဘူးဗျ”

“ဟဲ့ ... ဖွ ... ဖွ၊ လွဲပါစေး နင် ဒီလိုပြောစရာလား ဒီဒီ အောင်ရမှာပေါ့၊ အချိန်တွေ ရှိသေးတာပဲဟာကို”

“ဟင် ... ခုနကပဲ အချိန်က မရှိတော့ဘူး၊ ခုပဲ အချိန်တွေ ရှိတယ်၊ မရိုးရဲ့စကားက ဘယ်ဟာကို အတည်ယူရမှာလဲ”

“မင်း ပြောင်ချော်ချော် လာလုပ်မနေနဲ့၊ အချိန်မရှိတော့ဘူး ဆိုတာက အချိန်လုပြီး ကြိုးစားတော့လို့ ဆိုလိုတာ

အချိန်တွေ ရှိသေးတယ် ဆိုတာက မမိမိတော့ဘူးထင်ပြီး စိတ်ဓာတ်ကျနေမှာစိုးလို့ ပြောတာ၊ နှစ်ခုစလုံးက အခြေအနေနှစ်မျိုးအတွက် အမှန်ချည်းပဲ”

“ဪ ... ဪ”

“ကဲ ... ပြန်မယ် ... ပြန်မယ်”

“ဟာ ... မရိုးကလည်း၊ နေပါဦး၊ ကာတွန်းတောင်မပြီးသေးဘူး၊ ခဏလေး ရှိသေးတာ၊ ကိုကိုကကော”

မင်းဇီပက နောက်ခန်းက လှူးလိုမ့်ထပြီး နောက်က ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာတဲ့ အစ်ကို့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။

အစ်ကို့ကိုကြည့်ပြီး သူ့မျက်နှာကို ရှုံ့တွပစ်မိကာ ဘားပေါ်ကုဆင်းရင်း ...

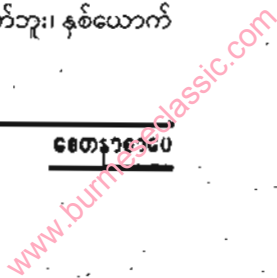
“ကိုကို”

“အင်း”

“ကျွန်တော်တောင် ငိုချင်လာပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုကိုရုပ်ကြီးက အိပ်ပိတ်လွန်းလို့၊ ကြိရာမရတဲ့ရုပ်ကြီး၊ နှစ်ယောက်လုံးကို ကြည့်ရတာ အဖြေတစ်ခုခုထွက်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုခုချပြီးတဲ့ရုပ်ကို မဟုတ်ဘူး၊ နှစ်ယောက်လုံး လေနေတဲ့ရုပ်”

ရွှေရုပ်က မင်းဒီပ မိုရပ်နေတဲ့ ကားနံဘေးကို သူပါ ဝင်မို့ယှဉ်ရပ်ရင်း ...

“ဒီဒီ ... မင်းအစ်ကိုက သတ္တိမရှိပါဘူးဟာ”

“ဟာ ... ကိုကိုကလည်းဗျာ၊ အောက်တယ်ဗျာ”

“နှစ်ဖက်လုံးက လုံးဝကို သဘောမတူတာ သေချာရင် ခိုးပြေးဖို့ သတ္တိရှိရဲ့လား၊ ရင်ဆိုင်ရဲ့လားဆိုတော့ အဖြေ ထွက်မလာတော့ဘူး၊ ကဲ ... ဒီဒီ ပြန်စို့၊ မင်းအစ်ကိုကို အိမ်ကျမှ ချောမေးတော့”

“ရွှေရုပ်”

ကားတံခါးဖွင့် ဝင်ထိုင်တော့မည့်ဟန်ပြင်သည့် ရွှေရုပ် ရဲ့လက်ဖျားလေးတစ်ဖက်ကို လင်းဝဏ္ဏက ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်ထား လိုက်ရင်း ...

“ကိုယ် စဉ်းစားတဲ့အခါတိုင်း ရွှေရုပ်အတွက်ကို အမြဲရေ တန်းတင် စဉ်းစားပါတယ် ရွှေရုပ်ရယ်၊ ခိုးပြေးပြီး အပြိုင် ခံပြီး ပြုရတဲ့ အိမ်ထောင်နဲ့ ရွှေရုပ်နဲ့ မထိုက်တန်ပါဘူး ရွှေရုပ်ကို မျက်နှာမငယ်စေချင်တာပါ။ အဲဒါ ငါ့စေတနာ ငါ့မေတ္တာပါ”

“ကဲ ... ဒါဖြင့် ခိုးမပြေးဘဲ ပေါင်းရနိုင်အောင် ကြိုးစားနိုင် လို့လား။ သဘောတူလာအောင် နင် ဖျောင်းဖျနိုင်လို့လား ဂျာအေး သူ့အမေရိုက်နေပြီ၊ နင် ငါ့ကို လက်ကောထ ချင်ရဲ့လား”

မင်းဒီပက လင်းဝဏ္ဏဘက် ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်

လိုက်ရင်း ...

“ကိုကို ... မေမေက ဘယ်လိုမှ လက်ခံလာမှာ မဟုတ် တာ ကိုကို သိသားနဲ့”

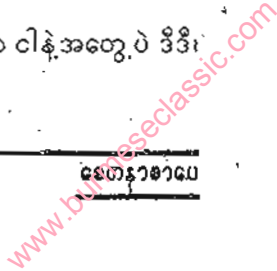
“ဒါတော့ ကြီးစားကြည့်ရဦးမှာပေါ့ ဒီဒီရာ”

“အာ ... ကြီးစားလာတာ ဘယ်နှနစ်ရှိပြီလဲ၊ ကျွန်တော် သိတာတော့ ကိုကို မရိုးကို စပြီး ပရိပိုင်လုပ်တာ ကျွန်တော် ရှစ်တန်းနှစ်တစ်ဝက်လောက်က၊ အဲဒီရှေ့က ရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေတာတွေ ထည့်မတွက်နဲ့တော့၊ စ၊ ဖွင့် ပြောတာကို ရပြတာ၊ ရှစ်တန်း၊ ကိုးတန်း၊ ဆယ်တန်း၊ ဒုတိယဆယ် တန်း”

မင်းဒီပ လက်ချိုးရေတွက်နေတဲ့ အထဲက “ဒုတိယ ဆယ်တန်း” ဆိုတဲ့ နေရာရောက်လျှင် ရွှေရုပ်က အမြင်ကတ်သော ဗျက်စောင်းနှင့် မင်းဒီပ လက်မောင်းကို ဖတ်ခနဲ ရိုက်ပစ်မိပါသည်။ ဒုတိယဆယ်တန်းရယ်လို့ပဲ။ စာကိုမကြိုးစားတဲ့ကောင်လေး။ အစ်ကို ဖြစ်သူ ဒီလောက်စာတော်တာနှင့်များ တခြားစိပ်။

“ဘာလဲ ... မရိုးကလည်း”

“နင် ဒီတစ်နှစ် ထပ်မအောင်ရင်ဟော့ ငါနဲ့အတွေ့ပဲ ဒီဒီ၊ ဟွန်း”

လင်းဝဏ္ဏက သူ့ချစ်သူနှင့် သူ့ညီရဲ့ ရင်းနှီးချစ်
ကြည်ပုံကို ပြုံးပြီး ကြည့်နေပါသည်။ ကိုယ်ကတော့ ဒီဒီလို ရူး
သလို ပေါသလို ကလေးကလား မဆက်ဆံတတ်ပါ။

“နေပါဦး ... မရီးကလည်း၊ ဦးတည်ချက် ပျောက်လိုက်
တာ၊ လေးနှစ် လေးမိုး၊ အဲဒီ လေးနှစ် လေးမိုးအတွင်း
မေမေက နှမ်းတစ်စိစာတောင် ပျော့ပျောင်းလာလို့လား၊
ပိုပိုတောင် ဆိုးဝါးတင်းကျပ်လာတာ မဟုတ်လား။”

“မင်းကလည်းကွာ၊ ရွှေရုပ်ကို အားနာစရာ”

“ဒါ အားနာနေလို့မှ မရတာ၊ အခြေအနေမှန်ကို အပြန်
အလှန် သိကြမှဖြစ်မှာပေါ့ ကိုကိုရ၊ အစ်မစိတ်ထဲ မေမေ
က ခဏနေရင်တော့ ပျော့ပျောင်းလာကောင်းပါရဲ့လို့
မျှော်လင့်ထားမိနေရင် အဖြေထုတ်တဲ့အခါမှာ ပေးချက်တွေ
ဆင်ခြင်ချက်တွေ အမှားတွေနဲ့ ထုတ်မိရက်သား ဖြစ်နေ
မှာပေါ့။”

“ဟုတ်တယ် ဒီဒီ၊ အမှန်ကိုပဲ သိချင်တယ်၊ အမှန်ကိုပဲ
စဉ်းစားပြီး ကိုယ် ဘယ်လိုရှေ့ဆက်မယ်ကို စဉ်းစားချင်
တယ်၊ မင်းအစ်ကိုက အဖြေရတဲ့နေ့မှာတင် အခြေအနေ
တွေကို ရုပ်တန်ထားလိုက်မလို့ ဖြစ်နေတယ်။”

“ကိုကို မှားတာပေါ့။”

“ဟေ့ကောင်”

“ကိုကို မှားတယ်လေ”

“ကျွတ်၊ ဟေ့ကောင် ... ကိုယ့်ကာတွန်း ကိုယ်ဖတ်နေကွာ”

“မရီးပြောတာ ဟုတ်တာပေါ့၊ ကိုကို သတ္တိရှိဖို့လိုတယ်၊
ခုကိစ္စက ခိုးကိုပြေးရမယ်၊ ခိုးပြေးမှကို ရမယ်၊ ကိုကိုခိုး
ပြေးမှ မရီးနဲ့ပေါင်းရမှာ၊ ကျွန်တော်သာဆိုရင် မရီးကို
ခိုးပြေးမယ်၊ ခိုးပြေးဆို ဒီနေ့လို့နေမျိုးပဲ တစ်ခါတည်းဆွဲ
ပြေးသွားမယ်”

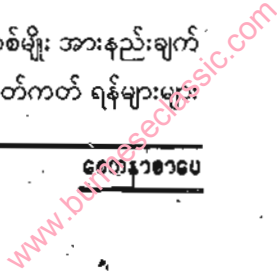
“ဟေ့ကောင် ... မင်းကတော့”

ရွှေရုပ်က မင်းဒီပကို မျက်စောင်းရွယ်ပြီး ကြည့်ရင်း
က ပြုံးချင်စိတ် မအောင်နိုင်ဘဲ ပြုံးစိစိလေး ဖြစ်သွားမိပါသည်။
ဒုတိယတစ်ရက်တည်းမယ့် မင်းဒီပရဲ့မျက်နှာကလေးကို တစ်မိမိမိ
စိတ်ကြည့်နေမိပါသည်။ တဖန်ထိုးဆန်မယ်ဆိုပေမယ့်လည်းပဲ
မန်မှန်မှားမှား အဖြေတစ်ခုထွက်တဲ့ အထိတော့ သတ္တိရှိရှိရှေ့တိုး
သွားမယ် ကောင်ကလေးမျိုးပါ။

သူ့အဖြေက မှားသွားရင်တောင် ညည်းညူစိတ်ပျက်
နေမယ့် လူစားမျိုးလေး မဟုတ်ဘဲ အဖြေမှန်တစ်ခုရတဲ့အထိ မရ
ဘဲ ကြိုးစားဖြေရှင်းသွားမယ့် လူငယ်လေး။

အင်းပေါ့လေ ...။

လူဆိုတာတော့ တစ်ယောက်တစ်မျိုး အားနည်းချက်
အားသာချက်တွေနှင့်ပေါ့။ ဂျစ်ကန်ကန် ပေကတ်ကတ် ရန်များများ

ကြီးစားမှုကမရှိ၊ အပျင်းကကြီးပြီး စာကလည်းညှဉ်းထားလိုက်သေးတဲ့ ဒီကောင်ကလေးရဲ့ အားနည်းချက်တွေကလည်း နည်းတာမှမဟုတ်ဘဲ။

ဒါပေမဲ့ ...။ “ကျွန်တော်သာဆိုရင် မရိုးကို ခိုးပြေးမယ်” ဆိုတဲ့ တက်ကြွအသက်ဝင်လှတဲ့ အသံလေးတစ်ခုက ရွှေရုပ်ရင်ထဲမှာ ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်နေသလိုဖြစ်ကာ လင်းဝဏ္ဏ ဒီလိုသတ္တိမျိုးမရှိဘဲ မပြတ်မသား ဖြစ်နေတာကို ဝမ်းနည်းနဲ့မြောတဲ့ခံစားချက်က နှင့်သည်းလာပါသည်။

“ကိုကိုကိုလည်း ပြောထားတယ်နော်၊ ကျွန်တော် မရိုးကိုလည်း ပြောထားတယ်၊ ကျွန်တော် ဒီမရိုးကလွဲရင် ဘယ်မိန်းမကိုမှ မရိုးမတော်နိုင်ဘူး၊ ဒါပဲ၊ နောင်တစ်ချိန် ကိုကိုတခြားမိန်းမ တစ်ယောက်ယောက်ကိုများ ယူခွားရင် ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ကို ချစ်မှာလည်း ဟုတ်ဘူး၊ ခင်မှာလည်း ဟုတ်ဘူး၊ မရိုးလို့လည်း အသိအမှတ်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး ... ဒါပဲ”

ရွှေရုပ်က မင်းဒီပကို ခပ်ငေးငေး စိုက်ကြည့်နေမိပါသည်။

“ကဲ ... ကိုကို”

“.....”

“ကိုကို ... တစ်ခုခု ပြောလိုက်လေ။”

ရွှေရုပ်က ဝဲရစ်တဲ့မျက်ရည်ကို မျက်တောင်ပုတ်ခတ်သွင်းရင်း ...

“တော်ပြီ ဒီဒီ၊ ပြန်ကြစို့”

ရွှေရုပ်က ကားတံခါးကိုဖွင့်၍ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ကိုကို”

စိတ်ရှုပ်သွားတဲ့ လင်းဝဏ္ဏက မင်းဒီပကို မျက်မှောင်

တက်ကုတ်နှင့် ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“တော်ပြီ ဒီဒီ၊ မင်. ငယ်ပါသေးတယ်ကွာ”

“ငယ်တာနဲ့ မဆိုဘူးလေ၊ ဒါက ...”

“ဟေ့ကောင် ... တက်တော့”

မင်းဒီပက ပေကတ်ကတ်လုပ်ကာ အံ့စ်ကိုကို ဂျစ်

နံ့နံ့ကြည့်နေပါသည်။ လင်းဝဏ္ဏက ကားရှေ့ကပတ်ကာ

မင်းဒီပက သူ့ဘက်နေရာမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး စက်နှိုးလိုက်တဲ့အထိ မင်းဒီပ

ကားပေါ်မတက်။ ရွှေရုပ်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်ရင်း

အထဲက ခေါင်းထွက်ပြီး ငဲ့ကြည့်ကာ ...

“ဒီဒီ တက်လေ၊ မင်း ဒီမှာ ညထိဆက်ရပ်နေလို့လည်း

မင်းအစ်ကို အဖြေမထွက်ပါဘူး”

မင်းဒီပက နောက်ခန်းထဲ ဒုန်းခနဲ ပစ်ဝင်ထိုင်ကာ

တံခါးကို ဒုန်းခနဲ ဆောင့်ပိတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ညဘက် ဆိုင်ပိတ်ချိန်နားနီးနေပြီ ဖြစ်ပေမယ့် စစ်
တီးမာထင်ထဲမှာက ဈေးဝယ်တွေ များနေဆဲပါ။ ရုံးထွာ အလုပ်ခွင်
က ပြန်ရောက်ပြီးမှ ဈေးဝယ်ထွက်ကြရသူတို့ဟာ ခုနစ်နာရီခွဲ
ရှစ်နာရီ၊ ရှစ်နာရီခွဲတို့မှာ ဈေးဝယ်လို့ ကောင်းနေဆဲပါ။

ရွှေရုပ်က ဈေးဝယ်လည်းကုန်တွန်းရင် တစ်ဖက်ထန်
အချိုးထဲ ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်ပါသည်။ သူ့ကျောက်တွင်းရှိရာသို့
သုံးလေးရက် ခရီးထွက်ဖို့ရှိတဲ့ ဖေဖေအတွက် ဟိုမှာစားဖို့သောက်
ဖို့တွေ ဝယ်ခြမ်းထည့်ပေးရမှာပါ။

ဖေဖေ သုံးလေးငါးရက်စာဟာ သူ့များတစ်လစာနဲ့
ပါး ရှိနိုင်ပါသည်။ ဖေဖေက သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အားပါးစား
စားတတ်သူ၊ ဘေးမှာရှိတဲ့ လက်သင့်ရာလူကိုလည်း ဖောဖောသီသီ
မျှဝေကျွေးတတ်သူ။

“ဆောရီး”

“ဆောရီး”

ချိုကိုပိုင်ဘူးပေါ် လက်နှစ်ခု အပြိုင်ဆုံသွားရတာမို့
ရွှေရုပ်ကလည်း ဆောရီးဆိုကာ လက်ရုပ်လိုက်သလို တစ်ဖက်က
လည်း “ဆောရီးဆိုကာ လက်ရုပ်သွားပြီးတဲ့နောက် နှစ်ဦး အပြန်
အလှန် အပြူးနှင့်ကြည့်လိုက်မိကြတဲ့အခါ ...

“ဪ”

“ဪ”

“ဪ” သံကလည်း နှစ်ယောက်ဆင်တူ။ ဒါပေမဲ့
“ဪ” ချင်းတူသော်လည်း လေယူလေသိမ်းချင်း မတူပါ။ ရွှေရုပ်
ရဲ့ “ဪ” က အနည်းငယ် စိတ်ပျက်သွားတဲ့လေသံ။ တစ်ဖက်က
ဒေါ်ခင်လေးသီရဲ့ “ဪ” ကတော့ “လက်စသုတီးတော့ မင်းကို”
ဆိုတဲ့ လေသံမျိုးပါ။

ရွှေရုပ်က မျက်နှာလွဲလိုက်ပြီး အများကြီးရှိတဲ့
ချိုကိုပိုင်ဘူးတွေထဲက တစ်ဘူးကို နောက်တစ်ကြိမ် ဇမ်းယူလိုက်
ပါသည်။ သူက မလိုလား၍ ကိုယ်ကလည်း နှုတ်မခက်ချင်စော့
သော်လည်း မျက်နှာထားကိုတော့ လူကြီးသူမအပေါ် တင်းသွား
ထိန်သွားမိမှာတော့ စိုးရိမ်လေရာ ပြူးလည်းမပြူးချိုလိုတာနှင့်
ဘယ်လိုနေရမှန်း မသိဘဲ အီလည်လည် ဖြစ်နေပါသည်။

သူ့ကိုမို့ မာရေကျောရေ လုပ်သွားတယ်လို့ လင်း
ဝဏ္ဏတို့ ညီအစ်ကိုထံသို့လည်း၊ စကားပြန်မရောက်စေလိုပါ။
ဒီတော့ ခပ်သွက်သွက်လေးပဲ လှည်းကိုတွန်းကာ ဒေါ်ခင်လေးသီ
ရှေ့က အသာခေါင်းငုံ့၍ ဆက်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ဘယ်လိုရေစက်ပါလိမ့်။ သူ့သားကို လိုချင်ရင်
သူ့အဖေကို မျက်နှာချိုတော့ ထွေးသင့်သည် မှန်သော်လည်း
အရင်က ကြီးစားခဲ့ပြီးပါပြီ။ သူက တစ်ဖက်သတ် မာကျောတမ်း
ထန်နေတုန်း ကိုယ်က ပြုံးပြရယ်ပြီမို့ နှုတ်ဆက်နိုင်မို့ အကြိမ်ကြိမ်
ကြီးစားခဲ့ဖူးတာ ဘယ်နှနစ်များတောင်လဲ။ နှစ်နစ်ကျော်လောက်
အောင် ဘယ်လိုမှ လိုက်ပေါင်းလို့ မျက်နှာသာရဖို့ မလွယ်ကူဘူး
ဆိုတာ သေချာပြီးတော့မှ ရွှေရုပ်ကံလည်း ရင်းနှီးမှု တည်ဆောက်
ဖို့ မကြိုးစားတော့တာပါ။

ကိုယ်လည်း မမြေ့သလိုယောင်ဆောင်၊ မျက်နှာလွှဲ
ပြီး နေနေလိုက်ရတော့တာပါ။ ရင်နာဖို့တော့ ကောင်းလှသည်။
ကိုယ်လိုမိန်းကလေးကို သဘောမတူဘူး ဆိုတာကို အံ့ဩမိတာပါ။
အနည်းဆုံးတော့ ငွေမက်ပြီးတော့ပဲဖြစ်ဖြစ် သဘောတူပေးလိုက်
မယ်ထင်တာ။ တစ်ဦးတည်းသောသမီး ရွှေရုပ်ခံစားစံစားရမယ့်
အမွေအနှစ်ဆိုတာတွေက စာရင်းတွက်ကြည့်ဖို့တောင် ခက်ခက်ပဲ
မဟုတ်လား။

တစ်ချိန်က အဘွတ်အချက်နှုန်း ရွေးချယ်ခဲ့ဖူးသော်
လည်း ခုတော့ အဲဒီအကြောင်းကို သိခဲ့သူတွေနှင့် ခမည်းခမက်
မတော်ချင်စိတ်က ပိုနေ၍ တွက်ချက်ဖို့ပင် စိတ်မကူးတော့ပုံရပါ
သည်။ ဒါအပြင် မေမေ့ကို ကြည့်လို့ကိုမရတာလည်း ပါမှာပင်။
ဒါအပြင် အောင်သက်သက် အခဲရခက်ကာ မနာလိုတာလည်းပါ
ချင်ပါမှာပင်လို့ မရဲတရဲ စွပ်စွဲရတော့မှာပေါ့။

“ရွှေရုပ် မဟုတ်လား”

“ရှင်”

ရုတ်တရက် နောက်ကပေါ်လာတဲ့ အသံကြောင့်
လှည်းစွန်းပြီး ခပ်သုတ်သုတ်သွားနေတဲ့ ရွှေရုပ်မှာ လန့်တောင်
သွားရပါသည်။ ဒါ လင်းဝဏ္ဏအမေပဲလေ။ ရွှေရုပ် မဟုတ်လား
မေးရအောင် မမှတ်မိလောက်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနှင့်။ ရွှေရုပ်က
ခြေလှမ်းရပ်၍ ငဲ့ကြည့်လိုက်ရကာ ...

“ရှင်”

“ရွှေရုပ်နဲ့ တူပါတယ်လို့ ကြည့်နေတာ”

ဪ ...။ ဟုတ်လား။

စိတ်ထဲက အငေါ်တူးလိုက်သော်လည်း နှုတ်က
ဘော ...

“ရွှေရုပ်ပါ အန်တီ၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ရွှေရုပ်က အန်တီများ
မမှတ်မိဘူးလားလို့ပါ”

“သေသေချာချာလည်း မဆုံဖြစ်ကြအူး မဟုတ်လား”
“ဟုတ်ကဲ့”

စိတ်လိုလက်ရ ရုတ်တရက် ထ၊သဘောတူကာ စကားရောဖွဲရော လာလုပ်နေတာတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်တာမို့ ရွေ့ရပ်က အေးစက်စက်အပြုံးနှင့် ဒေါခင်လေးသီရဲ့မျက်နှာကို သတိနှင့် အကဲခတ် စိုက်ကြည့်နေပါသည်။

အင်း ...။ လင်းဝဏ္ဏနှင့် မင်းဒီပတို့ရဲ့အမေ ဖြစ်ပေမယ့် အားမနာတမ်း ပြောရရင် သူ့သားတွေရဲ့မျက်ဝန်းများမှာ ထင်ဟပ်နေတဲ့ ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ အရိပ်အရောင်တို့ဟာ အဖေဘက်က ပါလာတာလိုသာ ယုံကြည်ရတော့တာပင်။ ဒေါခင်လေးသီရဲ့ဥပရိရုပ်ဟာ မစင်ကြယ်ပါ။

မိန်းမလှတစ်ယောက် အသက်ကြီးလာတော့လည်း အနည်းငယ် ရင့်ရော်တာကလွဲရင် လူကြီးလူနှင့် လှမြဲလှဆဲဖြစ်သေးတာပင်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မျက်နှာလှလှမှာ အသက်အရွယ်နှင့် လိုက်ဖက်ညီတဲ့ တည်ငြိမ်သော ကျက်သရေရှိမနေပါ။ ကိုယ့်အမေအရွယ်ပဲမို့ အားနာရပေမယ့် အမှန်တိုင်း ဝေဖန်ရရင် ဒေါခင်လေးသီဟာ သူ့ရှိနေတဲ့ အဆင့်လောက် အဆင့်မမြင့်ပါ။

သူ့ခင်ပွန်းဟာလည်း လခလည်းမနည်းတဲ့ စီနီယာ အင်ဂျင်နီယာချုပ်။ ပုဂ္ဂလိကဆောက်လုပ်ရေးမို့ ငွေရလမ်းတွေကလည်း ကြွယ်ကြွယ်လို့ ကြားဖူးရာ ဝင်ငွေနည်းများ မဟုတ်သူ

ပါ။ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ လျှံလျှံပယ်ပယ်တော့ နေနိုင်တယ်ဆိုတာ သူတို့ဝတ်စားသုံးစွဲပုံ၊ စီးတဲ့ကား စံသဖြင့်တို့ကို ကြည့်ရင် ခံနဲ့မှန်းနိုင်တာပဲ။

သူဟာ သူ့ရှိနေတဲ့အဆင့်ထက် အောက်ကိုရောက်နေသည့် အမျိုးသမီးကြီးပါ။ ဒီအမျိုးသမီးကြီးမျိုးက လင်းဝဏ္ဏနဲ့ မင်းဒီပကို မွေးထားမည်ဆိုတာ အံ့ဩရပါတိတော့။ လင်းဝဏ္ဏကို ချစ်မိလျှင်တော့ ဒီအမျိုးသမီးကြီးကို ဖောက်ဖျက်တော်ရမည့် အနေအထားကို ရောက်ပြီပေါ့။

ဘုရား ... ဘုရား ...။

“ဝဏ်ဝဏ်နဲ့ တွေ့ဖြစ်သေးလား”

ညာလိုမဖြစ်လေရာ ...

“ဟုတ်ကဲ့၊ တစ်ခါတစ်ရံတော့ တွေ့ပါတယ် အန်တီ”

“ဒါဖြင့် ဝဏ်ဝဏ် ပြောသေးလား”

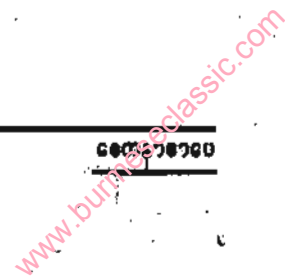
“ဘာကိုပါလဲ အန်တီ”

“သူ စေ့စပ်တော့မှာလေ”

“ရှင်”

ချွန်ချင်းပဲ မဟုတ်တာကို လာပြီးတမင်ပြောနေတာမှန်း သိပေမယ့် အဲသလို လာပြောတယ်ဆိုတဲ့ အပြုအမူကို အံ့အားသင့်ပြီး ဝိုင်စိုက်သွားမိခဲ့ရာ ...

“အံ့ဩသွားမှာပဲ ... ဟင်း ဟင်း”

ရွှေရုပ်က စိတ်ကိုလျှော့ရင်း ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... လင်းဝဏ်က မပြောဖူးတော့ အံ့သြသွား ပါတယ် အန်တီ”

“နေ့နက်တော့ ပြောမှာပါ။ အတိအကျ ဖြစ်ရင်တော့ ဖိတ်စာတို့ ဘာတို့နဲ့ စေ့စပ်ပွဲ လုပ်ဦးမှာပေါ့။ အဲဒီကျ သူ့ သူငယ်ချင်းတွေ သူ မဖိတ်ဘဲ ဘယ်ချန်ရစ်မလဲ၊ ဖိတ်မှာ ပါ။ အခုကတော့ ရက်အတိအကျ မထွက်သေးလို့ပါ သံမီးရဲ့”

တုရား ... ဘုရား။ လူကိုကြော့ကြော့လေး ပြောနေ လိုက်ပုံများ အသည်းအဲ့တွေ ယားကျိကျိရှိလို့တော့။

“ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းရှင် တစ်ယောက် သဲဒီးပါပဲ။ အန်ကယ်နဲ့ လုပ်ငန်းချင်း ဆက်စပ်မှုရှိတာပေါ့လေ။ ကောင် မလေးကလဲလည်း ဒေါက်တာပဲလေ။ အန်တီတို့ လူကြီးချင်း ကတော့ စီမံခန့်ခွဲတာကြာပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ လူငယ်တွေကတော့ သိတယ်မဟုတ်လား။ ထွေလိကာလိလုပ်ပြီး ငြင်းနေတာ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့လည်း ကြာတော့လည်း သံယောဇဉ်ရှိသွားကြ တာပါပဲလေ။ ခုတော့ နှစ်ယောက်လုံးလည်း မျိုထံတုံးတက် နေကြတာ ပြီးတော့မှာဆိုတော့ စေ့စပ်ပေးတော့မှာလေ။ ဒါပြီး ဟောကံခံဆင်းလိုက်ပြီးရင် လက်ထပ်ဖို့ အနေတော် ပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဪ ... ဝဏ်ဝဏ်က သူငယ်ချင်းတွေတောင် မပြော သေးဘူးကိုး”

ပြောစရာလား။ ဟုတ်မှမဟုတ်တာ။ အန်တီမျက်နှာ ကြည့်ပြီး ဒါလိမ်ဆင်ကြီးဆိုတာ ကျွန်မတောင် သိနေတာပဲဟာ။ စိတ်ထဲက ရန်တွေ ပစ်မိသော်လည်း ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... သိပ်မသေချာသေးလို့ မပြောသေးဘူးလည်း ဖြစ်ရင်ဖြစ်မှာပါ အန်တီ”

“ဘယ်နယ် မသေချာရမလဲ၊ သေချာနေပြီ။ ရွှေရုပ်တို့လည်း ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ဝိုင်းထိန်းပေးကြ၊ မင်္ဂလာရီခါနီးဆိုရင် အနှောင့်အယှက် အဖျက်အဆီးက ဝင်တာတယ်။ ဝဏ်ဝဏ် ကိုတော့ သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ကောင်မလေးတွေကလည်း အတင်းလိုက်ကြတော့ ဝိုင်းကြည့်ကားကြပါဦး။ မကောင် ကဲ့ အနှောင့်အယှက် မရှိအောင်”

ခွီ ...။

ရွှေရုပ်က တစ်ဖက်လှည့်ပြီး ပါးစပ်ကို လက်ဝါးနှင့် အုပ်ကာ နာချေချင်ယောင်ဆောင်၍ စက္ကန့်ပိုင်းလောက် ပြုံးစိက လေးလုပ်မိပြီးမှ ...

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ၊ မင်းဝဏ်က လိမ္မာပါတယ်”

“လိမ္မာလွန်းတော့ အ၊တယ်ကွယ်၊ သူများဆွဲဆောင်ရာ နောက် ပါသွားမှာကို စိုးရိမ်ရတာ”

ဘုရားရေ ...။

စောင်းမြောင်းပြီး တည့်တည့်ကြီး ပြောထွက်လိုက်တာ ရူးများနေလားတောင် ထင်ရပါတယ်။

“အန်တီက စီစဉ်ထားတဲ့သူနဲ့ကလွဲရင် ဘယ်သူနဲ့မှ ...”

“မေမေ”

ရုတ်တရက် ဒေါ်ခင်လေးသီက လန့်သွားသလို နှုတ်ပိတ်သွားပါသည်။ အတန်းတစ်တန်းရဲ့ ကွေ့ချိုးထိပ်နားမိုး အဲဒီကွေ့ချိုးထောင့်မှာ ဘွားခနဲ ပေါ်လာတဲ့ မင်းဒီပုက ရှုံ့မဲ့သော မျက်နှာနှင့် ...

“မေမေ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

ဒေါ်ခင်လေးသီက ဘေးကစင်ပေါ်မှ ဆပ်ပြာတစ်တုံးကို သူ့ခြင်းထဲသို့ ဖျောက်ခနဲ ပစ်ထည့်လိုက်ရင်း ...

“ကဲ ... သွားဦးမယ် ရွှေရုပ်ရေ၊ ဝယ်ဦး ... ဝယ်ဦး၊ ဟဲ့ ဒီဒီ၊ လာခဲ့စမ်း၊ မင်း ရှိမ့်ပူယူမလို့ဆို၊ လိုက်ရွေး”

“မေမေ ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ဟိုဘက်ထောင့်နားကနေ ကြားနေရတာ မေမေအသံနဲ့ တူလိုက်တာလို့၊ နောက်တော့ ကိုကိုနာမည်ကပါလာ၊ ဟား ... ဘာတွေများ လျှောက်ပြောသွားတာလဲ”

ဒေါ်ခင်လေးသီက မင်းဒီပု စကားကို နားမထောင် ဆက်ထွက်သွားပြီမို့ မင်းဒီပုက ရွှေရုပ်ဘက်ပဲလှည့်ပြီး စကား အဆုံးသတ်လိုက်ရပါသည်။ ရွှေရုပ်က နှုတ်ခမ်းစေ့စေ့လေး ပြုံးရင်း ...

“ဝဏ်ဝဏ် စေ့စပ်တော့မယ်ဆိုတာပါ ဒီဒီရယ်”

“ဘယ်ကဟုတ်ရမှာလဲ၊ ကိုကိုကလည်း ငြင်းတယ်၊ ဟို အစ်မကလည်း ငြင်းတယ်၊ ဖြစ်ကိုမဖြစ်တော့တာ၊ အမေ တွေပဲ တက်ကြွနေတာ”

“အဟင်းဟင်း၊ ဒီဒီတို့အမေလည်း သနားပါတယ်လေ၊ သူ စီစဉ်တာ မင်းဝဏ်က မလိုက်နာတော့ အောင့်သက် သက်နဲ့ စိတ်တွေတိုနေမှာပေါ့လေ၊ တို့နဲ့တွေ့တော့ ဒေါသ တွေပွင့်ထွက်သွားတယ် နေမှာပေါ့လေ”

“အစ်မနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ဟုတ်တာတွေလည်း မဟုတ်ဘူး၊ မေမေတော့ တကယ်မလွယ်ဘူးပဲ၊ မရိုးက အဟုတ် ယုံမနေနဲ့ဦးနော်”

“မဟုတ်တာ သိပါတယ် ဒီဒီရယ်”

ရွှေရုပ်က လှည်းတွန်းထွက်လာတာမို့ မင်းဒီပုက ကပ်ပါလာရင်း ...

“ကိုကိုနဲ့ မရိုးရဲ့ဇာတ်က အလွန်အကျွံကို မျောနေပြီ”

“ရေစုန်မျောသွားရင် ကောင်းပါတယ် ဒီဒီရယ်၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်ပါတယ်၊ မင်းဝဏ်ကို နားချလို့မရရင်တောင် တို့ပဲ ချစ်သူတစ်ယောက် ကောက်ရှာလိုက်ရမယ် ထင်တယ်”
“မရီး”

လှည်းကို ရှေ့ကတွန်းပြီး ပိတ်ရပ်လိုက်တဲ့ မင်းဒီးကြောင့် ရွှေရုပ် ရှေ့ဆက်မတွန်းနိုင်ဘဲ ခြေစုံရပ်လိုက်ရပါသည်။ ရင်ထဲက ဝမ်းနည်းနာကျင်မှုကြောင့် မျက်နှာက ပျက်နေသည်။

“အဲသလို မလုပ်လိုက်ပါနဲ့။ ကိုကို ရင်ကွဲရလိမ့်မယ် ကိုကိုကိုပဲ သတ္တိရှိရှိချစ်ပြီး အားလုံးကို ကြံကြံခံ ရင်ဆိုင်လိုက်ပါ အစ်မရယ်”

“ဘာအတွက်လဲ”

“ဘာအတွက်ရမလဲ၊ ချစ်တဲ့သူချင်း ပေါင်းရဖို့ပေါ့ဗျ”

“ပေါင်းရလို့ တို့ကာယကံရှင်နှစ်ယောက် ပျော်တယ်ထား”

“ကျွန်တော်လည်း ပါတယ်၊ ပျော်တဲ့အထဲမှာ”

“ကဲပါ၊ မင်းနဲ့ပါ သုံးယောက် ပျော်ပါတယ်ထား၊ မိနစ်စုံတွဲ ဒေါသဖြစ်ရမှာမို့လို့ စိတ်ဆင်းရဲမှာက ယောက်”

“အဖေတွေက ဘာမှမှ သိပ်ပရက်ရှာမပေးတာ၊ အစ်မအဖေတော့ မသိဘူးလေ၊ ကျွန်တော်တို့ ဖေဖေကတော့ ဘာမှမပြောပါဘူး၊ မပြောဆို အစ်မက ကန့်ကွက်သင့်”

ရွေးမလောင်းမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဆိုင်းဝိုင်းနဲ့ က၊ ခုန်ကြိုရမယ့် ရွေးမလောင်းပဲဟာ”

ရွှေရုပ်က ခေါင်းကိုယမ်းရင်း ...

“စိတ်ရှုပ်ပါတယ် ဒီဒီရယ်၊ အစ်မက အဲလောက် စိတ်ရှုပ်ခံနိုင်တဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး၊ လက်လျှော့လိုက်တော့မယ်၊ သူ့ရော တို့ရော လူကြီးမိဘ သဘောတူနိုင်မယ့် သူတွေထဲက တစ်ယောက်ယောက်ပဲ ခပ်မြန်မြန် ရွေးချယ်လိုက်ကြရင် ပြီးတာပဲ”

“မရီး”

“မင်းလည်း မရီး ... မရီးနဲ့ လိုက်လိုက်ခေါ်မနေနဲ့တော့၊ ဟုတ်လည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ သိက္ခာကျတယ်”

မင်းဒီးပဲ မျက်နှာက ပျက်သွားရရင်း ...

“အစ်မ ... အဲလိုမပြောပါနဲ့ အစ်မ၊ အစ်မသိက္ခာကျအောင် ကျွန်တော် မလုပ်ပါဘူး၊ တကယ်ကို မရီးတော်ချင်လို့ အစ်မလို ချစ်လို့၊ မရီးလို့ ချစ်စနိုး ခေါ်တာပါဗျာ”

စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတဲ့ ချာတိတ်ကို ရွှေရုပ်က ကြည့်လှည့်လှည့် မော့ကြည့်ကာ သက်ပြင်းချရင်း ...

“ကဲ ... တို့ သွားမယ် ဒီဒီ၊ ဖယ်”

“အစ်မပြောတာ အာလူးနော်”

“တကယ်ပြောတာ၊ မင်းကိုကိုကိုလည်း ပြောလိုက်”

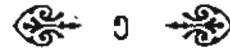
“မပြောဘူး”

“မပြောလည်းနေ၊ ငါကတော့ ချစ်သူတစ်ယောက် ရှာတော့
မယ်၊ ကိုယ့်ကို ဖူးဖူးမှုတ်မယ့် ယောက်ျားမမျိုး ပါလာမယ့်
ချစ်သူပဲ ရှာမယ်”

“အစ်မ”

ရွှေရုပ်က မင်းဒီပကိုတွေ့ကာ လှည်းကိုတွန်းထွက်

ခဲ့သည်။

“အင်တာနက်ဆိုင်၊ ဂိမ်းမဆိုင် ဖွင့်မယ်ကွာ၊ အဲဒါဆိုရင်
ငါတို့သုံးယောက်လုံးစုရင် ဖြစ်နိုင်ချေရှိတယ်”

တိုးတက်စကားကို မင်းဒီပက ခေါင်းယမ်းလိုက်

ရင်း ...

“ငါမပါဘူး”

“ဟာ ... မင်းက ... မင်းမပါရင် မင်းသစ္စာဖောက်ပေါ့”

“သစ္စာမကလို့ ဘာဖောက်ဖောက်၊ ငါမှ ဝါသနာမပါတာ”

“မင်းလား ဝါသနာမပါတာ၊ ခုဆိုရင် မင်းရဲ့တစ်နေ့တာ
အချိန်ရဲ့ လေးပုံတစ်ပုံလောက်က အွန်လိုင်းပေါ်မှာ အင်
တာနက်ပေါ်မှာ၊ အဲဒီဆိုင်ခန်းတွေထဲမှာပဲ”

“ဟေ့ကောင် တိုးတက်၊ ငါက အချိန်တွေပိုနေလို့ အဲလောက်
ထိုင်နေတာကွ၊ အပျင်းပြေလုပ်နေတာ၊ ဝါသနာမပါဘူးလား

ဆိုတော့ အဲဒါမျိုးလောက်တော့ ဝါသနာပါတယ်။ အဲဒါနဲ့ Business လုပ်ရလောက်အောင်တော့ ဝါသနာမပါဘူး။”

မင်းဒီပ မောင်းလာတဲ့ အမိုးဖွင့်ကျစ်လေးပေါ်မှာ တိုးတက်ရေး အောင်သက်ထင်ပါ ပါသည်။ ခုတော့ သူတို့သုံးယောက် ပြန်တွဲမိနေပါပြီ။ တိုးတက်က ဆယ်တန်းမှာ ဘော်ဒါသွားနေလိုက်ပြီး ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်နဲ့ ကွဲသွားခဲ့ပေမယ့် ခုတော့ ဆယ်တန်းကို သုံးရာမပြည့်တဲ့အမှတ်နှင့် ပွဲတံသီအောင်ပြီးတဲ့နောက် အဝေးသင်ပဲ ယူထားတာမို့ အချိန်တွေ ပိုနေလေရာ ငယ်ချစ်ဟောင်းကြီးနှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ မင်းဒီပ အောင်သက်ထင်တို့နှင့်ပဲ လာပြန်တွဲနေခဲ့ရာက ခုတော့ ကျောင်းပြီးဘွဲ့ရလို့ပင်သွားပြီ။ အောင်သက်ထင်ကတော့ မင်းဒီပနှင့် တောက်လျှောက်အတူ ကျူရှင်ယူ။ ပထမနှစ်ကျတော့လည်း အတူတူ၊ နောက်နှစ် ဝိုင်းပြောင်းတော့လည်း အတူတူ။ နောက်နှစ်ထပ်ကပြန်တော့လည်း အတူတူ။ အမြဲမခွဲဘူးများ သစ္စာဆိုထားလာထင်ရအောင် ထပ်တူညီနေသည်။

သုံးယောက်သား ကွန်ပျူတာနှင့် ပတ်သက်သည့် ဂရပ်ဖစ်ဒီဇိုင်းသင်တန်းမျိုး၊ ပရိုဂရမ်မင်းသင်တန်းမျိုးတွေ လျှောက်တက်နေရင်း အချိန်တွေပိုကာ ခပ်လေလေ ဖြစ်နေကြပါသည်။ အိမ်ကိုယ်စီကလည်း မင်းတို့ကောင်တွေ အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်ကြစမ်းရယ်လို့ မျက်စိစပါးမွှေးစူးနေပြီ။

လူကြီးတွေက တစ်ခုခုလုပ်ရင်ပြီးရော၊ မြေငြိမ်အောင် သုပ်စေချင်တာသာ။ မြေမငြိမ်ရင် ဟိုသွားဒီသွား လတ်လျားလတ် သွားနှင့် အလကားနေ ရန်ဖြစ်ကြ။ အချုပ်ခံရတွေက မကြာမကြာ။ သင်္ကြန်ပြီးရင်တော့ အချုပ်ထဲ မဝင်ရတဲ့နှစ် မရှိသလောက်။ ဒီတော့ ငွေရဖို့ထက် မြေငြိမ်ဖို့ အလုပ်လုပ်စေချင်တာ။

သုံးအိမ်လုံးရဲ့ မိဘတွေက သူတို့ကို မြေငြိမ်ရုံ ဖင် ခြုံအတွက် သိန်းလေးငါးခြောက်ဆယ်လောက်တော့ အသီးသီး ခင်းနှီးထုတ်ပေးနိုင်ကြတဲ့ မိဘတွေချည်းပင်။ ဒီငွေတွေ ပလုံချင် ချည်း ပလုံသွား။ မပဲလုံမီ အလုပ်ရှိ အကိုင်ရှိ ဣန္ဒြေရရှိမိနေ အောင် သူတို့ကိုယ်တိုင် ဝါသနာပါတဲ့ အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်စေချင် ပြတာ။

သူတို့ဝါသနာပါမှလည်း အလုပ်မှာ မြဲမြံနေမှာလေ။ သူတို့ဝါသနာမပါလို့ကတော့ အလုပ်ကတခြားမှာ သူတို့ကတခြား ခဲ ဖြစ်နေဦးမှာ။

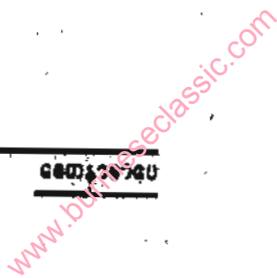
“ဟေ့ကောင်တွေ ... ငါ သိပြီ”

အောင်သက်ထင်က နောက်ခန်းကနေ ရှေ့ကိုင်းကာ အတက်သရော စကားစလိုက်ပါသည်။

“ဘာသိတာလဲ”

“ငါတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲကို”

“ဘာလဲ ... ပြော”

“ကားအလှဆင်တဲ့ဆိုင် ထောင်မယ်ကွာ”

“အာ ...”

“ကျွတ်”

မင်းဒီပနှင့် တိုးတက် နှစ်ယောက်လုံးထံမှ စိတ်ပျက်လက်ပျက်သံကြီးတွေ သံရှည်ဆွဲ၍ ထွက်လာပါသည်။

“ကားတွေ ဆင်မယ်လေကွာ၊ ခုချိန်မှာ ကားကို ဆင်ချင်တဲ့သူတွေ အများကြီးကွ၊ အလုပ်တွင်ကျယ်မှာ”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ကားကို ဘာတွေ ဘယ်လောက်ဆေးမှာလဲ၊ ကားမှာစတစ်ကာလေးတွေ ကပ်ပေးမှာလောလား”

“ဘာလဲကွ ... မင်းက၊ စကားကို ရိုသလို နှိပ်သလိုနဲ့ တွေ့ဆင်တာရှိမယ်၊ အော်ဒီယိုပိုင်း ဆင်တာရှိမယ်၊ အခြေဒီဇိုင်းလှအောင် ဒဏ်ကရေးရှင်းဆင်တာမျိုးရှိမယ်၊ အဒီပကားတောင် ဆင်ထားတာပဲဟာ”

“မေ့လိုက်တော့၊ မင်း လုပ်ချင်တာမျိုး ဆိုင်ထောင်ဖို့ အရင်းအနှီးက ဖွတ်ချီးနဲ့ရမလား၊ အဲသလောက် ငွေမျိုး ငါ့အိမ်ကတော့ မပေးဘူး၊ ဒီပအိမ်ကလည်း ပေးမဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့ကို ဒီလောက်ကြီးကိုယုံပြီး ဘယ်သူထောင်မပေးဘူး ဟေ့ကောင်၊ မင်းအိမ်က ထုတ်ပေးတော့ မင်းတစ်ယောက်တည်းဖွင့်”

“ငါတစ်ယောက်တည်းတော့ ဘယ်နိုင်မလဲကွ”

“ဒါကြောင့် ငါက စတစ်ကာလေးတွေ ကပ်ပေးတဲ့ဆိုင်လောက် ...”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း လှောင်တာလား၊ ငါလုပ်လိုက်ရသေတော့မယ်”

နောက်ကနေလှမ်းအုပ်၊ ရှေ့ကတိုးတက်က ပြန်ကာရှောင်တိမ်းနှင့် ဂျစ်ကားလေးထဲ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်နေရာ ...

“ဟေ့ကောင်တွေ တော်ကြစမ်းကွာ၊ ပြီးခဲ့တဲ့လကလည်း တစ်ခါတိုက်ပြီးပြီ၊ ငါထပ်တိုက်နေဦးမယ်၊ သုံးခါဆိုရင် ကားသိမ်းမှာ ငါ့အဖေက”

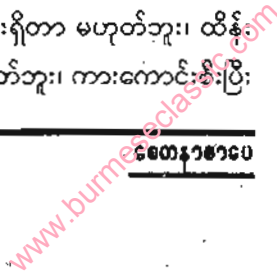
“မင်းအဖေက ဒီဂျစ်စုတ်လေးများ သိမ်းနေဦးမယ်၊ မင်းအစ်ကို၊ ကိုကျတော့ ကင်မရီဝယ်ပေးထားပြီး မင်းကျတော့ ဂျစ်ပု၊ ခွဲခြားတယ်ကွာ၊ မမိုက်ပါဘူး”

မင်းဒီပက ပြုံးရင်း ...

“ငါ့အစ်ကိုက ဆရာဝန်ကိုးကွ”

“ဆရာဝန်ရော ဆယ်တန်းကျရော လူချည်းပဲလေကွာ၊ ကားအသန့်လေးတော့ စီးချင်ကြတာချည်းပဲပေါ့”

“မစီးချင်ဘူး၊ ငါက အစုတ်စဲ စီးချင်တာ၊ ငါကပရမ်းပတာနဲ့ သိပ်ပြီးစည်းကမ်းလည်းရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ထိန်းသိမ်းထားတတ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကားကောင်းစီးပြီး

ရင်တမမနဲ့ စည်းကျကမ်းကျလည်း လုပ်မနေနိုင်ဘူး။ ဒီ ဂျစ်ပဲ ငါကြိုက်တယ်”

“ကြိုက်ရင်လည်း အမိုးလေး ဘာလေးတပ်ဦး၊ နေပူတယ် ကွ၊ မင်းဘိုးအေပဲ”

“အမိုးကြီးနဲ့ လှမလားကွ၊ ငါဆင်ထားပုံနဲ့”

“တစ်ဝက်တော့ တပ်ကွာ”

“အသုဘကောင်တွေ၊ မင်းတို့က ငါ့ချည်း နောက်မှာစီး ခိုင်းတာ၊ ဒီကောင်တိုးတက်က သူပဲ ရှေ့ခန်းဘေးခုံအပြီး ဦးထားတာ၊ အမိုးတစ်ဝက်တပ်တော့ မင်းတို့ပဲ အရိပ်ရပြီး ငါ ငါ့ခြောက်ဖြစ်ပြီပေါ့ကွ”

“ငါ့ခြောက်က အခုကတည်းက ဖြစ်ပြီးသားပဲဟာ”

“မင်းပဲဖြစ်၊ တစ်စီးလုံး အမိုးတပ်ပစ်ပြီး အဲကွန်းတပ်ပါ လားကွာ”

“အဲလိုလုပ်ချင်ရင် အစကတည်းက အဲသလို အဆင်ပြေတဲ့ ဂျစ် ဝယ်မှာပေါ့၊ အခု ဒီဂျစ်ပုက အဲလိုလုပ်လို့မှမရဘဲ ဟာကို၊ ဒီလိုစီးချင်လို့ ဒါဝယ်ပြီး ဒီလိုဆင်ထားတာပေါ့”

“ဘာဒီလိုစီးချင်လို့ ဒါဝယ်တာလဲ၊ မင်းအဖေအမေတို့က မင်းကို သိန်းတစ်ရာပြည့်အောင် မသထားလို့ ဒါပဲဝယ်ရတာ ကို လူကြားကောင်းအောင် အော်နေတယ်”

“ဟား ဟား ဟား”

မင်းဒီပက ခေါင်းမောလှနဲ့ ရယ်မောပစ်လိုက်ပါ သည်။ သူ့ကို ဒီကား ဝယ်ပေးတာတောင် ကတိကဝတ်တွေ ပညတ်ချက်တွေ တစ်ပုံတစ်ပင်နှင့် ဝယ်ပေးတာ။ သူကလည်း ကိုကိုလို လိမ္မာအေးချမ်းသူမှ မဟုတ်ဘဲ။ ရှူးရဲဒုန်းဒိုင်းနှင့်လူစား ဆိုတော့ တန်ဖိုးကြီးကား မရတာဘဲ ကောင်းတာပါ။

“ဟေ့ကောင် ... ဒီပါ၊ မင်း ဆုံးဖြတ်တော့”

“ငါက ဘာကိုဆုံးဖြတ်ရမှာလဲ”

“ငါတို့နှစ်ယောက်က အိုင်ဒီယာတွေ ကွဲလွဲနေတယ်လေ၊ ဒီတော့ အင်တာနက်ဆိုင် ဖွင့်မလား၊ ကားဆင်တဲ့ဆိုင် ဖွင့်မလား၊ မင်းပဲ ဆုံးဖြတ်တော့၊ မင်းရွေးတာကို သုံး ယောက်တူတူ လိုက်လုပ်မယ်”

“ဟာ ... ငါပြောပြီးပြီလေ၊ နှစ်ခုလုံး မကြိုက်ဘူး၊ ဘာမှ မလုပ်ဘူး”

“ဘာမှမလုပ်လို့တော့ ဖြစ်မလားကွ၊ ငါတို့သုံးယောက်ကို ကြည့်မရလို့သာ သေနိုင်ရင် လူအတော်များများ သေကုန် ပြီ၊ ငါတို့မိဘတွေလည်း ပါတယ်၊ ငါတို့ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရမယ်ကွ”

“ငါက မင်းတို့ပြောတဲ့ နှစ်ခုလုံး စိတ်မဝင်စားဘူး”

“မင်းက ဘာစိတ်ဝင်စားလဲ”

“ငါက ကော်ဖီဆိုင်လေးတစ်ဆိုင် ဖွင့်ချင်တယ်”

“ဘာဆိုင် ! ”

“ကော်ဖီဆိုင်”

“အာ ... မင်းဟာကလည်းကွာ၊ စားသောက်ဆိုင်ကြီး”

“စားသောက်ဆိုင်ကြီး မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းကလည်း ကဗျာ မဆန်လိုက်တာ၊ ကော်ဖီဆိုင်လှလှလေး၊ နေရာကောင်း ကောင်းလေးမှာ၊ ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ် အဆင့်အတန်းရှိရှိ လေး၊ ကလပ်စစ်ကလေးပေါ့ကွာ၊ ဆိုင်တွင်းထဲက ဒက် ကရေးရှင်းကအစ ငါ့မျက်စိထဲ မြင်ယောင်ကြည့်ပြီး အသေး စိတ် အိပ်မက် မက်ထားတာကွ”

“ဟာ ... ငါ မလုပ်ချင်ဘူး”

“ငါလည်း မကြိုက်ဘူး”

“မင်းတို့ မကြိုက်နိုင်တာ ငါ သိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်း တို့ဆီမှာ မတင်ပြတာပေါ့၊ အခုက ဒီကောင် အတင်းလိုက် မေးလို့ ပြောရတာ၊ ငါ စိတ်ကူးယဉ်နေတာ ကြာပြီကွ၊ ရိုမန်းတစ်ကော်ဖီဘားလေးပေါ့ကွာ”

“မင်းလို လူကြမ်းကြီးရုပ်ကများ ရိုမန်းတစ်ကော်ဖီဘား ကို စိတ်ကူးယဉ်နေတယ်၊ ငါလို ခပ်ချောချော ခပ်နုနုက စိတ်ကူးယဉ်တာဆိုရင် ယုံနိုင်စရာရှိသေးတယ်”

“တိုးတက်၊ မင်းချောတာ ထည့်မပြောဘဲပြောကွာ၊ အကွက် ရရင် ရသလို မင်းကိုယ်မင်း ကြော်ငြာမနေနဲ့၊ နားကြား ပြင်းကတ်တယ်၊ သဘောလည်း မတူဘူး”

“ငါ စိတ်ကူးယဉ်ထားသလောက်က အခန်းကို ငှားဦး၊ အတွင်းမှာ ဆင်ရမယ့် ဒက်ကရေးရှင်းတွေက တအားငွေ ဝင်မယ့်ဟာတွေ၊ ငါ့အိမ်ကလည်း အဲဒီလောက်ပိုက်ဆံကြီး ထုတ်ပေးမှာ မဟုတ်တဲ့တူတူ အဲဒါဆိုရင်တော့ လုပ်ချင် တယ်ဆိုတာ ငါ မပြောပြပါဘူး၊ ငါပြောပြဖူးတာ မင်းတို့ နှစ်ယောက်နဲ့ ငါ့မရီးပဲရှိတယ်”

“ငါ့မရီးဆိုရင် ဘယ်သူဆိုတာ သူငယ်ချင်းတွေက ရည်ဝနေပါပြီ။”

“မရီးကလည်း တစ်ချိန်လုံး တစ်ခုခု လုပ်ခိုင်းနေတာပဲ၊ လေနေတာ ယောက်ျားမပီသဘူးပေါ့ကွာ၊ လူငယ်ဆိုတာ ကြီးစားနေရမယ်ပေါ့ကွာ၊ ဒါတွေပြောလွန်းလို့ တကယ် အိပ်မက်ကို ပြောပြတာပါ၊ ငါ အဲဒါမျိုးလုပ်ချင်တယ်ဆို တာ တောရုံတန်ရုံ ဘယ်သူမှ မယုံကြဘူးကွ”

“အေး ... ငါတို့လည်း မယုံပါဘူး”

“အဲဒါ တကယ်ကွ၊ မင်းတို့ ‘.....’ဟိုတယ်က ကော်ဖီ ဘားကို ရောက်ဖူးလား”

“မရောက်ဖူးပါဘူး၊ မင်းက ဘယ်တုန်းက ရောက်ဖူးသွားတာလဲ”

“ငါက ဒီလိုအိပ်မက်ရှိတော့ ငါ့တစ်ယောက်တည်း အားရင် အားသလို ဟိုတယ်ပေါင်းစုံ ကော်ဖီဆိုင်ကောင်းကောင်းပေါင်းစုံကို ရောက်ဖူးအောင် လျှောက်သွားကြည့်ထားတာ။ အဲဒါ ငါ ဆယ်တန်းရောက်တဲ့ နှစ်လောက်ကတည်းက”

“ကြည့်စမ်း ... မင်းတစ်ယောက်တည်း ကော်ဖီသွားသွား ကျိတ်သောက်နေတယ်ပေါ့လေ၊ သိတောင် မသိဘူး”

“အေး ... ‘.....’ဟိုတယ်ရဲ့ ကော်ဖီဆိုင်လေးဆိုရင် ငါတအားချစ်တာ၊ ဟိုမှာလေ”

ကားမောင်းနေရင်း မင်းဒီပက လှမ်းမြင်နေရပြီဖြစ်တဲ့ “.....”ဟိုတယ်ကြီးဆီ လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်ပါသည်။

“ကြိမ်ခုံကြီးတွေကိုက တံအားမိုက်တာကွ၊ အလယ်က ကော်ဖီတေဘယ်လ်ကလည်း ကြိမ်နဲ့စားပွဲကြီးပဲ၊ စားပွဲကုလားထိုင် အပြင်အဆင်နဲ့တင် အရမ်းကလပ်စစ်ကပ်ဖြစ်နေပြီ၊ ဘေးမှာ ကြိမ်ခြင်းတောင်း ဝိုင်းဝိုင်းဘုံတောင်ရှည်လေးထဲမှာ စာအုပ်စာစောင်တချို့ ထည့်ထားတာလေး စားပွဲဝိုင်းတိုင်းမှာ၊ ကော်ဖီသောက်ရင်း စာဖတ်ပေါ့ကွာ”

“ဟား ... မင်း အတော်စိတ်ကူးယဉ်တာပဲ၊ ကော်ဖီသောက်ရင်း စာဖတ်ချင်ပါဘူး၊ စကားပဲပြောမှာပေါ့၊ မင်းစိတ်ကြိုက်ကလည်း တစ်မျိုးကြီးတွေကွာ”

“မထူးဘူး၊ ဒီနားရောက်နေပြီပဲ၊ မင်းတို့ကို အဲဒီဟိုတယ်ရဲ့ ကော်ဖီဆိုင်မှာ ကော်ဖီတိုက်မယ်လေ၊ ဝင်လိုက်မလား”

“မင်း တိုက်မှာနော်”

“အေးပါ”

“ဒါဖြင့် ဝင်ပေါ့၊ ဘာပြောနေစရာရှိလဲ”

မင်းဒီပက ကားကို ဟိုတယ်ကြီးရဲ့ကားပါကင်ဆီ ဝင်ပြီး ထိုးရပ်လိုက်ပါသည်။ သုံးယောက်သား ဟိုတယ်ရဲ့ပေါ်တီကိုကြီးအောက်မှတစ်ဆင့် ဟိုတယ်ထဲဝင်လာခဲ့လိုက်ကြပါသည်။

“ဒီဘက်ချိုး”

မင်းဒီပက ရှေ့မှကွေ့ချိုးကာ ကော်ဖီဆိုင်ကလေးရဲ့ မှန်ထူထုတ်ခါးချပ်ကြီးကတစ်ဆင့် ဝင်လိုက်ပါသည်။ အရိုးမားမွှေးရနံ့တစ်မျိုးဖြင့် မွှေးပျံ့နေသော ကော်ဖီဆိုင်ကလေးထဲ ဝင်ရင်းပင် စိတ်တွေကြည်လင်လန်းဆန်းသွားလောက်အောင် မွှေးရနံ့ထဲ ရောနှောသင်းပျံ့နေတဲ့ ကော်ဖီစေ့ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် အနံ့က သင်းရုံလေး ခပ်ဖျဖျ။

ကော်ဖီဆိုင်ထောင်ဖို့ စိတ်မဝင်စားတာ မှန်သော်လည်း ဒီကော်ဖီဆိုင်ကလေးထဲ ရောက်တော့ဖြင့် တိုးတက်ရော၊

အောင်သက်ထင်ပါ စိတ်အာရုံတွေ လန်းဆန်းကြည်နူးပြီး သဘော တကျ ဖြစ်မိပါသည်။

“ကော်ဖီဆိုင် မဖွင့်ချင်ပေမယ့် ဒီလိုနေရာမျိုးကိုတော့ ကော်ဖီ အမြဲလာသောက်ချင်တာ အမှန်ပဲ”

“အေး ... အဲဒါပေါ့၊ မတတ်နိုင်ရင်သာရှိမယ်၊ တတ်နိုင် ရင်တော့ ကော်ဖီကြိုက်တဲ့သူတွေ ဒီလိုဆိုင်လေးမျိုးပဲထိုင် ချင်မှာပဲ၊ ဟိုးဘက်စားပွဲကို ထိုင်ရအောင်”

မင်းဒီပ ညွှန်ပြတဲ့ ခန်းဆီးရှည် ကြက်သွေးနီညိုရင့် ရောင်ကြီးရဲ့နံ့ဘေး က စားပွဲဝိုင်းဆီ အောင်သက်ထင်နှင့် တိုးတက် က ရှေ့ကလျှောက်သွားပါသည်။

“ဟင်”

နောက်ကလျှောက်နေတဲ့ မင်းဒီပက ရုတ်တရက် စားပွဲတစ်ခုကို အမြင်တွင် ဟင်ခနဲ ခြေလှမ်းလည်းတုံ့ မျက်နှာ လည်းပျက်ပြီး ဆက်မလျှောက်တော့ဘဲ ရပ်ပစ်လိုက်ပါသည်။ လူတစ်ယောက်။ ပြည့်စုံအောင် ပြောရရင်တော့ အလွန်ကို ကြော့ မော့သပ်ရပ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် အတူတူ ရင်း ကော်ဖီသောက်နေတဲ့ မရိုးကို တွေ့လိုက်ရ၍ သူ့ မကျေ မချမ်း မကြည်မသာ ဖြစ်သွားရတာပင်။

အဲဒါ ဘယ်သူလဲ။ ဘယ်ကလဲ။

“ငါကတော့ ချစ်သူတစ်ယောက် ရှာတော့မယ်”

ဟိုးတလောက မရိုး ပြောခဲ့ဖူးတဲ့စကား။ ဒီလား မရိုးလောင်း ဒေါ်ရွှေရုပ်ရဲ့ချစ်သူ။ သန့်လှချည်လား။ ဒီလိုနဲ့ရရိုး လား မရိုးရယ်။ ခင်ဗျားရဲ့မတ်လောင်း မင်းဒီပကို အလွယ်လေး ခေါက်ပစ်လို့ ရရိုးလား။

မင်းဒီပက ဟိုးတက်တို့နောက် ဆက်မလိုက်ဘဲ ရွှေရုပ်ရှိနေတဲ့ စားပွဲခန့် လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ စားပွဲဘေးရပ် လိုက်ပြီး ...

“မရိုး”

ရွှေရုပ်က အလန့်တကြား မော့ကြည့်လိုက်မိကာ မင်းဒီပကို မြင်လျှင် မျက်နှာပျက်သွားရပါသည်။ မျက်နှာပျက် သွားရသည်မှာ မင်းဒီပရဲ့စတိုင်ကြောင့်ပင်။ အောက်ကံင်ကြီးဟောင်း ဇီက တမင်ဟောင်းထားတဲ့ စတုန်းဝပ်ရုံ။ အပေါ်က ဂျင်းဂျက်ကက် နှင့် ဝမ်းဆက်။ အပေါ်က ဂျက်ကက်က ဟောင်းမြင်းထားတဲ့ အပြင် လက်ကို လက်မောင်းရင်းက ဆုတ်ဖြတ်ဖယ်ပစ်ထားတဲ့ လက်ပြတ်။ လက်ပြတ်အပေါက်ဝက မသပ်မရပ် ချည်မျှင်စတွေ တို့လို့တွဲလောင်းကျလျက်။

အဲဒီဂျင်းအင်္ကျီ ရင်အပွင့်အောက်က ချိုင်းပြတ် တီရှပ်ဖြူနှင့်။ ခြေကိုခပ်ကားကားရပ်ကာ လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေး တိုက်မထိုးဘဲ ရှေ့ကျကျ ထိုးထည့်ရတဲ့ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲနှိုက် လျှက်သား။ ကားမောင်းလာတံန်ရှိတဲ့ ဆံပင်တွေက ဖွာဆန်ကြ

ဇာ အဲဒီဆံပင်တွေပေါ်မှာ နေကာမျက်မှန်တစ်လက်ကို ပင့်တဲ
ထားသေးသည်။

ဒီလို ကြီးကျယ်ခမ်းနားပြီး နိုင်ငံခြားသားအများ
သာ တည်းခိုနေထိုင်တဲ့ ဟိုတယ်ထဲက ကော်ဖီဆိုင်မှာ များသေး
အားဖြင့် ရှိတတ်တာတွေက နိုင်ငံခြားသားရဲ့ ဧည့်သည်တွေ၊ စီးပွား
ရေးလုပ်ငန်းရှင်တွေ၊ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းတွေ
များပါသည်။

ဒါတွေမဟုတ်ရင်တော့ ဒီလိုပုံစံမျိုးနှင့် မကွဲလွဲလှ
သပ်ရပ်အဆင့်မြင့်ခြင်းမျိုးနှင့်သာ ဝင်ထွက်ကြတာ။

ရွှေရုပ်က ဣန္ဒြေဆည်ရင်း ...

“ကော်ဖီလာသောက်တာလား ဒီဒီ”

“ဟုတ် ... ကော်ဖီတော့ သောက်မလို့၊ ဒါပေမဲ့ မရိ
တွေ့လိုက်လို့”

မရီး ... မရီးနှင့် တတွတ်တွတ် ခေါ်နေတာ
ရွှေရုပ်က ရှက်လာမိပါသည်။ ရှေ့မှာလည်း ဦးနှောက်ထဲ
သွင်းစဉ်းစားနေတဲ့ အဆင့်ရှိတဲ့ ဖေဖေမိတ်ဆွေရဲ့ သား ကျ
ပိုင်ရှင်ငယ်တစ်ယောက်နှင့်လေ။

“အင်း ... သွားသောက်လေ၊ သူငယ်ချင်းတွေလည်း
လာ၊ အစ်မ တိုက်မယ်၊ အစ်မ ရှင်းပေးမယ်လေ၊ ကြ
တာမှာသောက်”

တရင်းတနိုး မောင်ငယ်ပုံစံမျိုး ပေါ်လွင်အောင်
ပြောလိုက်ပါသည်။

“မလိုပါဘူး မရီး၊ မရီးရော ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ပြောပြီး မင်းဒီပက ရွှေရုပ်ရှေ့က လူရည်သန့်ကို
ဟန်ပါပါ မျက်လုံးဝဲပြီး ကြည့်လိုက်ပါသေးသည်။ ထိုသူက
အံ့အားလည်းသင့်နေကာ မင်းဒီပကို ဘယ်က ကလေးကချေဟစ်
ယောက် လာနှောင့်ယှက်နေပါလိမ့်လို့ နားမလည်နိုင်ပဲ အစစ်နှင့်
စိတ်ရှုပ်ရှုပ် မော့ကြည့်နေပါသည်။

“အပြင်မှာ မရီးရဲ့ကားလည်း မတွေ့ခဲ့ပါဘူး”

“ကားမရှိဘူး၊ အစ်မမိတ်ဆွေကားနဲ့ လာတာ”

“ဘာလာလုပ်တာလဲ မရီး”

ရွှေရုပ်က မင်းဒီပကို စိတ်တိုလာကာ ...

“ကော်ဖီလာသောက်တာပေါ့၊ သွားတော့ ဒီဒီ၊ အစ်မ
ဧည့်သည်ရှိတယ်လေ”

“ဘယ်လိုဧည့်သည်လဲ မရီး၊ အလုပ်ကိစ္စလား”

“မင်းဒီပ”

ရွှေရုပ် အတော်သည်းမခံနိုင်အောင်ဖြစ်ကာ ခပ်ဆတ်
ဆတ် အော်လိုက်မိပါသည်။ မင်းဒီပကလည်း နောက်ဆုတ်အလျှောက်
ဆေးဖို့ စိတ်ကူးမရှိပေ။ ရွှေရုပ်ကို သူ့အစ်ကိုမဟုတ်တဲ့ တခြား

လူတစ်ယောက်နှင့် တွေ့လိုက်ရတာကို လက်သင့်မခံနိုင်အောင် ဖြစ်နေပါသည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာ အစ်ကိုဖြစ်သူ လင်းစတူ ကိုလည်း ဒေါသထွက်လာပါသည်။

ကိုကိုဟာ ချစ်သာချစ်တတ်ပြီး တခြားမသိတဲ့ လူအပဲ။ ကိုယ်ချစ်တဲ့မိန်းကလေးဟာ လိုချင်သူ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့ ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ဟာကို။ ကိုယ့်လက်က လွတ်မသွားအောင် ဝီရိယရှိရှိ ကြိုးစားကာကွယ်မှပေါ့။ သူ စိတ်ဝင်စားတဲ့သူ အလုပ်ထဲပဲ အေးရာအေးကြောင်း သွားကြိုးစားနေသည်။

စိတ်ထဲက ချစ်နေရင် ပြီးရောများ မှတ်နေသလား မအားသေးရင် သွားမတွေ့ဘဲ မေ့လော့က်အောင် နေလိုရတာထင်နေလား။ ကိုကိုကတော့ လူညံပဲကွာ။ အခု မရိုးဒေါ်ရွှေရေက နောက်တစ်ယောက်ကို စိတ်ကူးထဲထည့် စဉ်းစားနေပြီလေ။ လက်မခံနိုင်ပါဘူး။ သူ့အစ်မလို သဘောထားတဲ့ ရွှေရုပ် ကိုကလွဲပြီး တခြားယောက်ျားကို မယူရပါဘူး။

ကလေးကချော့ပဲဆန်ဆန် လူရမ်းကားပဲဆန်ဆန် နိုင်ပဲရိုင်းရိုင်း ပမာမခန့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာဖြစ်ဖြစ်။

“စိတ်ဆက်ပေးဦးလေ မရိုး”

ရွှေရုပ်က စိတ်ထိန်းကာ သက်ပြင်းတစ်ချက် ရင်း ...

“ဒီဒီ ... ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်သွားစမ်း၊ မင်းနဲ့မဆိုင်တာ လာမပါနဲ့”

“ဘာလို့မဆိုင်ရမှာလဲ၊ အစ်မက ကျွန်တော်မရိုးပဲ၊ အစ်မကို တခြားလူနဲ့ ခုလိုတွေ့တာ ကျွန်တော် ဘယ်ကြိုက်မလဲ”

ဟိုလူက လှုပ်ရှား အံ့အားသင့်သွားကာ ရွှေရုပ်ကို မှမ်းကြည့်သည်။

“မင်းဒီပု ... နင် လွန်လာပြီနော်၊ ငါက ကလေးမို့ ခွင့်လွှတ်နေတာ၊ အခု ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ နင်ရိုင်းလှချည်လား”

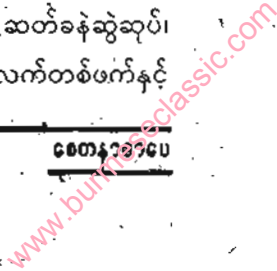
ရွှေရုပ်သည် ရှက်ရမ်းရမ်းကာ အသံကလေး တုန်ခါပြီး မျက်ရည်ပါလည်လျက် မင်းဒီပုကို ရန်တွေ့ပါသည်။

“ဒါ ဘယ်သူလဲ၊ မရိုးအပေါ် ရိုးရိုးသားသား လာခင်မင်ပတ်သက်နေတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မရိုးသားတဲ့ ပတ်သက်မှုပဲ၊ ကျွန်တော် ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

ရွှေရုပ်သည် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲကာ ဆတ်ခနဲ ဆတ်တတ်ထရပ်လိုက်ရင်း ...

“နင် ယွက်သွား မင်းဒီပု၊ နင် လွန်ပြီ၊ နင်ကဘာမို့ ...”

ရွှေရုပ်ရဲ့စကား မဆုံးလိုက်ရပါ။ မင်းဒီပု လက်တစ်ဖက်က ရွှေရုပ်ရဲ့လက်ကောက်ဝတ်တစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲဆုပ်၊ နှုတ်သီက ရွှေရုပ်ရဲ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို နောက်လက်တစ်ဖက်နှင့်

ဆတ်ခနဲဆွဲယူ။ ခပ်တင်းတင်းဆွဲကာ လှည့်ထွက်လာတဲ့နောက်
သို့ ရွှေရုပ်သည် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အံ့သြဒေါသဖြစ်
ခြင်းနှင့် ရုန်းမရ ကန်မရ ဒရွတ်ဒရွတ် ပါလာပါသည်။

“မင်းဒီပ”

“.....”

“နင် ငါ့လက်ကို လွှတ်စမ်းနော်၊ မင်းဝဏ်ညီလေးဆိုပြီး
ကိုယ့်မောင်လေးလို ခွင့်လွှတ်ထားတာ နင် ဘာများမှတ်
နေလဲ၊ ရာရာစစ နင်က ငါ့ကို ဒီလိုလုပ်စရာလားဟဲ့ ...
လွှတ်”

“အစ်မ ဘာဖြစ်လို့ သူများနဲ့ကြိုက်လဲ”

“ဘယ်မှာကြိုက်လို့လဲ”

“ကြိုက်မလို့ လုပ်နေတာ မဟုတ်လား၊ ကိုကိုကို သစ္စာ
ဖောက်ပြီးတော့”

“သစ္စာဖောက်ရအောင် နင့်အစ်ကို့ကို ငါက ဘယ်တုန်းက
သစ္စာနဲ့ထားမိလို့လဲ၊ သူငယ်ချင်းအဆင့်ကလွဲရင် ဘာများ
ကော ပတ်သက်ဖူးသေးလို့လဲ”

အဲဒီအချိန်မှာ ရွှေရုပ်နှင့်အတူ ထိုင်နေသူဟာလည်း
အံ့အားတသင့် ကြောင်ငေးငေးကြီး ကျန်ခဲ့သလို၊ ခပ်လှမ်းလှမ်း
စာပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ဖြစ်နေသော တိုးတက်နှင့် အောင်သက်ထင်
မှာလည်း ရွှေရုပ် လက်ကို ဆွဲကိုင်ထွက်သွားတဲ့ မင်းဒီပကို နား

ညီနိုင်အောင် အံ့အားတသင့်ကြီးတွေ ငေးမောကျန်ရစ်ခဲ့ကြ
ပါသည်။

“အစ်မ ... ကိုကိုကိုပဲ ခေါင်းညိတ်ရမယ်”

“ဘာ ... နင်ရူးနေလား၊ နင်က ငါ့အဖေလား မင်းဒီပ၊
ငါ့ကိုလွှတ်”

“မလွှတ်ဘူးဗျာ”

“ဘာလို့ မလွှတ်ရမှာလဲ၊ နင် ငါ့လက်ကို ဘာဆိုင်လို့
ကိုင်ခွင့်ရှိလဲ”

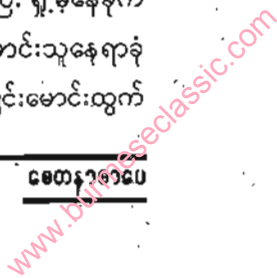
“ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်မရီး”

“ဟာ ... နင် အရူးပဲ ... အရူး”

မင်းဒီပက သူ့ရဲ့ဂျစ်ကားပုပေါ် ရွှေရုပ်ကို တွန်းတင်
ထိုင်စေလိုက်ပါသည်။ ပြန်ဆင်းဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့လက်ကို
ကိုင်ထားရင်း ...

“အစ်မ ... မရုန်းနဲ့၊ ချော်လဲမယ်”

ရွှေရုပ်က ထိချင်ရာထိ ရမ်းသမ်းပြီး လက်သီးဆုပ်
ခါးထုနက်လိုက်သည်မှာ မင်းဒီပရဲ့မျက်လုံးအောက်ဘက်
အောက်မှာ ခွပ်ခနဲသွားထိပြီး ရွှေရုပ်ရဲ့လက်ဖမိုးလေးလည်း တအား
အားနာကျင်သွားလေရာ ကိုယ့်လက်ကိုကိုင်ပြီး ရှုံ့မဲ့နေနိုက်
ကလည်း ဂျစ်ကားကို ရှေ့ပတ်ပြေးပြီး မောင်းသူနေရာခုံ
ဘာ မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်နှင့်ပင် စက်နှိုးချက်ချင်းမောင်းထွက်

လိုက်၍ ရွှေရုပ်မှာ ကိုးရိုးကားရား ဟန်ချက်ပျက်အောင်ဖြစ်သွားပြီး နီးရာတွေကို ဆွဲလွဲဖမ်းကိုင်ထားလိုက်မိပါသည်။

“ဟေ့ကောင် ... ဒီပ ... ဟေ့ကောင်”

နောက်က အော်ခေါ်ပြေးလိုက်လာတဲ့ တိုးတက်တို့လည်း မမိတော့။ ရွှေရုပ်သည် မင်းဒီပကို မယုံနိုင်အောင်ကြည့်ရင်း...

“နင်ဟာ ရူးသေမယ့်သူပဲ”

“အဟဲ့ဟဲ့”

“တောက်”

“ကျွတ် ကျွတ် ... မျက်လုံးအောက်မှာ အောင်သွားတာပဲ၊ နာလိုက်တာဗျာ”

“နင် ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ နှုတ်ကိုယ်နင် ဘာထင်နေတာလဲ ဒီဒီ”

“မရိုးက ဘာလို့ နောက်တစ်ယောက် စဉ်းစားသေးလဲ၊ မညာနဲ့၊ ကြည့်ရင် ကျွန်တော် သိတယ်”

“ငါက မင်းကို ဘာအတွက်နဲ့ ကြောက်စရာရှိလို့ ညာရမှာလဲ၊ ငါ နောက်တစ်ယောက်စဉ်းစားတာ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘယ်နှယောက် စဉ်းစား စဉ်းစား ဘာဖြစ်လဲ၊ နင်အပူလား၊ ငါ့ကို အမိန့်ပေးခွင့် ချုပ်ကိုင်ခွင့်၊ ခုလို ဇွတ်တရွတ်လုပ်ခွင့် မင်းမပြောနဲ့ မင်းအစ်ကိုမှာတောင် မရှိဘူး နားလည်လား ဒီဒီ”

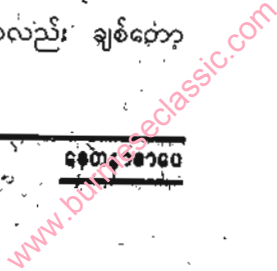
“ကျွန်တော်က လုပ်ခွင့်ရှိလို့ လုပ်တာမှ မဟုတ်တာ”

“တောက်”

“မရိုး တခြားတစ်ယောက်ကို ရွေးသွားရင် ကိုကို ဘယ်လို နေမလဲဗျာ၊ ကိုကို ခင်ဗျားကို ချစ်လာခဲ့တာ ဘယ်နှနစ် ဘယ်နှနိး ရှိပြီလဲ မရိုးရာ၊ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ သူ့အဝမှာ တမြတ်တနီး ချစ်တာ၊ ကျန်တာတွေ မိန်းမတောင် ထင်တာမဟုတ်ဘူး”

ရွှေရုပ်သည် ခုန သူ ဆွဲဆုပ်ကိုင်လို နာကျင်နေတဲ့ သက်ကောက်ဝတ်ကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ပွတ်ရင်း မင်းဒီပကို တကယ် အံ့သြခြင်းမိုးကောင်းကင်လောက်နှင့် ငေးလို့ကြည့်နေသည်။ တကယ်များ အစွန်းရောက်ရူး ရူးနေလား။ သူ့ချစ်သူမို့ ဒီလောက်ပေါက်ကွဲရင် ရပေမယ့် နဟာက သူ့အစ်ကိုချစ်တဲ့သူပဲ။ သူ့နဲ့ဘာဆိုလဲ။

တကယ်ဆိုရင် လင်းဝဏ္ဏကမှ ညီပီချစ်တယ် ဆိုပေမယ့် သူ့စရိုက်အရကိုက အေးတိအေးစက်။ မတ်တော်ရမယ့် ညီဖြစ်သူကသာ ရွှေရုပ်ကို ဆတ်ဆတ်ထိမခံနိုင် အမြဲဖြစ်နေတာ။ အင်မတန် ဒေါသထွက်သည် မှန်သော်လည်း သူ့ကိုသွားကလေး အပြုသားနှင့် “မရိုး” “မရိုး” နှင့် အစ်မတစ်ယောက်လို တကယ် ချစ်ပုံရသည့် မင်းဒီပကို ရွှေရုပ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ချစ်တော့မို့သာ အမှန်ပါ။

ချစ်တယ် ဆိုတဲ့ စကားလုံးဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အကြား အလွယ်တကူသုံးဖို့ မသင့်တော်ပေမယ့် မင်းဒီပကို ရွှေရုပ်စိတ်ထဲ ရင်ထဲ အမြဲပင် ချစ်တယ် ဟု ရွှေရုပ် သိနေသည်။

အဲဒီ “ချစ်တယ်”တွေကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမလဲ။ ရွှေရုပ်သည် ရင်တွေ့တဒိတ်ဒိတ်ခန့်ကာ မင်းဒီပကို အံ့ဩထိတ်လန့်တယ်ဆိုတာထက် ပိုမဖွဲ့တတ်တဲ့ ခံစားချက်ကြီးတစ်ခုနှင့် လှည့်ငေးသာ ကြည့်နေမိသည်။ စိတ်ထဲက လှုပ်ရှားတုန်လှုပ်ခြင်းက ရင်ခွင်တစ်ခုလုံးကို ပျံ့စိမ့်ပြီး ပူနွေးဖို့လိုက်နေပါသည်။

“အဟီး”

“.....”

“အစ်မ၊ မရိုး၊ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်”

“.....”

“မျက်လုံးနားက နာလိုက်တာ၊ ရောင်သွားလား”

ရွှေရုပ်က ရှုံ့မဲ့သက်ပြင်းရှိုက်ရင်း ...

“ညိုနေတယ်”

“လက်က ပြင်းသလား မမေးနဲ့”

“မင်း ဘာလို့ ငါ့ကို ဣန္ဒြေမဲ့အောင် ဆွဲပြေးလဲ”

“ကျွတ် ကျွတ် ... လက်ပြတ်ကြီး”

“ဘာလက်ပြတ်ကြီးလဲ၊ မင်း ထပ်နာချင်လို့လား”

“တစ်သက်လုံး ရန်ဖြစ်ထိုးကြိတ်ပြီး သူ့ကို ကိုယ်ထိ ထိလာတာ၊ မျက်နှာပေါ်မှာ ကွဲလည်းကွဲပြုဖို့တယ်၊ သွေးထွက်ဖူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါမှ ဒီလောက် ချက်ကောင်းကို မိမိရရ မထိတာ၊ ကျိန်းအောင်သွားတာပဲ”

“သေလိုက်”

“ဘာလဲ ... အစ်မက ကွန်ဖူးမယ် ရင်ကျိန်းလိများလား”

“မင်း ငါ့ကို နောက် ဒီလို ဘယ်တော့မှမလုပ်နဲ့နော် ဒီဒီ ငါ လုံးဝခွင့်မလွှတ်ဘူး”

“မရိုးလည်း နောက် ဒီလို ဘယ်တော့မှ နောက်လူမရှာနဲ့”

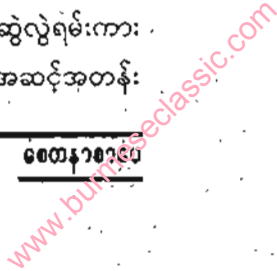
“ဘာ”

“အဟဲဟဲ”

“ငါ့ဘဝကို ငါ့ဘာသာ ငါဖြစ်ချင်တာ ရွေးချယ်ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ် ဒီဒီ၊ ငါကြိုက်တဲ့သူ ရွေးခွင့်ရှိတယ်၊ ဘယ်သူမှ လာစွက်ဖက်စရာ အကြောင်းမရှိတူး၊ ရွှေရုပ်ဆိုတဲ့ မိန်းမကို ခုလို ရမ်းရမ်းကားကား လုပ်ရတာလည်း လောကမှာ တစ်ယောက်မှ မရှိခဲ့ဘူး”

“ကျွန်တော်ကတော့ အစ်မရဲ့မောင်လေးပဲ”

“ငါ ဝမ်းနည်းတယ် သိလား၊ မင်း ငါ့ကိုနည်းနည်းမှ မရီဆေ မလေးစားဘူး၊ ဣန္ဒြေပျက်အောင် ဆွဲလွဲရမ်းကားတယ်၊ ငါက ငါ့ဂုဏ်ဒြပ်နဲ့ငါ ဣန္ဒြေရှိရှိ အဆင့်အတန်း

ရှိရှိ တန်ဖိုးရှိနေတာ။ နင် ငါ့ကို ဒီလိုဆွဲပြေးရတာများ အရမ်းအံ့ဩတာပဲ။ နှစ်ပေါင်းများစွာ မောင်နှမလို ရင်းနှီးခင်မင်လာတဲ့ မင်းက ငါ့ကို စော်ကားတာကို စိတ်အထိခိုက်ဆုံးပဲ”

အသံတုန်သွားတဲ့ ရွှေရုပ်ကြောင့် မင်းဒီပ ရင်ထိ နှင့်ခနဲ ဖြစ်သွားရပါသည်။ ကားကို ရှေ့နားရောက်လျှင် ရပ်လိုရတဲ့ လူရှင်းရှင်း တစ်နေရာ၌ လမ်းဘေးကပ်ပြီး ရပ်လိုက်ရာ ...

“ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ ကားကို ဘာလုပ်ဖို့ ရပ်တာလဲ”

“မရိုးကလည်းဗျာ၊ ကားရပ်တာလည်း တစ်ဖြစ်လားဗျာ၊ ကိုယ့်အစ်မကိုယ် စော်ကားခိုလို့ ပြန်ရှိခိုးမလို့ပါ”

“ဟဲ့”

မင်းဒီပက ကားပေါ်ထိုင်နေလျက်ပုံစံနှင့်ပင် ကိုယ်ကိုလိမ့်၍ ရွှေရုပ်ဘက်သို့လှည့်ပြီး လက်အုပ်ချီ၍ ကုန်းညွှတ်ကန်တော့ချလိုက်ပါသည်။ ဦးသုံးကြိမ် တကယ်ချနေတာကို မျက်စောင်းထိုးပြီး ရွှေရုပ်ကတစ်ဖက်လှည့်နေလိုက်ပါသည်။

“တောင်းပန်ပါတယ် မရိုး၊ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ မရိုးလည်း နောက်ကို ကိုကို မဟုတ်တဲ့ တခြားယောက်ျားနဲ့ မတွဲပါနဲ့”

“အဲဒါ လင်းဝဏ္ဏက ပြောရမှာပါ။ သူကကော မင်းလောက်တောင်မှ သဝန်တိုတာမို့လို့လား။ မပြောလိုက်ချင်ဘူး။ ကျွတ် ... ဘယ်လိုအဖြစ်အပျက်လဲ မသိဘူး။ တကယ်ပဲ”

ရွှေရုပ်သည် တကယ်ပင် ရင်ထဲ ဝမ်းနည်းလိုက်လှလာပါသည်။ မင်းဒီပ သဝန်တို ပူလောင်နေသလောက် လင်းဝဏ္ဏက အေးတိအေးစက်။ သူ့ကို လက်လွှတ်မခံနိုင်တဲ့ ခံစားချက်မျိုးဟာ မင်းဒီပ ရင်ထဲမှာတောင်မှ ပိုပြီးအားကောင်းနေသေးလား။

“ကိုကိုစရိုက်ကိုက ဒီလိုပဲ အေးအေးကြီးမို့ပါ အစ်မရာ၊ သူ့ရဲ့တခြားဝန်းဝန်းဒိုင်ဒိုင် လုပ်ရမယ့် ကိစ္စတွေလည်း ကျွန်တော်ပဲ လိုက်ပါနေပေးရတာပဲ”

“အဲဒါတွေနဲ့ မတူဘူး၊ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ တကယ်ပါပဲ၊ ဘယ်လိုညီအစ်ကိုမှန်း မသိဘူး၊ ကဲ ... ကဲ ... ဆိုင်ကို ပြန်ပို့ပေးတော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

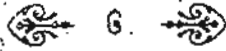
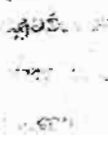
ကားကို စက်နှိုးမောင်းထွက်လိုက်တဲ့ မင်းဒီပကို ရွှေရုပ်က မျက်စောင်းလှည့်ထို ချင်း

“အိမ်ဝှောက်ရင် မျက်လုံးအောက်ကို ရေခဲဖြစ်ဖြစ်ကပ်လိုက်ဦး၊ ရောင်လာဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မရိုး”

ရွှေရုပ် သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်ပြီးသာ မျက်နှာလွှဲနေလိုက်ပါသည်။

“အဲဒါ နင်လုံးဝခွင့်လွှတ်ရမယ့်ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ ရွှေရုပ်
“ဟုတ်ပါ၊ ကြားရတာ မှန်းလိုက်တာ”

“လူပါးဝတာဟဲ့၊ ရောင့်တက်လာတာ၊ နင်က သူ့ကို မေး
တစ်ယောက်လိုဆိုပြီး ချစ်ချစ်ခင်ခင် ဆက်ဆံတာကို”

ရွှေရုပ်က ပြုံးရင်း ...

“လူပါးဝတယ်တော့လည်း မဟုတ်ဘူးပေါ့ဟယ်၊ ငါ
အရေးပေးမှုအပေါ် အခွင့်အရေးယူတဲ့ သဘောပါ”

“တူတူပဲလေ၊ ဒါ လူပါးဝတာပဲ၊ သူ ဘာအခွင့်အရေး
စရာ အကြောင်းရှိလဲ”

“နွဲ့ဆိုး ဆိုးလိုက်တဲ့ သဘောမျိုးပါဟာ၊ ငါ သူ့ကို
လည်ပါတယ်”

“ရွှေရုပ်”

မွန်မွန်က ခပ်ဆတ်ဆတ် အော်လိုက်ပြီး ...

“ငါလည်း ဒီကောင်လေးကို ချစ်ပါတယ်ဟဲ့၊ ဒါပေမဲ့
ခုဟာကတော့ အရေးအရာကို ပါလွန်းတယ်၊ စွက်ဖက်
လွန်းတာက လူပါးဝတဲ့သဘော သက်ရောက်နေပြီ”

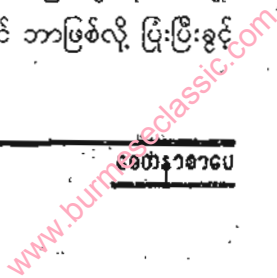
“ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကများ နင့်လက်ကိုဆွဲပြီး ဒေရွတ်တိုက်
ခေါ်စရာလား”

“ကဲပါဟယ်၊ လက်ကိုဆွဲပြီး ဇွတ်တရွတ် ခေါ်တာအထိ
ထားလိုက်ပါ၊ ခုဟာက ကိုမိုးဦး ရှေ့မှာလေ၊ ဒီလူက ရွှေ
ရုပ်ကိုယ်တိုင် ကိုယ့်ဘဝရှေ့ရေးအတွက် ထည့်သွင်းစဉ်းစား
နေတဲ့သူ၊ သူ ခေါင်းညိတ်ရင် သူ့အိမ်ထောင်ဖက်ဖြစ်လာ
မယ့် သူ့ပဲ၊ ဒီလိုလူရှေ့ သိက္ခာလာချတာ၊ ရွှေရုပ်အတွက်
အနုတ်လက္ခဏာတွေ ဖြစ်စေတယ်”

“မှန်တယ်”

မွန်မွန်နှင့် လင်းလက်က အတိုင်အဖောက် ပြောနေ
ပါသည်။

“ရွှေရုပ် ... နင်သာ ကိုမိုးဦးကို လက်ခံမှာဆိုရင် သူ့အပြု
အမူကြောင့် ကိုမိုးဦး အင်တင်တင် ဖြစ်သွားနိုင်တာမျိုး
နော်၊ အသေးအဖွဲ့ မဟုတ်ဘူး၊ နင် ဘာဖြစ်လို့ ပြုံးပြီးခွင့်
လွှတ်နိုင်ရတာလဲ”

“ပြီးတာက ရမှ နင်တို့နဲ့ကျမှပါဟယ်၊ ဟို... ဘုန်းကတော့ သူ့ကိုတောင် ငါ လက်သီးနဲ့ ပိတ်ထုပ်ပစ်မိတာ မျက်လုံး အောက် ပါးရိုးပေါ် ညှိတောင်သွားတယ်၊ တော်သေးတယ် မျက်လုံးကို မထိမိတာ၊ ငါ တစ်ချက်မှ အကောင်းမပြော တူး၊ သူ့ကို အော်ဆူပစ်တာပေါ့”

“အမယ်လေး ... နင် အော်ဆူမှာက ပန်းလေးနဲ့ပေါက် သလောက် ရှိမှာပါဟာ၊ နင်လား မင်းဒီပုကို လေသံမှာ”

“ဟဲ့ ... အရင်တုန်းက အကြောင်းကိစ္စမှ မရှိတာ၊ လေသံ မဟာဘူးပေါ့၊ ခုတော့ ငါ့ကို လူရှေ့သူရှေ့ ဆွဲလွှဲပြေးတာ ပဲဟာ၊ အော်တာပေါ့”

“မယုံပါဘူး၊ ဒီလောက် ချက်ချင်း ကျေပစ်တာ”

“ဒါတော့ဟာ သူ ငါ့ကို တမင်စော်ကားမော်ကားလုပ်တာ မဟုတ်တာကို သိနေတာပဲဥစ္စာ၊ မကျေနိုင် မချမ်းနိုင် ဖြစ် နေလို့ အပိုပဲပေါ့ဟယ်”

“ဟဲ့ ... နင်က ဒီလောက်လွယ်လွယ် ခွင့်လွှတ်တော့ နောင်ကို ရှေ့လျှောက် နင့်ဘဝအံ့တွက် နင် အိမ်ထောင်ပေး ဈေးချယ်ဖို့ စိတ်ကူးတိုင်း ဒီမျောက်လောင်းလေးက ဝင်ပြီး ကဖျက်ယံဖျက် နှောင့်ယှက်ရဲနေတော့မှာပေါ့”

“အေးလေ”

“သူ့အစ်ကိုကလွဲရင် ကခြားလူ မရွေးရဘူးရယ်လို့ပဲ၊ သူ့ အမိနဲ့ပေးလို့ ရသလား၊ ရူးနေလား”

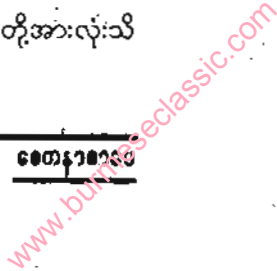
“သူ့အစ်ကိုကကော ဘာမို့လဲ၊ အလကားနေ မအေကို ကြောက်နေတဲ့ ကြောက်ချေးကောင်ပဲ၊ ကိုမိုးဦးနဲ့ဆို ကောင်း ကင်နဲ့မြေကြီး မြင်းမိုရ်တောင်နဲ့ ဆီးစေ့ပဲ”

“ဟယ် ... နင်တို့ကလည်း၊ အဲလောက်ကြီး မကွာပါဘူး”

“ဘာလို့ မကွာရမှာလဲ၊ ကိုမိုးဦးက သူတို့ထက် အဆ ထောင်သောင်းချိပြီး ချမ်းသာတာ”

“အရာရာတိုင်းကတော့ ငွေကြေးစံတစ်ခုတည်းနဲ့တိုင်းလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ လင်းလက်ရယ်၊ ကိုမိုးဦးဆိုတာ အခုမျက်စိ ရှေ့မှာ ဘာပြစ်ချက်မှ မတွေ့ပေမယ့် ဟိုးအရင်က ဘာ ဖြစ်ခဲ့ဖူးလဲ၊ ဘယ်လို စိတ်နေစရိုက်ရှိလဲ၊ ငါတို့ သေချာ မသိတဲ့လူလေ ...

လင်းဝဏ်ကတော့ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ် ယောက် အားလုံးသိနေတဲ့သူ၊ လင်းဝဏ်ရဲ့နောက်ကြောင်း အားလုံး ရိုးသားသန့်ရှင်းနေတာလည်း ငါတို့အသိဆုံးပဲ၊ ဘာကယ့် လူကောင်းတစ်ယောက်လို့ ယုံကြည်စိတ်ချနိုင် ဘယ်လေး၊ သူ့စိတ်နေသဘောထားလည်း ငါတို့အားလုံးသိ တယ် ...

တစ်သက်လုံးပေါင်းဖို့ လူရွေးချယ်ရာမှာ စိတ်ပေး
သဘောထားနဲ့ အကျင့်စာရိတ္တက အရမ်းအရေးကြီးတယ်
ဟာ။ ပေးပေးလည်း ငါ့ကို ဒီတိုင်းပဲ သတိပေးတယ်။ ဘယ်
ယောက်ျားကိုမှ လင်းဝတ်လောက် မယုံကြည် စိတ်မချနိုင်
တာ တွေ့တွေ့လာရတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါဟယ်၊ သတ္တိနည်းနေတာနဲ့တင် ငါ
မရွေးပါဘူး။ အရေးအကြောင်းရှိရင် အားကိုးရလိမ့်မယ်
ကို မထင်ဘူး”

“သူ့ကိုတော့ ဉာဏ်အမြော်အမြင်နဲ့ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်
စဉ်းစားတွေးခေါ် ဆုံးဖြတ်ပေးမယ့် နေရာမှာ အားကိုးရနိုင်
ပြီး ရှူးရှူးခိုင်းခိုင်း အရေးပေါ်ကိစ္စတွေမှာကျတော့ ဒီဒီ
အားကိုးရလိမ့်မယ်”

“ဟင် ... နင် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီပေါ့”

“အခြေအနေကို ပြောပြတာပါ။ စဉ်းစားကြည့်တာ”

“နင်ဟာလေ ကိုယ့်အိမ်ထောင်ရေး အချစ်ရေး စဉ်းစား
နေရာမှာ ဓင်ပွန်းလောင်းတင် မကဘူး။ မတ်ပါထည့်
စားနေတာကိုး။ ငါသိပြီ။ သိကြားမင်း ဆင်းလာပြီး ပရို
လုပ်တောင် နင် လက်ခံမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ သိကြား
မင်းက တစ်အားပဲရှိမှာ။ ဟိုညီအစ်ကိုက နှစ်အားလေ
ရွှေရုပ်က ပြီးနေမိပါသည်။

“ရွှေရုပ်”

“အင်း”

“ငါ တစ်ခုစဉ်းစားမိသေးတယ်”

“အင်း ...”

“နောက်တာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ တကယ်တွေးမိလာတာကို
ပြောတာ။ ဧဝေဝေါ ဖြစ်လာလို့”

“အေးပါ၊ ပြောလေ”

“နင် လင်းဝတ္ထုကို လက်ခံချင်တာရော ဟုတ်ရဲ့လား”

ရွှေရုပ်က နားမလည်နိုင်သလို ...

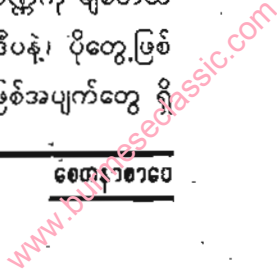
“နင် ဘာတို့ ပြောတာလဲဟ”

“နင် မင်းဒီပုကိုများ လက်ခံချင်နေတာများလား”

“ဟာ ... လင်းလက်နော်၊ နင် တော်တော်လျှာချောင်ပါ
လား။ ဒီလိုမျိုး ပေါက်လွှတ်ပဲစားစကား ပြောစရာလား
ဟဲ့”

ရွှေရုပ်ရဲ့မျက်နှာမှာ သွေးရောင် လျှမ်းတက်ကာ
သတကြီး ရန်ထောင်လိုက်ပါသည်။

“ငါ အကောင်းပြောနေတာဟာ လင်းဝတ္ထုက နင်ကို
ပရိုပိုစ် လုပ်တယ်။ နင်ကလည်း လင်းဝတ္ထုကို ချစ်တယ်
သာဆိုတယ်။ ပိုရင်းနှီးတာလည်း မင်းဒီပုနဲ့ ပိုတွေ့ဖြစ်
တာလည်း မင်းဒီပုနဲ့ အမှတ်တရ အဖြစ်အပျက်တွေ ရှိ

တာလည်း မင်းဒီပနဲ့ နင့်ဟို တိုထွာစောင့်ရှောက်တာလည်း မင်းဒီပ၊ ဒီကိစ္စအပေါ် လင်းဝဏ္ဏထက်စောင့် ပိုတက်ကြ နေတာလည်း မင်းဒီပ ...

တစ်ခုခုတော့ လွဲနေသလိုပဲ၊ ဟိုကောင်လေးက လည်း သူ့အစ်ကိုမဟုတ်တဲ့သူနဲ့ တွဲလိုတဲ့၊ ရုန်းရင်းဆန် ခတ် လာလုပ်တယ်၊ ဘယ်လိုတွေလဲ၊ တစ်မျိုးကြီးတွေ ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီအဖြစ်အပျက်ကို လင်းဝဏ္ဏ သိလား။

“မသိဘူး ထင်တယ်”

“သိတယ် မသိဘူး မေးမကြည့်ဘူးလား”

“ဒီရက်အတွင်း ဖုန်းမပြောဖြစ်သေးဘူး”

“ဖုန်းက ဘယ်လောက်ကို တစ်ခါလောက် ပြောဖြစ်တာ လဲ”

“တစ်ပတ်ကို နှစ်ရက်လောက်ပေါ့”

“တွေ့ဖြစ်တာရော”

“တစ်လကို နှစ်ရက်လောက်”

“ဘုရားရေ ... နင်နဲ့ မင်းဒီပက တစ်ရက်ခြားတစ်ခါလောက် တွေ့ဖြစ်နေကြတယ် မဟုတ်လား”

“ဒါတော့ သူက လမ်းပေါ်မှာချည်းပဲ ကားတစ်စင်းနဲ့ ပတ်နေတဲ့သူလေး ဆိုင်ကို သူ အမြဲဝင်ဝင်လာတော့ တွေ့တာပေါ့ဟဲ့”

“ဘယ်လိုများလဲ၊ အစ်ကိုကလည်း ညှိကိုများ စပါယ်ရှယ် ပါဝါလို့ပေးထားတာများလား၊ ရွှေရုပ်နဲ့ ပတ်သက်သမျှ ကိစ္စအငဝ ကြိုက်သလို စီမံခန့်ခွဲခွင့်ရှိသည် ဆိုပြီးတော့လေ”

ရွှေရုပ်က လင်းလက် စကားကို တဟင်းဟင်းသစ ရယ်မောနေပါသည်။

“ရယ်မနေနဲ့၊ အဟုတ်ပြောနေတာ၊ ငါတော့ မြင်ယောင် ပါတယ်၊ တစ်နေ့သောအခါ မင်းဒီပကပဲ နင့်ကိုခိုးပြေးပြီး အစ်ကိုဆီ ပို့ပေးရလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

ရွှေရုပ်က ဒီစကားကိုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ပြစ်နိုင်လွန်းတယ် ထင်မိကာ ...

“အေး ... မပြောနိုင်ဘူး၊ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ”

“ရယ်မနေနဲ့ ရွှေရုပ်”

“ရယ်မနေလို့ ဘာလုပ်နေရမှာလဲ မွန်မွန်ရယ်”

“ရွှေရုပ် ... ငါကတော့ ရှင်းရှင်းပဲ၊ လင်းလက်ထက်ပိုပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးရဦးမယ်”

“ဘာလဲ”

“နင် မင်းဒီပကိုများ ချစ်နေလား”

ရွှေရုပ်က မျက်နှာမှာ သွေးရောင်လျှမ်းသွားပြန်

“တော်ဟဲ့၊ သိက္ခာမရှိတဲ့စကားတွေ တော်စမ်းပါ”

“သိက္ခာမရှိဘူးထင်လို့ နင်က လင်းဝဏ္ဏကိုပဲ ချစ်ဟန်ဆက် ဆောင်နေတာလား”

“မွန်မွန်”

“နင့်ကိုကြည့်ရတာ မင်းဒီပအပေါ် ပိုပြီးသံယောဇဉ်ကြီးတာ အသိသာကြီး ဖြစ်နေတယ်ဟယ်”

“ဒါကတော့ သူ့အပေါ် မောင်လေးတစ်ယောက်လို ၅၂၀ သံယောဇဉ်မျိုး ထားတာကိုး၊ ဖြူစင်တဲ့အချစ်ကိုး၊ ဒီတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မဖုံးမကွယ်ဘဲ ပိုဖော်ပြမိတာပေါ့၊ လင်းဝဏ္ဏ ကိုတော့ သူ့အမေကြီးကလည်း တစ်မျိုးဆိုတော့ ဣန္ဒြေ ရရပဲ ဆက်ဆံရတာကိုး”

“လင်းဝဏ္ဏ အမေကြီးက မင်းဒီပ အမေကြီးပါပဲဟယ် တူတူပါပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ရိုးရိုးခင်မင်ရင်းနှီးတာ ဘာကန့်ကွက်စရာရှိလဲ ဒီဒီကို ငါနဲ့မပေါင်းဖို့ မခင်မင်ဖို့ တစ်ခါမှမှ မပြောဖူးတာ လင်းဝဏ္ဏကိုသာ တားနေတာ”

“နင် ချစ်တယ်ပဲပြောပြော၊ သံယောဇဉ်ပဲပြောပြော၊ ဖြူစင် တယ်ပဲပြောပြော၊ မဖြူစင်ဘူးပဲပြောပြောပါ၊ မျက်မြင်မှာ တော့ နင့်စိတ်အာရုံတွေက မင်းဒီပ အပေါ် ပိုနေတယ် ရွှေရုပ်၊ နင် လင်းဝဏ္ဏကို လက်ခံတယ် ဆိုရင်တောင် သူ ကိုချစ်တဲ့စိတ်ထက် မင်းဒီပ နင့်ကို မရိုးမတော်ရရင် န သွားမှာစိုးလို့ လက်ခံတော့မယ့်ပုံမျိုး ဖြစ်နေတယ်”

ရွှေရုပ်က မွန်မွန်ကို ခပ်တည်တည်လေး ငစ္စစောင်း ဩဉ်ကာ နေရာမှ ထ၊ရပ်ပြီး ရုံးခန်းထဲ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ဆွှာကနေလိုက်ပါသည်။ နှစ်ယောက်ညှပ်ပြီး ဝေးဒန်နေတော့ စိတ်က တိုလာပြီ။ ရင်ထဲမှာ ကတုန်ကယင်တောင် ဖြစ်လာပြီ။ ဘက်ဖျားတွေလည်း အေးစိတ်လာပြီ။ မျက်နှာကိုလည်း ပြင်လို

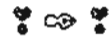
“ငါ့ကို စိတ်ဆိုးသွားတာလား ရွှေရုပ်”

“မဆိုးပါဘူးဟာ၊ ဒီအတိုင်း ဇာတ်မျောနေလို့ မရတော့ ဘူးဆိုတာ သိလာတာပါ၊ ပတ်ဝန်းကျင်က သို့လောသို့လော ဟိုထင်ဒီထင် ထင်လာတော့မယ်၊ နင်တို့တောင် ထင်လာ ပြီလေ၊ ဒီတော့ ... တော်ပြီ၊ ငါ တခြားလူတွေကို စဉ်းစား ပြီး စိတ်ကူးထဲ ထည့်ကြည့်တဲ့အလုပ်ကို ရပ်ပစ်တော့မယ်၊ ပြီးတော့ ငါ လင်းဝဏ္ဏကိုပဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့မယ်”

“ရွှေရုပ် ... ငါစကားကြောင့်တော့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အလော တကြီး ...”

“မဆိုင်ပါဘူး”

ရွှေရုပ်က မွန်မွန်စကားကို မဆုံးခင် ဖြတ်ပစ်ကာ စည်းပေါက်တစ်ခုမှာ သွားရပ်နေလိုက်ပါသည်။

“ဟယ်လို ... မရီးလား”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ ဒီဒီ ဘယ်မှာလဲ၊ အပြင်မှာပဲလား
“ဟုတ်တယ် အစစ်မ”

“ဘယ်နားမှာလဲ၊ အားရဲ့လား”

“ကုမ္ပဏီရုံးခန်းတစ်ခုမှာ၊ အခု အားပြီ”

“ကုမ္ပဏီရုံးခန်းတစ်ခု ! အဆန်းပါလား၊ ဘာလုပ်နေတာ
ဒီဒီ”

“အဟီး ဟီး ... ကျွန်တော် အလုပ်လာလျှောက်နေတာ

“အလုပ်လာလျှောက်တယ် !! ”

“ဟုတ်”

ရွှေရုပ်က မျက်မှောင်လေး ကုတ်မိရင်း ...

“ဘာအလုပ်လဲ”

“မသိပါဘူးဗျာ၊ ခေါ်တဲ့အလုပ်ပေါ့၊ ကွန်ပျူတာလေး
လေး ကိုင်ရမယ်၊ စာရေးလောကီ နေမှာပေါ့”

“ဟယ် ... ဒီလိုအလုပ်ကို !! ”

“ဟား ဟား ဟား ... မရီးကလည်း၊ ကိုယ့်မောင်ကို
ဥားများမှတ်နေလို့လဲ၊ ဆယ်တန်းတောင်မှ မအောင်တာ

ကွန်ပျူတာသာ ကျွမ်းတာလေ၊ အခု အင်တာဗျူးဖြေတာ
ပြီးပြီ၊ ပါမယ့်တော့ မထင်ပါဘူး”

“ဟိုနှစ်ယောက်ရော တူတူလျှောက်ကြတာလား”

“ဟင့်အင်း ... သူတို့က အနိမ့်စားဝန်ထမ်း လုပ်ရတာ
ဂုဏ်ငယ်တယ်တဲ့၊ ကျွန်တော့်ကိုတောင် ဆဲနေကြတာ၊
သူတို့ မလျှောက်ဘူး၊ ကျွန်တော်ကတော့ မလျှောက်လို့
မဖြစ်ဘူးဗျ၊ အရမ်း လတ်လျားလတ်လျားနိုင်လို့ဆိုပြီး
ဆုလုတာ နားကိုငြီးနေပြီ မရီးရ”

ရွှေရုပ်သည် မင်းဒီပ အလုပ်သွားလျှောက်နေတယ်
ဆိုတာကို စိတ်တောင်မကောင်းနိုင်ဘဲ တစ်ခဏ ဝိုင်သွားပါသည်။
စိတ်ထဲမှာလည်း လျှပ်တစ်ပြက် “ငါ့ရဲ့ကျောက်စိမ်းဆိုင်မှာများ
နေရာတစ်ခုခု ...” ဆိုဘာမျိုး တွေးလိုက်မိပြီးမှ ခေါင်းကိုခါထုတ်
လိုက်ရပါသည်။

မဖြစ်နိုင်တာ။ မေမေ စိတ်ဆိုးသွေးတိုးမှာပေါ့။

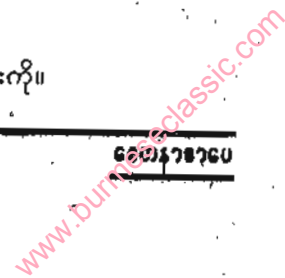
“မင်း အခု အားပြီလား ဒီဒီ”

“အင်း ... အားပြီ”

“သေချာရဲ့လား”

“သေချာပါတယ်ဆို၊ မရီး ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ၊ ခိုင်းလေ၊
ရတယ်”

ကြည့်စမ်း။ ပြောပုံကလေးကို။

ရွှေရုပ်က ကျေနပ်သော် အပြုံးလေးနှင့် ...

“ခိုင်းမလို့ မဟုတ်ပါဘူး ဒီဒီရယ်၊ စကားပြောချင်တယ် အားလား”

“ဪ ... တစ်ခုခု ခိုင်းတောင်လုပ်ပေးဖို့ အားပါတယ် ဆိုနေတာ၊ စကားပြောဖို့ မအားဘဲ နေပါမလား၊ ပြောလေ”

“အခု ဖုန်းထဲပြောမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အပြင်မှာ ပြောမှာ”

“ရတယ်လေ၊ ဘယ်မှာလဲ၊ ကျွန်တော် လာခေါ်ရမလား”

“မခေါ်နဲ့”

ဆိုင်မှာ မွန်မွန်ကို မန်နေဂျာဇန့်ထားဟာမို့ ရွှေရုပ် လုပ်သမျှ မွန်မွန် အကုန်မြင်သိနေတာ။ သူ့ရှေ့မှာ မင်းဒီပ လာ ကြိုထုတ်သွားတာ မဖြစ်ချင်ပါ။ နေပါဦး။ ကိုယ့်ကိစ္စနဲ့ကိုယ်ပဲ ဟာ၊ ဒီဒီ လာကြိုကြို ဘယ်သူလာကြိုကြို ဘာဖြစ်လဲ။ လာကြို တာမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး ဆိုရင်လည်း ထားတော့။ ခုလို မွန်မွန် ကို အသိတောင်မပေးဘဲ တိုးတိုးတိတ်တိတ်သာ ထွက်သွားချင် တာကင်ကာ ဘာကြောင့်လဲ။

အို ... နားအေးချင်လို့ပေါ့။

ကိုယ့်အမေးနှင့် ကိုယ့်အဖြေ အဆင်ကိုပြေလို့။

ရွှေရုပ်က သူ့ဟာနှင့်သူ သဘောတွေကျနေရင်း ...

“တို့ဘာသာတို့ လာခဲ့မယ်၊ ဒီဒီ ဘာစားပြီးပြီလဲ”

“ဟင်အင်း၊ အင်တာဗျူးအလှည့်စောင့်ရင်း အူတောင်လိမ် နေတာ”

“ဘာစားချင်လဲ”

“ကိုရီးယားစာ စားချင်တယ်”

“အေး ... ကောင်းပြီ၊ အစ်မတို့ တစ်ခါသွားစားဖူးတယ် ဖိုးစိန်လမ်းနားမှာ မှတ်မိလား”

“မှတ်မိတာပေါ့”

“အဲဒီကို ဒီဒီ အခုထွက်လာခဲ့”

“အိုကေ ... ထွက်လာပြီ၊ ဒါပဲနော် အစ်မ”

“အင်း”

ရွှေရုပ်က ဖုန်းပိတ်ပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ကောက်ယူရင်း သူ့အခန်းထောင့်မှာ ထိုင်နေတဲ့ ကောင်မလေးကို ...

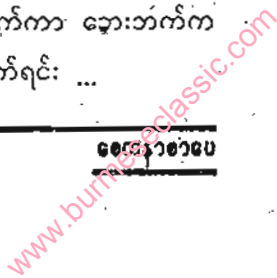
“ဖြူဖြူ ... အစ်မ ကိစ္စရှိလို့ အပြင်သွားဦးမယ်။ မန်နေဂျာ ကို ပြောလိုက်၊ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့”

ရွှေရုပ်က ပြောလှက်စ စကားကို ရုပ်လိုက်ပြီး ခေါင်းတစ်ချက်ယမ်းကာ ...

“နေပစေတော့၊ အစ်မဘာသာပဲ ပြောသွားလိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရွှေရုပ်က အခန်းထဲက ထွက်ကာ ချားဘက်က ခွန်မွန် အခန်းမှန်တံခါးကို ခေါက်ဖွင့်လိုက်ရင်း ...

“မွန်မွန် ... နင် အလုပ်ရှုပ်နေလား။”
 “အေး ... ငါ စာရင်းတွေ စစ်နေတယ်။ အလုပ်ရုံက အသစ်ရောက်တဲ့ စာရင်းနဲ့ ဒီကအရှိစာရင်း ကိုက်နေတာ၊ နင်ကိုတောင် လာပြောတော့မလို့၊ ငါတို့ အော်ဒါလုပ်ထား တဲ့ပဲစွည်းတချို့ ပုံမှားနေတယ်။ ဒီခိုင်းလွဲနေတာပေါ့။ နင် ပြီးမှစစ်ကြည့်၊ ငါ အခု အရင်စစ်ဦးမယ်”
 “အေး ... လုပ် ... လုပ်၊ ငါ ဖေဖေ တွေ့ခိုင်းထားတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ သွားတွေ့စရာရှိလို့ သွားလိုက်ဦးမယ် ခဏ”
 “သွားလေ၊ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ရဲ့လား၊ လိုက်ရမလား”
 “မလိုက်နဲ့၊ နင် ကျန်ခဲ့လိုက်၊ ငါ သွားပြီနော်”
 “အေး ... အေး”

ရွှေရုပ်က သူတို့ဆိုင်ခန်းရှိတဲ့ တာဝါရဲ့ကားပါကင် ဆီသွားကာ ကားပေါ်တက် မောင်းထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ချိန်းထား တဲ့ ကိုရီးယားစားသောက်ဆိုင် ခြံဝင်းထဲ ကားကွေ့ဝင်လျှင် ကားခပ်ရှင်းရှင်းထဲမှာ မင်းဒီပရဲ့ စိမ်းပြာတောက်တောက် ဆေး မှုတ်ထားတဲ့ ဂျစ်ပုကို ထင်းခနဲ လှမ်းမြင်သည်။

ဂျစ်ပုနံ့ဘေးရပ်ကာ ရွှေရုပ် ကားထဲက ထွက်လျှင် မင်းဒီပက သူ့ဂျစ်ပေါ်က ဆင်းလာသည်။ ရွှေရုပ်က ကားကို အဝေးထိန်းနှင့် လော့ဂ်ချရင်း ...

“မင်း ဘယ်ကလာတာလဲ”
 “မြို့ထဲက အစ်မ၊ ဘာလို့လဲ”
 “ဟဲ့ ... မြို့ထဲနဲ့ ဒီနဲ့ ဒီလောက် အမြန်ရောက်အောင် မောင်းရသလားဟင်၊ ကားမောင်းကြမ်းလှချည်လား”
 “မရိုးက ခေါ်တာကိုး၊ မရိုးက ဒီလိုမျိုး ခေါ်ခဲတယ်ဆိုတော့ ဘာများလဲလို့ စိတ်ပူပြီး မြန်မြန်လာလိုက်တာ”
 “နောက် ... အဲသလောက်ကြီး မမောင်းစမ်းနဲ့”
 နှစ်ယောက်သား ဆိုင်ထဲဝင်လာပါသည်။ ကြမ်းပေါ် ဆိုင်ရတဲ့ စားပွဲလေးထောင့်လေးရဲ့ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ကတ္တီပါ လေးတွေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ပြီးလျှင် ...
 “ဒီဒီ မှာလိုက်”
 “မရိုး တတယ်ကျွေးမှာနော်”
 “ဪ ... အင်းပေါ့”
 “ဈေးကြီးတာ မှာလို့ရလား”
 “မှာပါတော်”

ရွှေရုပ်က ပြီး၍ပြောလျှင် ခွင့်ပြုချက်ရသွားတဲ့ လေးငယ်ပမာ မင်းဒီပက ပြုံးပြီးရွှင်ရွှင်နှင့် သူ့ကြိုက်တဲ့ ဟင်း များ မိနူးကြည့်ကာ မှာနေပါသည်။ ဟန်ဆောင်ခြင်း အလျဉ်း မရှိတဲ့ပုံကို ရွှေရုပ်က ချစ်ခင်စွာ ငေးကြည့်နေမိရင်း မွန်မွန်တို့ ဆင်းလက်တို့ စကားတွေ ကြားယောင်လာမိလျှင် ပျတ်ခနဲ

မျက်လုံးတိုလွှဲပြီး နံရံက ကိုရီးယားမင်းသား မင်းသမီးပုံတွေကို
လျှောက်ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။

“အစ်မ ... ကျွန်တော်မှာတဲ့ထဲကပဲ စားတော့”

“အင်းပေါ့”

“ဒါဆိုရပြီ၊ မြန်မြန်လေး ချပေး”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်က လက်ဖက်ရည်ကြမ်း

လင်ပန်း လာချသွားပါသည်။

“မရီး ရေနွေးသောက်မှာလား”

“အင်း”

“ထည့်ပေးမယ်၊ ဒီခရာ မရီးပဲသောက်လိုက်၊ ရေနွေးကြမ်း
များ ကောင်းကောင်းလုပ်လို့ အရသာခဲနေသေးတယ်၊
ကျွန်တော်ကတော့ မကြိုက်ပါဘူး၊ မရီးပဲသောက် ... ရော”

ရွှေရုပ်က ရေနွေးပန်းကန်ကို လှမ်းယူရင်း ...

“လင်းဝဏ္ဏ သူ့ဆရာကြီးနဲ့ ဆေးခန်းတွေ လိုက်ထိုင်ပေး
နေလား”

“အင်းပေါ့ အစ်မ၊ ပင်ပန်းတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုက
ကျေနပ်နေတာ၊ သူ့ဆရာကြီးကလည်း သူ့ကိုပဲ ဘာတွေ
သဘောကျနေလဲ မသိဘူး၊ ခွဲခန်းဝင်ရင် သူ့ကိုဘေးမှာ
အမြဲခေါ်တယ်၊ တခြားလက်ထောက်ရှိလည်း သူ့ကိုထည့်
ခေါ်တယ်”

“လင်းဝဏ္ဏက တော်တော့ သဘောကျလို့ နေမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် အစ်မ၊ အဲလောက်တော်တဲ့ အစ်ကိုတစ်
ယောက်မှာ ဒီလောက်ညံ့တဲ့ ညီတစ်ယောက် ရှိနေတာလည်း
မယုံနိုင်စရာပဲနော်”

“မင်းက ညံ့တာထက် လုပ်ကိုမလုပ်တာ”

“အင်း ... ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ အဲဒါလည်း”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လင်းဝဏ် အလုပ်တော့ များမှာပဲ၊ မတွေ့
တာတောင် တစ်ပတ်ကျော်ပြီ၊ ဆယ်ရက်ကျော်ပြီထင်တယ်”

“တစ်ခါလူနာခွဲစိတ်တိုင်း ဆရာကြီးက ကိုကိုကိုလည်း
မုန့်ဖိုးသဘော ပိုက်ဆံရှင်းပေးတယ်၊ ဆေးခန်းမှာလိုက်
ထိုင်ပေးလို့လည်း တစ်လတစ်ခါ လခသဘောပိုက်ဆံပေး
တယ်၊ ကိုကိုက ထောနေတာပေါ့၊ ဒီဆရာကြီးက တစ်လ
မှာ ခွဲစိတ်ကုစစ်က လေးဆယ်လောက်ရှိတာကို၊ ဒါပေမဲ့
ကိုကိုက မပေးဖို့ပြောပြီး ပြန်ပေးတာဗျ၊ သူက ပညာရတဆ
မို့ ပိုက်ဆံမယူပါရစေနဲ့လို့ ပြောတာ၊ ဆရာကြီးက မရ
ဘူး၊ အတင်းပေးတယ်ဆိုတော့ ကိုကိုက ဝင်ငွေကောင်း
နေတာပေါ့၊ အခု ကျွန်တော်က ကိုကိုဆီကလည်း မုန့်ဖိုး
ကပ်တောင်းလိုက်တာပဲ၊ မေမေ ပေးတာရယ် ကိုကိုပေးတာ
ရယ်၊ နှစ်မျိုးရတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မရီးရဲ့ချစ်သူက ကပ်စေးနဲ့
ပါဗျာ၊ စုထားတယ်၊ မိန်းမခိုးဖို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

www.burmeseclassic.com

ရွှေရုပ်သည် မင်းဒီပ ပြောသမျှကို သဘောတွေကျပြီး တသိမ့်သိမ့်သာ ရယ်မောနေရပါသည်။

“စာရော ကျက်နေလား”

“ကျက်တာပေါ့၊ ဆေးရုံနဲ့ စာပဲ”

လင်းဝဏ္ဏဟာ သူ့ကိုသဘောကျတဲ့ ဆရာဝန်ကြီးတွေ ရှိတာကြောင့်နှင့် သက်ဆိုင်သလားတော့ မသိ၊ ပိုစတင်ဝင်တော့ ရန်ကုန်ပဲ ကျပါသည်။ နှစ်စေ့လျှင် ခွဲစိတ်ဘာသာရပ် အမ်မ်အက်စ်စီဖြေဖို့ စာကျက်ကာ သူ့ဘဝဟာ ဆေးပညာနှင့် လူနာတွေအကြားပဲ နစ်မြုပ်နေပါသည်။

“ဒွဒ္ဒ”

“ဗျာ”

“မင်းကို ခြွေစရာရှိတယ်”

“ပြောလေ မရိုး၊ ဘာများပြောမလို့လဲလို့ ရင်တမမ ဖြစ်နေတာ”

“ပြောတာထက် တိုင်ပင်တဲ့သဘောလည်း သက်ရောက်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မင်းဒီပက တရုတ်သေနှင့် ကိုယ်ကို မတ်မတ်သေချာနေရာတကျထိုင်ပြီး ရွှေရုပ်ကို စူးစိုက်ကြည့်ကာ အာရုံစိုက်နားစွာနှင့်နေပါသည်။

“အစ်မမှာ တိုင်ပင်စရာလူ သိပ်မရှိဘူး။ မိတ်ဆန်းကျင်မှာက လင်းဝဏ်ကိစ္စကို အားပေးမယ့်သူ့ဇာန် မျက်မယ့်သူတွေပဲ ပိုများတယ်”

“ဟုတ်”

“မင်းအစ်ကို တို့ကို ခွင့်တောင်းထားတာ ဘယ်လောက်တောင် ကြာနေပြီလဲ၊ ဒီဒီ သိလား”

“ကျွန်တော် သိသလောက် ကျွန်တော် ရှစ်တန်း ဆယ့်လေးနှစ်နီးပါးလောက်က ခုဆို ရှစ်နှစ်နီးပါးတောင် ကြာနေပြီပေါ့မရိုးရ”

“အင်း”

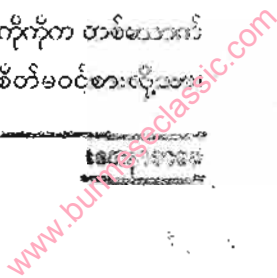
“ဒီလောက်တောင် အချိန်တွေကုန်လာတယ် မထင်မိဘူး၊ မရိုးကလည်း အဖြေပေးလိုက်သင့်နေပါပြီဗျာ”

“အင်း ... အဲသလို အဖြေပေးလိုက်သင့်ပြီလား ဆိုတာ မင်းနဲ့ ဟိုဒီပင်ကြည့်မလို့ပါ”

“ဟာ ... ပေးသင့်ပြီပေါ့၊ ပေးသင့်တယ်၊ အဖြေပေးသင့်တယ်၊ ဇားသင့်တာကြာပြီ”

“အမယ်လေး ... လျှာတောင်း ခလုတ်တိုက်ပြီး တံတွေးသီးပါ့မယ်၊ တစ်ခါတည်း”

“မရိုးကလည်း ကိုကို သနားပါတယ်၊ ကိုကိုက တစ်ယောက်ဆို ဒီတစ်ယောက်၊ တခြားဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားလို့မဟုတ်ဘူး”

တော်ရုံတန်ရုံလူသာဆိုရင် စိတ်ပျက်ပြီး ထွက်ပြေးရင်ပြေး
ရှူးရင်ရှူး၊ ရှေးဆိုရိုးထုံးစံနဲ့ဆိုရင် သုံးနှစ်သုံးမိုး အချိန်ယု
စဉ်းစားရတယ်လို့ပဲ ကြားဖူးပါတယ်၊ မရိုးလက်ထက်က
မှ ရှစ်နှစ် ရှစ်မိုး ... အား”

“အင်းပါ၊ တို့လည်း အဲသလို တွေးမိလာတယ်၊ တို့က
ခေါင်းလည်းမညိတ် ခေါင်းလည်းမခါ၊ သဘောလည်းမတူ
ငြင်းလည်းမငြင်း၊ လင်းဝက်အပေါ် ဝေးဝေးလည်း ထွက်
သွားလို့မရအောင် မျည်တုပ်ထားခဲ့သလို ဖြစ်နေခဲ့သလား
လို့ပါ”

“ဖြစ်တာပေါ့”

“တို့ မတရားရာ ကျနေပြီလားလို့ ထင်ထင်လာတယ်
လုံးဝ ယတိပြတ် ငြင်းထားရင်လည်း လင်းဝက်အ
ဒီလောက်အချိန်တွေ အများကြီးအတွင်း နောက်ထပ်
မိန်းကလေးတစ်ယောက်တောင် ထပ်တွေ့ပြီးလောက်ပါပြီ”

“အာ ... အဲဒါတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုကိုက အစ်မက
ရင် ဘယ်သူ့မှ မိန်းမထင်တာမှ မဟုတ်တာ၊ အခြား
တွေလိုထင်နေတာ၊ အစ်မကသာ ခေါင်းမညိတ်ရင် ကို
လူပျိုကြီးဖြစ်မှာ သေချာတယ်”

“အမယ်လေး ... အစ်ကိုကို အမွန်းတင်ရတာ အမေ

“ဟုတ်တာလေးတွေ ပြောပြတာပါ မရိုးရ”

“တို့ အခု လင်းဝက်ကို ခေါင်းညိတ်လိုက်မလားလို့”

“ဟာ”

စကားတောင်မဆုံးခင် စားပွဲကိုတူပြီး ထ၊အော်
အိတ်တဲ့ မင်းဒီပကြောင့် ရွှေရုပ်က ရှုံ့မဲ့ရင်း ...

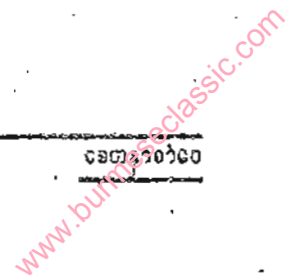
“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ကောင်းကောင်း နားထောင်စမ်းပါ”

“ဝွံဒီအိုင်ဒီယာ၊ အစ်မ မြန်မြန်ညိတ်တော့၊ နောက်ကျသွား
ရင် မကောင်းဘူး”

“မင်းသာ ဒီလိုတက်ကြွနေတယ်၊ သူကတော့ အေးဆေး
လိုက်တာဆိုတာ ရေခဲတဲ့နဲ့ ထုထားတဲ့ ရုပ်တုလား မှတ်
ရတယ်၊ အဖြေကို တစ်လတစ်ခါလောက် မှန်မှန်လှမ်း
တောင်းနေတာကလွဲရင် အေးဆေးပဲ၊ သူ့အလုပ်ပဲ သူ
အာရုံစိုက်ထားတယ်၊ သူ တကယ်ကော သိပ်စိတ်ပါရဲ့လား
လို့”

“ဟာ ... ပါတာပေါ့ မရိုးကလည်း၊ ဘာမှလျှောက်တွေး
မနေနဲ့၊ ကိုကို ချစ်တတ်ပုံဟာ ဒီလိုပဲဆိုတာ မရိုး နား
လည်ထားလိုက်၊ ယူပြီးသွားရင်လည်း ဒီပုံအတိုင်းပဲ သူ
နေမှာပဲ၊ ရင်ထဲမှာသာ တမြတ်တနိုး စိမ်ပြီးတော့ချစ်နေ
မှာ”

“ပျင်းစရာကြီး”

“ဒါမှ ယောက်ျားကောင်းလေ မရိုးကလည်း၊ အသည်း နှလုံးထဲက တကယ် နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်မြတ်နိုးပြီး သစ္စာ ရှိဖို့ပဲ လိုတယ်။ ပါးစပ်က အပြောကောင်းတာမျိုးတွေက အပိုတွေ၊ ဘာမှ တန်ဖိုးမရှိဘူး။”

“ကိုယ့်ဘက်ကိုယ် နည်းနည်းပါးပါးပဲ ယက်ပါ လိပ်ဒီလေ ရယ်”

“မရိုး ... မတိုင်ပင်နဲ့တော့၊ ဘာမှဆက်မစဉ်းစားနဲ့၊ ခေါင်ညှိတ်လိုက်တော့၊ အဖြေပေးလိုက်တော့၊ အခု ကိုကိုဖုန်းခေါ်ပေးရမလား။”

“နေပါဦး၊ တကတဲ ... တိုင်ပင်မိတာ မှားပါတယ်”

“မမှားပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို တိုင်ပင်လိုက်တော့ အဓိဉာဏ်ကောင်းရပြီး ခုတော့ ဆုံးဖြတ်ချက် ကျသွားပြီမို့လား ဒါနဲ့ အစ်မအမေကကော”

“နိုးပေါ့၊ မင်းတို့အမေရော”

“အော်လ်ဆိုး နိုးပဲ”

“အဲဒီတော့ မင်းဝဏ်ကို တို့ ခေါင်းညှိတ်မယ် လက်ထဲ မယ်ဆိုရင် ခိုးရာပဲ လိုက်ပြေးရမယ်ဆိုတဲ့ သဘောက နော်၊ အသက်တွေလည်း နှစ်ဆယ့်ခြောက်ကျော်လို့ နှစ်ဆယ့်ခုနစ်ထဲတွေ ရောက်ကုန်ပြီ၊ မနူးမနပ် မရူးမနမ်းအောင်

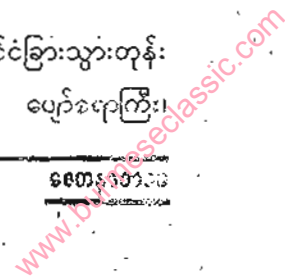
တွေ လုပ်ပုံမျိုး ခိုးရာနောက်လိုက်ရမယ်ဆိုတာ တွေးကြည့်ရင် ရှက်စရာကြီး ဒီဒီရယ်”

“အစ်မကလည်း ကိုယ့်ကိုစွဲ အောင်မြင်ဖို့အရေး သူများကို ရှက်နေရမယ်လို့၊ အဓိပ္ပာယ်ကိုမရှိဘူး၊ လိုအပ်လာရင် အသက်လေးဆယ် ငါးဆယ်ဖြစ်လည်းပဲ ခိုးပြေးသင့် ပြေးရမှာပဲ၊ ခိုးရာလိုက်သင့် လိုက်ရမှာပဲ၊ မရိုး မှန်တယ်၊ ခုမှပဲ မှန်ကန်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချနိုင်တော့တယ်၊ အချိန်တွေ ပုပ်လိုက်တာ တအားပဲ”

“အမယ် ... မင်းကတော့ နည်းနည်းကိုပိုတယ်၊ ဒါဖြင့် မင်းအစ်ကို ရေခဲတုံးကို အစ်မက ခိုးလှည့်ပါလို့ စ၊ပြောရမှာလား၊ ဟုတ်လား ဒီဒီ”

“အားလုံး ကျွန်တော့်တာဝန်ထား၊ အားလုံး စီစဉ်ပေးမယ်၊ နေဖို့တောင် အသင့်ပဲ၊ အစ်မရဲ့အဖေမှာ နေစရာအိမ်ခန်းတွေ သူတောင်မမှတ်မိအောင် သိပ်ရှိတယ်လို့ ကြားမှူးပေမယ့် အဲဒီတွေမှာ မနေပါနဲ့၊ ဖေဖေမှာလည်းပဲ အခန်းပိုတွေ မရှိဘူး မဟုတ်ဘူး၊ ရှိပါတယ်၊ အဲဒီကိုလည်းတက် မသွားနဲ့ ...

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းဦးလေး နိုင်ငံခြားသွားတုန်း ပိတ်ထားတဲ့ မော်ဘိုကြိုဂီတယ် မရိုးရဲ့၊ ပျော်စရာကြီး၊

ကျွန်တော်တို့ သွားစားနေကျ သောက်နေကျ ဘိယိုဟဲဟဲ ... အဲဒီမှာ သွားနေ၊ သူ့ဘက် ကိုယ့်ဘက် ဘယ်သူ့ဘက်မှ မပတ်သက်တဲ့ အသစ်တစ်နေရာကို ထွက်ပြေးရတာကမှ ခိုးပြေးတာစစ်စစ်၊ ခြံက အကျယ်ကြီး၊ သီးပင်စားပင်တွေနဲ့ ကြည်နူးချင်စရာကြီး”

“အမယ်လေး ... သူ့မှာ ရည်းစားမရှိသေးပေလို့ပဲ၊ ရှိမှာရှိရင်တော့ ခိုးပြေးပြီး သွားကြည်နူးနေလောက်ပြီ”
“အဟဲဟဲ”

“အဲဒါ ဖြစ်ပါ့မလားဟင်”

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ”

“မှန်ရဲ့လား”

“မှန်တာပေါ့၊ လုံးဝအမှန်အကန်”

ရွှေရုပ်က သက်ပြင်းလေးတစ်ချက်ချရင်း ...
“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မင်္ဂလာဆောင်နှင်း မယူရဘဲ ခိုးပြေးယောက်ျားယူရလိမ့်မယ်လို့တော့ နှမ်းစိလောက် အိပ်မက်တောင် မမက်ခဲ့ဘူး ဒီဒီရယ်”

“မရိုးကလည်း၊ ပြန်အပ်ပြီးရင် မင်္ဂလာဆောင်ရမှာပဲ ဒီတိုင်းတော့ ပြီးမှသွားလောက်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် အဝင်စီစဉ်ပေးမယ် မရိုး”

ရွှေရုပ်က ပြီးခွင့်တက်ကြွနေတဲ့ မင်းဒီပကို တစ်ခဏ စိုက်ကြည့်နေပြီး ...

“လင်းဝဏ်ကို တို့ဆီ ဆက်သွယ်ခိုင်းလိုက်”

www.burmeseclassic.com

အဲဒါလိုနဲ့ ဗြိတိန်တောင်တောင် ကသီလင်စာနိုင်တဲ့ လင်းစက္ကနဲ့ ရွှေရုပ်တို့ရဲ့ ခိုးရာလိုက်ပြေးခြင်း အစီအစဉ်ဟာ ဇာမာန်အရာ မင်းဒီပရဲ့ လက်ချက်နဲ့ အနည်းငယ်တော့ လိုအပ်ချက်လေး ဟာကွက်လေး ရှိကောင်းရှိနိုင်ပေမယ့် ရင်တစုန်စုန်နဲ့ ပျော်စရာတော့ ကောင်းခဲ့ပါသည်။

အဲဒီမနက် အိမ်ကနေ ကိုကိုအဝတ်တွေ အသုံးအဆောင်တွေ ထည့်ထားသည့် သေတ္တာကြီးဆွဲကာ အိမ်ထဲက ထွက် ကားပေါ်တင်တဲ့အခါ ...

“ဒီဒီ ... ဒီသေတ္တာကြီး ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဟို ... မေမေ၊ အောင်သက် ခရီးသွားဖို့ရှိလို့ သေတ္တာ တစ်လုံး ခဏငှားလို့”

“မင်းရဲ့အောင်သက်ကလည်း သေတ္တာတစ်လုံးတောင် မရှိဘူးလား”

“မရှိဘူး မေမေ”

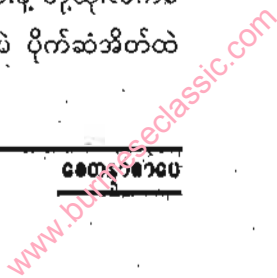

ငွေကို ရေလို လေလို သုံးနိုင်ကာ အဖေက မုန့်ဖိုး ခဲခါပေး သိန်းပေါင်းများစွာ။ ကိုယ်တိုင်ဖွင့်ထားတဲ့ ကျောက်စိမ်းလက်ဝတ်ရတနာ၊ ရင်ထိုး၊ လက်ကောက်၊ ဆွဲသီးဆွဲပြား၊ ကျောက်စိမ်းရုပ်တု သေးသေးကြီးကြီးတွေ၊ ကျောက်စိမ်းခွက်လေးတွေ၊ အမှတ်တရ ကျောက်စိမ်းပစ္စည်းတွေ၊ ကျောက်စိမ်းနှင့်ပတ်သက်လျှင် လုပ်လို့ရတဲ့ ပစ္စည်းမျိုးစုံလုပ်ပြီး ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် အောင်းဝယ်ဖောက်ကားတဲ့ဆိုင်မျိုး ဖွင့်ထားတဲ့ ရွှေရုပ်ရဲ့ တစ်ဦး သုံးပိုင်ငွေက သိန်းပေါင်းများစွာ။

ရွှေရုပ်က ဘာပစ္စည်းမှ အိမ်က မထုတ်မသယ်။

“မရီး ... ကျွန်တော် ဘာလာသယ်ပေးရမလဲ”

“ဟင့်အင်း၊ သွားပွတ်တံ သွားတိုက်ဆေးနဲ့ တို့သုံးလက်စ ဒေးကရင်မိ နိုက်ကရင်မိလေး နှစ်ဘူးပဲ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ ထည့်ခဲ့မှာ”

“ဘာဝတ်မှာလဲ”

“အားလုံး အသစ်ထွက်ဝယ်မယ်”

“မရိုးတို့ကတော့ ဟော့တယ်ဗျာ”

ဒီနေ့ညဘက် ဆေးခန်းကိုဖျက်လိုက်ပါလို့ ကိုကိုကို ပြောပေမယ့် သူ့ကိုယ်တိုင် တုပ်ကွေး ကွေးနေတာတောင် ဆရာကြီးဆေးခန်းသွားဖို့ မဖျက်တဲ့ လင်းဝဏ္ဏက ဒီနေ့အဖို့လည်း မဖျက်ပါ။

“ခိုးပြေးတယ်ဆိုတာ ဒီဒီရော၊ ညကြီးသန်းခေါင်မှပါကွ ငါ့ဆေးခန်းက ဆယ်နာရီခွဲဆိုရင် ပြန်ရောက်ပြီပဲ (လင်းဝဏ္ဏဆရာကြီးရဲ့ ဆေးခန်းချိန်ဟာ ဆယ်နာရီလောက်မှပြီး ပါသည်။) ရေမိုးချိုး ဆယ်တစ်နာရီဆိုရင် ပြီးပြီလေ။ ညနေစာကလည်း ဆေးခန်းချိန်မှာပဲ မှာစားလာနေကျပဲ ဘာမှလုပ်စရာမရှိတော့တဲ့ဟာ။ မင်းက ဘယ်လောက်တောင် စောစော အိမ်ကထွက်ချင်လို့လဲ”

“ကိုကို နိုက်ဂျူတီလို့ ပြောပြီးထွက်တာ အကောင်းဆုံးလေ”

“မင်းကကော”

“ကိုကိုကို လိုက်ပို့တာပေါ့”

“ငါက ခါတိုင်း ငါ့ကားနဲ့ငါ သွားနေကျ၊ ခုမှ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ လိုက်ပို့တာလဲဆိုရင်”

“ကျွတ် ... ကိုကိုကား ဘီးပေါက်နေတယ်ပေါ့ဗျာ”

“ရပါတယ်ကွာ၊ ခုလည်း ဆေးခန်းကို အင်မာကျင်စီရောက်လာတဲ့ ဆရာကြီးရဲ့ လူနာက On call လှမ်းခေါ်တယ်ပေါ့ကွာ။ မိုးချုပ်မှ ထွက်ပေါ့”

“ဒီတော့ မရိုးက ဘယ်လိုထွက်မလဲ၊ မရိုးကို ညဇည့်ခံဖို့ရှိလို့ အိမ်ကထွက်လာသယောင် လုပ်မလို့”

“အဲသလိုပဲ ထွက်လိုက်လေ၊ မိုးချုပ်မယ်ပြောပေါ့၊ ရွှေရုပ်က တစ်နေရာမှာ ခဏတော့ စောင့်ပေါ့ကွာ”

“ဪ ... တရားကျတယ်ဗျာ၊ ကိုကိုကတော့လေ၊ မရိုးကပဲ တစ်နေရာကနေ သူ့ကိုထိုင်စောင့်ဦး၊ ဟွန်း ... မိန်းကလေးက ဝီရိယရှိရှိ ထွက်စောင့်၊ ယောက်ျားလေးကကိစ္စဝိစ္စပြီးမှ လာခဲ့မယ်၊ ဒီလိုလား”

“ဟေ့ကောင် ဒီဒီ၊ ဒီသဘောမှ မဟုတ်တာကွာ၊ ငါ့က အလုပ်များတာကိုးကွ”

“မလိုချင်ဘူးဗျာ၊ ဆရာကြီးကို ခွင့်တောင်းပြီး ကိုးနာရီလောက် အိမ်ရောက်အောင်ပြန်”

“ရှစ်နာရီခွဲလောက် ဆေးခန်းက ထွက်ရမှာ ! ”

“ထွက်ပေါ့”

“ပြီးရော့ကွာ”

“ကတိတည်နော်၊ မတည်ရင် ကျွန်တော်က ဆေးခန်းထဲက ဆရာကြီး လူနာခန်းထဲ ဝင်လာပြီး အမေမူးလဲတယ် ခုလိုက် ခဲ့လို့ လာလုပ်မှာ”

“ဟေ့ကောင်”

“နောက်ရက်တွေရော ဆေးရုံမှာ ဆေးခန်းမှာ ခွင့်ယူထား ရဲ့လား”

“ယူထားပါတယ်ကွာ”

“ဘယ်နှရက်လဲ”

“နှစ်ရက်”

“ဟာ ... မင်းဘိုးအေး၊ နှစ်ရက်လား ကိုကိုရ”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ငါ့ကို မင်းဘိုးအေးတွေ ဘာတွေ ပြောစရာလား”

“စကားအရ ပြောတာလေ၊ မင်းအိုးဘေ မပြောချင်ရင် ‘ကိုကိုဘိုးအေး’ လို့ ရိုရိုသေသေ ပြောရမှာလား ... ကျွတ်”

“အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ်ကွာ၊ မင်း ဒီလောက် စိတ် မပူပန်စမ်းပါနဲ့”

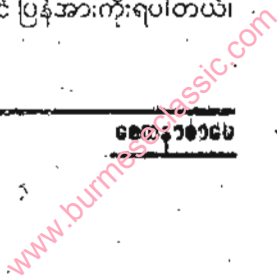
“ကျွန်တော် မပူပန်တော့ ကိုကိုရော ပူပန်လို့လား။ ဒါတွေက ယောက်ျားလေးက စီစဉ်ရမှာတွေလေ၊ မိန်းက လေးက ကိုယ်ခိုးရာလိုက်ဖို့ ကိုယ်တိုင် တက်တက်ကြွကြွ

စီစဉ်စရာလား။ အခု ကိုကို ကိုယ်တိုင်နေရမယ့် မှော်တီက ခြံနဲ့အိမ်ဆိုတာကို တစ်ခေါက်လောက် ကြည့်ပြီးရဲ့လား။ ဟောဒီက ငယ်ကျွန်တော်ကြီး ပြေးလွှားနေလို့ အဆင်သင့် ရှိနေတာ”

“ကိုကိုက အားမမအားတာ၊ ဒီဒီက အားနေတာပဲ ညီလေး ရဲ့”

“မအားပါဦးဗျာ၊ တစ်ခေါက်တလေလေးတော့ ပြေးကြည့် သင့်ပါတယ်။ ငါ ရွှေရုပ်ကို ခိုးသွားရမယ့်နေရာလေးဆိုပြီး ရင်တခုန့်ခုန့်လေးနဲ့၊ ခုတော့ ကိုကိုဟာက အေးတိအေးစက် ရှိလွန်းတယ်၊ မါကြောင့် မရိုးက မင်းအစ်ကိုကတောင် မင်းလောက် စိတ်ပါရဲ့လားလို့ မေးတာ၊ တကယ်ကော ခိုးပြေးချင်ရဲ့လား၊ မင်း အတင်းစီစဉ်လို့ လိုက်နာရတာ လား မေးတာ”

“ငါ ရွှေရုပ်ကိုချစ်တာ တစ်ကမ္ဘာလုံး အသိပါကွာ၊ သူ တစ်ယောက်တည်းပဲ ချစ်ဖူးတာပဲဟာ၊ သိပ်ချစ်တာ ။ ဆွေးအေးတာကတော့ ပီဇလို့ဖြစ်နေတဲ့သဘော၊ အလုပ် များဟာကလည်း တကယ်ကို များတာလေ၊ မင်းလည်းရှိ နေလို့ ငါ ဒီလို အေးနိုင်တာပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒီဒီ ရာ၊ မင်းက ညီဖြစ်ပေမယ့် ငါတောင် ပြန်အားကိုးရပါတယ်၊ မင်းက တော်ပါတယ်”

ကိုကိုလိုလူက သူ့ကို တော်တယ်ဆို၍ မင်းဒီပမှာ မျက်ရည်လည်အောင်စင် ကြည့်နဲ့ဝမ်းသာသွားရပါသည်။ ပြေးလွှားစီစဉ်ပေးထားသမျှလည်း အမောပြေရပါသည်။

အော်ပဲရေးရှင်းတစ်ခုရှိရင် ဆရာကြီးက အနည်းဆုံး တစ်သောင်း တစ်သောင်းခွဲပေးတော့ ခွဲစိတ်ခန်းကူရုံနှင့် ကိုကိုဝင်ငွေက လေးသိန်းလောက် မျှမ်းမျှရှိသည်။ ဆေးခန်းမှာ ဆရာကြီးဘေးက လိုက်ကူထိုင်ပေး၊ ရှေ့ပြေးစစ်ဆေးမှတ်တမ်းရေးလုပ်ထားတာအတွက် ဆေးခန်းလခအဖြစ် ဆရာကြီးက တစ်သိန်းပေးသေးသည်။

ဒါတွေကို တစ်လ တစ်လ မင်းဒီပကို မုန့်ဖိုးငါးသောင်းလောက် ပေးရတာ၊ မေ့မေ့ကို ရံဖန်ရံခါ နှုတ်ခမ်းနီလေး Age defying cream လေး ဝယ်ပေးရတာကလွဲရင် ကပ်စေးနှံနဲ့ နဲ့ စုလာခဲ့တာ နှစ်နှစ်ကျော်မို့ ကိုကိုမှာ ပိုက်ဆံရှိပါသည်။

မှော်ဘီအိမ်မှာ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂလေးတွေက မရှိမဖြစ်တွေ့ အသင့်ရှိပြီးသားမို့ သူတို့အတွက် အိပ်ရာအစီအစဉ် ဖဲ စီစဉ်ရသည်။ စုတင်မပါ မွေ့ရာရှစ်လက်မတုံး နှစ်သိန်းကျော်။ ခေါင်းအုံး စောင် ခြင်ထောင် အားလုံးပေါင်း သုံးသိန်းလောက်ပဲ ကုန်အပြီးမှာ လှပသော နှင်းဆီပန်းရောင်ပွင့်အဆင် အနားတွန့် အိပ်ရာခင်း ခေါင်းအုံးစွပ်တို့ဖြင့် မင်းဒီပ စီစဉ်ပေးထားတဲ့ အိပ်ရာခမ်းနားလေးဟာ ချစ်စဖွယ်ရာ။

မှော်ဘီအထိ ပစ္စည်းတွေဝယ်၊ သယ်ပို့တာတွေကို တိုးတက်တို့ အောင်သက်ထင်တို့ပါ ကူညီကြရသည်။ ဒီကောင်တွေကို အလိုက်တသိ ကိုကိုကတော့ ဘက်ချလာနိုက် ကျွေးမှာတိုက်မှာ မဟုတ်။ မင်းဒီပကပဲ ဘက်ချလာနိုက် လုပ်ပေးရဦးမှာ။ အသင့်ရှိတဲ့ ရေခဲသေတ္တာခပ်သေးသေးထဲလည်း ချက်ပြုတ်စရာ၊ အသင့်စားသောက်စရာ အမျိုးမျိုးတို့ကို ထိုမနက်မှာပဲ ဝယ်ထည့်ပြီးပြီ။

ဟိုးအစ အိမ်သန့်ရှင်းရေးက စလုပ်ခဲ့တဲ့ မင်းဒီပဟာ ရက်တိုတိုအတွင်း ပြေးလွှားလုပ်ကိုင်နေရတာမို့ လျှာတောင် ထွက်နေပါပြီ။

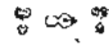
တက်ယ်ရှိတဲ့ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုကို ရွှေရုပ်က (ကျောက်စိမ်းစီးပွားရေးလုပ်တဲ့ မိတ်ဆွေအမျိုးသမီးကို လာကြိုဖို့ အကူအညီ တောင်းကာ ထွက်သွားခဲ့ပါသည်။ ဧည့်ခံပွဲကနေ ဖုန်းခေါ်ကာ...

“ဒီမိ ... တို့က ပွဲမှာ လင်းဝဏ် ထွက်နိုင်တဲ့ ကိုးနာရီခွဲ ထိ ထိုင်နေနိုင်တာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ အဲဒီအချိန် ပွဲတောင် သိမ်းတော့မယ်”

“ကျွန်တော် သိပါဌာယိ၊ ခုပဲ ဧည့်ခပွဲခြံပခရ၊ ရောက်နေပြီ၊ မရိုးက စောပြန်ချင်လို့ ကားခေါ်လိုက်တာ ရောက်နေပြီလို့ မိတ်ဆွေကိုပြောပြီး ထွက်ခဲ့လိုက်တော့”

“လင်းဝတ်ကို ဆေးမန်းကနေပဲ သွားကြိုပြီး ခေါ်သွားလို့ မရဲ့ဘူးလား ဒီဒီ”

“ကိုကိုက သူ့ကားယူသွားသေးတာ၊ အိမ်ပြန်ထားရဦးမှာပေါ့၊ ဆေးခန်းမှာပဲအပ်ပြီး ရပ်ခဲ့လို့ ရတယ်ထား၊ ကိုကိုက အိမ်ပြန်ရေချိုးချင်သေးတာပဲ၊ လူမှာတွေ ထိတွေ့လာတဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာနဲ့ မရိုးနား ကပ်လို့မဖြစ်ဘူးတဲ့”

“မှော်ဘီအိမ်မှာ ရေချိုးလို့ မရလို့လား ... က”

မင်းဒီပနှင့် ရွှေရုပ် အင်းလျားကန်ပေါင်ပေါ်က စုံတန်းလျားလေးမှာ ညရုတ်နာရီလောက်ကြီး လာထိုင်နေကြတာပေါ့။ လူမပြတ်ပါ။ လေညင်းခဲသူ ပျော်ပွဲစားလို လာထိုင်နေသူ မိသားစုမျိုးတွေအပြင် အတွဲတွေပါ အများကြီး။ တစ်စတစ်စ မိသားစုတို့ကတော့ ပြန်စပြုကြကာ အတွဲတွေသာ ကျန်သည်။

ရေပြင်နှင့် ကောင်းကင်က ကြယ်တို့ကို ငေးကြည့်ရင်း ရွှေရုပ် ရင်ထဲ ဘာမှန်းမသိ ဝမ်းနည်းဆို့လို့က်လာသည်။ ဝမ်းနည်းခြင်းကြောင့် ခုန်တဲ့ရင်က နင့်ခနဲ နင့်ခနဲ နေပါသည်။

“မရိုး”

“.....”

မင်းဒီပ ခေါ်သံကြောင့် ရွှေရုပ်က မင်းဒီပဘက် တိတ်ဆိတ်စွာ လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ လေကြောင့် လှုပ်ခတ်နေတဲ့ ဆံပင်တိုဖွာဖွာကလေးတွေအောက်က နနဲယံသော ဂျစ်ကန်ကန် မျက်နှာဆင်လေး။ အလျားရှည်ပြီး မျက်ရစ်သိပ်မပေါ်တဲ့ မျက်လုံးလေးတို့က အမြဲ လူတစ်ဖက်သားအပေါ် အောက်သက်ကျ သိတတ်တဲ့ နွေးထွေးသောအကြည့်များနှင့်။

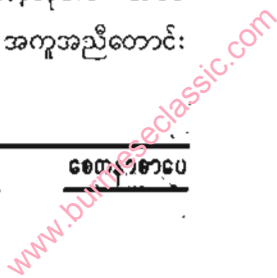
“ကျွန်တော် ကိုကိုကို သွားပြန်ကြိုမယ့် အချိန်မှာ မရိုးကို အပြင်တစ်နေရာမှာပဲ ထားခဲ့ရမှာ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဒီဒီရယ်၊ တို့ ဒီမှာပဲ ထိုင်နေလိုက်ပါ့မယ်”

“ဒီမှာတော့ မဖြစ်ဘူး မှောင်လာပြီဟာကို၊ အစ်မကိုတစ်မျိုးထင်မှာပေါ့၊ အနှောင့်ယှက် ခံရမှာပေါ့၊ ဒီလိုလုပ်မယ်၊ ကျွန်တော် အောင်သက်ထင်နဲ့ တိုးတက်ကို ခေါ်လိုက်မယ်၊ မရိုး ဒီကောင်တွေနဲ့ ကော်ဖီဆိုင်မှာ ခဏထိုင်နေလိုက်”

“.....”

“ရရဲ့လား၊ ဒီကောင်တွေက ကျွန်တော်လိုပါပဲ၊ အစ်မစိတ်ချရတယ်၊ မိန်းကလေးထဲကရှာပြီး အကူအညီတောင်းပေးရမလား”

ရွှေရုပ်က ပြုံးရင်း ...

“ရှိလို့လား”

“ရှိတာပေါ့”

“အမယ် ... သူတောင် တိုးတက်လာပြီ”

“အဟဲဟဲ”

“နေပါစေ ဒီဒီ၊ မိန်းကလေးတွေကို ကိုးနာရီလောက်ကြီး အပြင်ခဏလာဖို့ အကူညီ တောင်းရမယ်လို့ပဲ၊ ရိုင်းရာ ကျပါတယ်၊ အစမ တိုးတက်တို့နဲ့ ခဏနေလိုက်မယ် ဒီဒီ၊ စီစဉ်တဲ့အတိုင်း”

“ကျွန်တော် ကိုးနာရီမှ အိမ်ပြန်မယ်”

မင်းဒီပက သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို ဖုန်းဆက် ခေါ်လိုက်ပါသည်။ မရိုးခမျာ့ ခိုးရာလိုက်ရတာ အဆင်သိပ်မငြိ ရှာတာကို သနားမိပါသည်။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ကိုကိုကလည်း အလုပ်မှမဖျက်နိုင်ဘဲ။ ကိုကို အလုပ်မဖျက်တာကိုလည်း သည်းနားလည်ပြီး မင်းဒီပ စီစဉ်တဲ့အတိုင်း နာနာခံခံ လိုက်လုပ်ဆဲ တဲ့ မရိုးကို ချစ်ခင်လေးစားစွာ ကျေးဇူးတင်မိသည်။

သူ့လိုလူဆိုးကို ယုံကြည်နားလည်ပေးတာ ဒီမရိုး ရှိတာ။ မရိုးရဲ့ဘဝတစ်လျှောက် အစစအရာရာကို လိုလေဆာ မရိုး သူ ကူညီစောင့်ရှောက်သွားမယ်လို့လည်း စိတ်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်တွေးလိုက်မိပါသည်။

“ဒီဒီ”

“ဗျာ”

“မြစ်တွေကို ကြည့်စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ မရိုး”

“အင်း ... မသိပါဘူး၊ ဒီတိုင်းပဲ ကြည့်ခိုင်းတာ”

“အာ ... မရိုးကလည်း၊ ခိုးရာလိုက်ခါနီး စိတ်ဂယောက် ဂယက် ဖြစ်လာပြီတူတယ်”

“ဒီဒီ ... သိပ်မမြင်ရဘဲ သေးသေးကလေးပဲ မြင်ရတာ သိပ်ဝေးလို့ပေါ့နော်”

“အင်းပေါ့ ... ဟုတ်မှာပေါ့၊ လူတော်ကို လာပညာစမ်း နေပြန်ပြီ မရိုးရာ”

“ဒီဒီ”

“ဗျာ”

“ချမ်းလား”

“ဟင့်အင်း ... မရိုး ချမ်းလို့လား၊ ကျွန်တော့်ဂျက်ကက် ခြံထားမလား”

“အင်း”

မင်းဒီပက သူ့ရဲ့ကာကီရောင်မျှောမျှော ပုံဆန်းဆန်း ချစ်ခင်အားနိုးရှာကင်လေးကိုချွတ်၍ ရွှေရုပ်ကိုယ်ပေါ် လှမ်းမြဲလွှား လိုက်ပါသည်။

“ဂျာကင်လေးက လှတယ်နော်၊ ချစ်စရာလေး ဒီဒီရယ်”

“ဟောင်းတောင် ဟောင်းလာပါပြီ”

“တို့ကို အပိုင်ပေးလိုက်မလား”

မင်းဒီပက အံ့သြသွားရင်း ...

“မရိုးကြိုက်ရင် ယူလိုက်ပေါ့၊ အဟောင်းကြီးကို”

“ဟောင်းဟောင်းပေါ့၊ အမှတ်တရသဘောပေါ့ ဒီဒီ၊ ဒီလို လုပ်၊ အစ်မအတွက် မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့အဖြစ် ဒီဂျာကင်ကို အပိုင်ပေးလိုက်”

“အာ ... မရိုးကလည်း မဟုတ်တာ၊ မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့က ကျွန်တော် ပိုက်ဆံစုပြီး ဝယ်ပြီးပါပြီ၊ ဟိုကောင်တွေနဲ့ မန္တလေးတက်လိုက် ရန်ကုန်ဆင်းလိုက် သုံးလေးခါလုပ် တာက သူများကားအရောင်းအဝယ်တွေအတွက် ကျွန်တော် တို့က ကားမောင်းပို့ပေးတာလေ၊ အပြန်ကျရထားနဲ့ပြန် လာကြတာ၊ တစ်ခေါက်မောင်းပို့ ဘယ်လောက်ဆိုပြီးရတာ ပေါ့၊ ကျွန်တော်က လေးခါ ဒီလထဲမှာ၊ အဲဒီကရတဲ့ပိုက်ဆံ နဲ့ မရိုးဖို့ လက်ဖွဲ့ကဝယ်ပြီးသား”

ရွှေရုပ်သည် အလိုလိုနေရင်း မျက်ရည်တွေ ရင်း လာပါသည်။

“ဒီဂျာကင်ကတော့ မရိုး ကြိုက်ရင် ယူလိုက်ပါ”

“ဒွီဒွီ”

“ဗျာ”

“မင်း ကော်ဖီဆိုင်လေး ဖွင့်ချင်တုန်းလား”

“ဖွင့်ချင်တာပေါ့ မရိုးကလည်း၊ အိပ်မက်ပါဆို၊ တစ်နေ့ တော့ ဖွင့်မှာပါ”

ရွှေရုပ်က ဂျာကင်ရင်ဘတ်ကို လုံအောင်ဆွဲနေလိုက်

“ဒွီဒွီ”

“ဗျာ”

“ချစ်သူရှိနေပြီလား”

“အဟင်း”

မင်းဒီပက ကုပ်ကိုပုကာ ပခုံးကိုကြုတ်လိုက်ရင်း

“ဒီဒီနဲ့ ...

“ခုနက မရိုးက ကြယ်လေးတွေကို ပြတော့လေ”

“အင်း”

“ကျွန်တော်က ဘာကိုသွားပြီး သတိရလဲလို့ဆိုတော့”

“အင်း”

“ကြယ်လေးတွေကို တာရာလို့ ခေါ်တယ်မဟုတ်လား”

“အင်း”

“တာရာ ...၊ အင်း ... တာရာတဲ့”

“ဒီဒီ ကောင်မလေးလား”

ရွှေရုပ်က မင်းဒိပရဲ့ဘေးတိုက်မျက်နှာကို ငဲ့ကြည့်ကာ မေးမိသည်။

“မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ရဲ့သူတော့ ဟုတ်တယ်ပေ သူ့ရဲ့ကျွန်တော်တော့ မဟုတ်သေးတူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ... ဒီဒီ”

“သူတို့က သိပ်ချမ်းသာတယ် အစ်မရဲ့၊ ကျွန်တော်ကြောက်လို့ မပြောရဲသေးလို့ပါ”

ရွှေရုပ်က ရှက်နေတဲ့ မင်းဒိပ မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

မင်းဒိပက အခန်းထဲကနေ သူ့ဟဲန်းဒီဖုန်းနှင့် လင်ဝဏ္ဏဖုန်းကို ခေါ်လိုက်ပါသည်။ ကိုကိုက မေမေနှင့် တီဗီခဏထိုင်နေတာ။ ဘေးမှာ မေမေရှိသည်။ လင်ဝဏ္ဏက မြည်လာဖုန်းကိုကြည့်ကာဖွင့်ရင်း ...

“ဟယ်လို”

“ကိုကို၊ ဪ ... ဆေးရုံကလားလို့ ပြော”

“ဪ ... ဆေးရုံကလား”

“အသံကြီးကလည်း အသက်မပါလိုက်တာ၊ စာဖတ်ကျနေတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ပြော”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ဆီ ဆက်ခိုင်းတာလားလို့ပြော”

“ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ဆီ ဆက်ခိုင်းတာလား”

“ဪ ... ကောင်းပြီလေလို့”

“ဪ ... ကောင်းပြီလေ”

“ခုလာခဲ့မယ်လို့”

“ခုလာခဲ့မယ်လို့”

“ဟာ ... မင်းဘိုးအေ ‘လို့’က ဘယ်ကညပ်ပါလာတာလဲ၊ ဖုန်းချတော့”

“အင်း ... အင်း”

လင်းဝဏ္ဏ ဖုန်းပိတ်လိုက်လျှင် ...

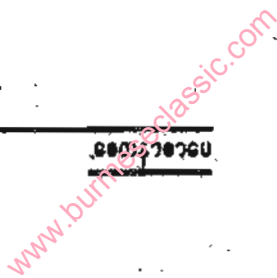
“ဘယ်ဆေးရုံကလဲ သား”

“ဆရာကြီးထိုင်တဲ့ ‘.....’ကပဲ၊ ခုပဲပြန်လာတယ် ပြန်ခေါ်ပြန်ပြီ၊ အရေးပေါ် ဆရာကြီးလူနာ ရောက်လို့တဲ့ မေမေ”

လင်းဝဏ္ဏ အသံဟာ ညာနေကျ လူစားမဟုတ်၍ တောင့်တောင့်တောင့် ဖြစ်နေပါသည်။ သို့ပေမဲ့ သူ့အမေစိတ်ထဲမှာစော့ ခုပဲ ပြန်ရောက်၊ ခုပဲ ပြန်ထွက်ရတော့မှာမို့ စိတ်မကြည်သာစာလို့သာ ထင်လိုက်ပါသည်။

“ဒီဒီ”

“ဗျာ”

“မင်း ငါ့ကို ဆေးရုံလိုက်ပို့ပေးစမ်းပါကွာ”

ဒေါ်ခင်လေးသိက သားနှစ်ယောက်ကို ထိုင်ရာမှ မော့ကြည့်ရင်း ...

“သားကြီးကား ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သိပ်မကောင်းလို့ မေမေ”

“အာ ... မပို့ပေးနိုင်ဘူးဗျာ၊ ကိုကိုကလည်း အခွေကြည့် မလို့ဟာကို”

“ဟဲ့ ... ဒီဒီ၊ ကိုယ့်အစ်ကိုက အလုပ်ကိစ္စရှိတဲ့ဟာကို၊ မင်းက အခွေကြည့်မယ့်သူ၊ ပို့ပေးလိုက်ပေါ့၊ ဒါနဲ့ Oncall ဆိုရင် ဆေးရုံက ကားလွှတ်တယ် မဟုတ်လား သားကြီး ရဲ့”

“အခုက ဟိုဒင်း ... ပြီးရင် ဆရာကြီးကိုလည်း သွားကြို ရင် ကြိုရမှာဆိုတော့ ဆေးရုံကတစ်ခေါက်ပဲ ကြိုပို့တာလေ မေမေ၊ ကျွန်တော်က ဆရာကြီးရဲ့ရှေ့ပြေး ဝင်ကြည့်ပေး တဲ့သဘောမို့ပါ”

“ဒီဒီ လိုက်ပို့ရမယ်၊ သွား”

“ဒါဆို ကိုကို ဓာတ်ဆီဖိုးပေးမှ”

လင်းဝဏ္ဏက မင်းဒီပကို ပြီးတုံ့တဲ့ကြည့်ရင်း ...

“ပေးပါမယ်ကွာ”

“အခုပေး”

“ဘယ်လောက်လဲ”

“နေ့လယ်ကမှ ထည့်ထားတာ၊ တစ်သောင်းခွဲပေါ့”

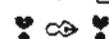
“ဟဲ့ ... ကိုယ့်အစ်ကိုဆီက ခြောက်ဂါလန်ဖိုးစလုံး တောင်း စရာလား၊ ကိုယ့်အစ်ကိုက ဆေးရုံသွားမှာ၊ ဘယ်လောက် မှ ကုန်မှာမှ မဟုတ်တာ”

“မေမေ သေချာလို့လား”

“ဒီအငယ်ကောင်လေးဟာလေ၊ လက်ပေါက်ကိုကပ်တယ်၊ ကဲ ... သွားကြတော့၊ ကိုယ့်အစ်ကို ဟိုမှာ လူနာဆီ နောက်ကျနေမယ်”

“ဟုတ်”

လင်းဝဏ္ဏက ပိုက်ဆံအိတ်၊ စမ်းသပ်ကိရိယာအိတ် ဆွဲ ဝင်ယူကာ ပြန်ထွက်လာပြီး ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သား ချစ်ပုနှင့် ထွက်လာခဲ့ကြပါတော့သည်။

ခြံဝင်းထဲက ဘန်ဂလိုပုံ အုတ်ဖိနပ်နှင့် အုတ်လှေ ထားသုံးထစ်နှင့် ရေနံရောင်သစ်သားအိမ်လေးက ချစ်စဖွယ်လေး ဖြစ်သည်။ မင်းဒီပ ဂျစ်ကားရပ်ထားတဲ့ နေရာထိ ဆင်းပို့သူက အုတ်ရုပ်။ ကိုကိုက အိမ်တံခါးဝကို ပခုံးစောင်းနှင့် မှီရပ်ရင်း အိမ် ဆီကသာ လှမ်းကြည့်လျက်။

ပြောင်းပြန်။ တကယ်ဆိုရင် ကိုကိုက ကားနားထံ ဆင်းပို့ပြီး မရိုးက အိမ်ပေါ်က ရပ်ကြည့်ရမှာ မဟုတ်လား။

“သွားပြီ”
“ဘာလဲ ဒီဒီ”

“သွားပါပြီခင်ဗျာ၊ သွားပါပြီ”

“ဟဲ့ ... ဘာလဲ ဒီဒီရဲ့၊ လန့်လိုက်တာ၊ အလိုလိုမှ ရင် ထိတ်ရတဲ့ကြားထဲ”

“ဟိဟိ ... ပိုရင်ထိတ်တော့မှာပဲ မရိုးတော့၊ ပြဿနာကွာ”
မင်းဒီပက ဂျစ်ကားဘီးကို ခြေထောက်နှင့် ဆောင့်

တန်ရင်း ...

“ကိုကိုကားကို ဘီးပေါက်နေတယ်လို့ ညာပြောလို့ မနက်က သင်ပေးမိလို့နဲ့တူတယ် ကိုကို၊ ကျွန်တော့်မှာ ဘီးအပူ မပါဘူး”

“ဟာ ... ဘီးပိုက နောက်ဘက်မှာ တပ်ထားနေက မဟုတ်လားကွ”

“တပ်ထားနေကျပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီမနက် ကိုကိုသေတ္တာကြီး ဒီကိုသယ်ပို့ဦးမှာဆိုပြီး ဘီးကိုဖြုတ်ထားခဲ့တာ၊ မနက်က ဒီကိုလာတော့ ကိုကိုသေတ္တာအပြင် စောင် ခေါင်းအုံးလည်း ပါသေးတာ၊ ဟိုရှုပ်ဒီရှုပ်နို့လို့ ကြိုးတွေနဲ့သိုင်းချဘာချည်လုပ်တော့ ဘီးကို ဖြုတ်ထားလိုက်တယ်ဗျာ”

လင်းဝဏ္ဏက သူ့နှဖူးသူ လက်ဝါးနှင့်ရိုက်ကာ လက်ပတ်နာရီကိုလည်း ငုံ့ကြည့်သည်။ ဆယ့်တစ်နာရီ။

“ဟာကွာ၊ အစ်ကိုက မိန်းမခိုးပြေးပါတယ်ဆိုမှ ညီကလာ ပြီးတော့ ကားဘီးပေါက်နေတယ်”

“လမ်းမှာ မပေါက်တာပဲ ကံကောင်းလှပြီ ဒီဒီ၊ ညည်းမနေနဲ့တော့”

“မရိုးကလည်း ကျွန်တော် ဘယ်လိုပြန်မလဲ”

“မပြန်နဲ့ပေါ့၊ ဒါပဲရှိတာ”

“ဟာ ... မရိုးကလည်း”

ခိုးပြေးလာတဲ့ ချစ်သူစုံတွဲရဲ့ မင်္ဂလာဦးအချိန်ခဏလေးမှာ ကိုယ်က ကန့်လန့်ကန့်လန့်။ စိတ်ရှုပ်အားနာချင်စရာကြီး။

“ကျွတ်”

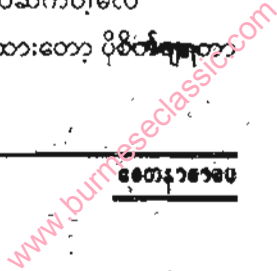
“ကဲပါ၊ အပြင်မှာအေးတယ်၊ ဒီအိမ်ထဲဝင်ကြစို့”

“နေပါဦး၊ မရိုးရာ၊ စဉ်းစားပါရစေဦး၊ ကိုကို စဉ်းစားပါဦး၊ ခဏနေရင် မေမေက လှမ်းဆက်တော့မှာလေ”

“ဖုန်းပိတ်ထားလိုက်၊ အစ်မဖုန်းတောင် ပိတ်ထားတယ်၊ လင်းဝဏ္ဏ ... နင့်ဖုန်းရော ပိတ်လိုက်”

“ငါ့ဆီတော့ မေမေက ဆက်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ လူနာနဲ့ ရှိနေမယ်ပဲ ထင်နေမှာလေ၊ ဘယ်ဆက်ပါမလဲ”

“မဆက်လည်း ပြီးရောမေ၊ ပိတ်ထားတော့ ပိုစိတ်ချရတာ မဟုတ်လား”

“ဟိုနုလ... မတော်တဆ ဆေးရုံတွေ ဘာတွေက တကယ်ပဲ On call လှမ်းခေါ်တာမျိုးများ အရေးပေါ် ပေါ်လာမလားလို့”

“ဘာ”

ရွှေရုပ်က ခါးနှစ်ဖက် ထောက်လိုက်ရင်း ...

“ခေါ်ရင် နင်က သွားမလို့ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ငါ့ကို မှော်ဘီ လူမနီးခြံကြီးထဲ ထားရစ်ပြီး နင် လူနာတွေဆီသွားဖို့ နင့်ဖုန်းကို ဖွင့်ထားတယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား။ နင် ဘာလဲ ... ဘာဂုဏ်ပြုဘွဲ့မျိုး လိုချင်နေလို့လဲ ... ဟင်”

“မသွားပါဘူး ရွှေရုပ်ရာ၊ နင့်ကို ထားခဲ့ပါ့မလား”

“မသွားဘူး ဆိုရင် လှမ်းခေါ်လို့ မရအောင် ပိတ်ကိုထားရမှာ၊ အခုပိတ်လိုက် ဖုန်းကို”

“အေးပါဟာ”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

မင်းဒီပက လင်းဝဏ္ဏ နာခဲနေရပုံကို ဗိုက်နှိပ်ပြီး ရယ်လိုက်မိပါသည်။ မင်္ဂလာဦးမှာ အအော်ခဲရတာတောင်နည်းသေး။ ဆေးရုံက လှမ်းခေါ်လို့ရအောင် ဖုန်းဖွင့်ထားသတဲ့။ ရန်ကုန်မြို့ထဲ မိဘအိမ်မှာပဲ ထင်နေတာလား။ ဒီလိုနေရာမျိုးကို မိန်းမမိုးလာပြီးတော့များ။

ကျွတ် ... ကိုကိုကတော့ ရှောက်ပဲ။

“တိ တိ တိ ... တူ တူ”

“ဟော”

ကိုယ့်ဖုန်းပါပိတ်ဖို့ပြင်နေတဲ့ မင်းဒီပက မြည်လာတဲ့ ဖုန်းသံကြောင့် လန့်သွားရပါသည်။ ကဲ ... မမိတော့ဘူး။ အဲဒါ မေမေပဲ။

“ဟယ်လို့”

“ဟဲ့ ... ဒီဒီ မင်း ဘယ်ရောက်နေလဲ”

“လမ်းမှာ မေမေ”

“အစ်ကို့ကို ကိုးနာရီခွဲခါနီးကတည်းက သွားပို့တာ ဘာဖြစ်လို့ ခုထိ ရောက်မလာရတာလဲ၊ ဘာလဲ ... ပြန်စောင့်ကြိုဖို့ ကိုကိုက ပြောလို့လား”

“မပြောပါဘူး”

“ဟဲ့ ... ဒါဖြင့် မင်း ဘယ်မှာလဲ”

“လမ်းမှာပါဆို မေမေက၊ စိတ်ညစ်ရတဲ့ကြားထဲ၊ ဒီမှာ ကားဘီးကပေါက်နေလို့ လေခဲနေရတဲ့ကြားထဲ အော်ဖို့က အရင်ပဲ”

“ဪ ... ဘယ်သိမလဲ၊ မင်း လျှောက်လည်နေတယ် ထင်တာပေါ့”

“ဒီအချိန်ကြီး လည်စရာ ဘာရှိလို့လဲ”

“ဘီးပေါက်ရင် မြန်မြန်လဲလေ၊ ဘီးပိုပါသားပဲ မဟုတ်လား”

“မပါဘူး၊ ဖြုတ်ထားမိလို့”

www.burmeseclassic.com

“ဟဲ့ ... ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ၊ မင်း၊ ဂျစ်ကားက အမိုးမပါ အကာမပါ ကိုယ်လုံးတီးနဲ့၊ လမ်းမှာရပ်ထားခဲ့ရင် တစ်စစီ အားလုံးပါသွားမှာပေါ့”

“မေမေ ... ကျွန်တော် အိမ်ပြန်မအိပ်တော့ဘူး”

“ဟဲ့ ... ဘယ်မှာအိပ်မလို့လဲ ဒီဒီ”

“ဒါ ... အောင်သက်တို့အိမ်နားလေးမှာ”

“ကဲ ... တွေ့လား၊ ဒီလောက် နောက်ကျတာ အောင်သက် ဆီ ဝင်နေလို့မဟုတ်လား၊ ခုမှပေါ်တယ်၊ အောင်သက်အိမ် မှာရော ဘီးပို့မရှိဘူးလား”

“ကျွန်တော့်ဘီးနဲ့ မတူဘူး၊ အဆင်မပြေဘူး၊ ကျွန်တော့် ဟာက အထူတွေ”

“အေးလေး ဒါဖြင့်လည်း ပြီးရော၊ မနက်စောစောထပြန်ခဲ့”

“ဟုတ်”

“ဒါပဲ”

ပထမအစီအစဉ်က အခု ရန်ကုန်ကိုပြန်၊ မနက်ကျ စောစောထပြီး ဒီကိုပြန်ထွက်လာခဲ့။ ကိုကိုနှင့် မရိုးကို ကြိုတင် စီစဉ်ထားသလို ဒီကမ္ဘာ့နယ်တရားရုံးမှာပဲ လက်မှတ်ထိုး လက် ထပ်စေ။ ကိုကိုသုံးဖို့ ဂျစ်ကားပေးခဲ့။ မင်းဒီပ ဘတ်စ်ကားနဲ့ပြန် အိမ်ကျ ကားပျက်လို့ ဝပ်ရှော့ပို့ခဲ့တယ်ပြော။ မနက် ကိုကိုပြန် မလာဘဲ ဆေးရုံမှာမရှိတဲ့ကိစ္စဟာ မင်းဒီပနဲ့ ဘာမှမဆိုင်သလို မသိသလို ဘူးကွယ်နေဖို့ အစီအစဉ်။

ခုတော့ လွဲပြီ။ လွဲပစေတော့ မတတ်နိုင်ဘူး။

“မရိုးနဲ့ ကိုကို ဝင်တော့၊ ကျွန်တော် ကားထဲပဲ အိပ်တော့ မယ်”

“ဘာပြောတယ်၊ အိမ်ပြန်မရှိတာ၊ လာခဲ့ ဒီဒီ၊ အိမ်ပေါ် တက်”

“ကျွန်တော် အိမ်ပေါ်တက်မအိပ်ချင်ပါဘူး”

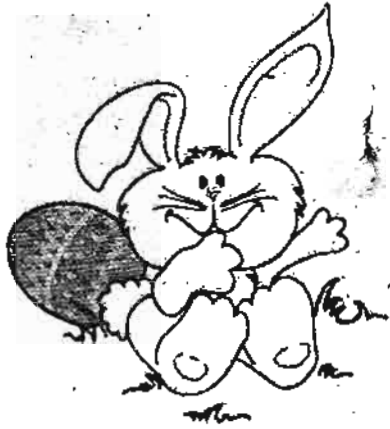
“လျှာမရှည်နဲ့ ဒီဒီ၊ အစ်မ အခန်းထဲအိပ်မယ်၊ မင်းတို့ ညီအစ်ကို ဧည့်ခန်းမှာ ဖျာခင်းအိပ်ပေါ့၊ တက်တော့၊ စော ဒကတက်မှနေနဲ့”

“ဟုတ်သားပဲ ဒီဒီ၊ လာခဲ့၊ ကားပေါ်မနေရပါဘူး”

မင်းဒီပက နောက်ဆုံးတော့ အိမ်ပေါ်မတက်ချင် ဆက်ချင် တက်လာခဲ့ရပါသည်။ မရိုးရဲ့အဖြစ်ကို သူ့စိတ်ထဲ တရုဏာသက်နေရတာ။ ခိုးပြေးတာက ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ပူးနဲ့ သိ ဖြစ်နေပြီ။ မပြောကောင်း ပြောကောင်း။ နေရာသစ် နေရာ ခိုခင်းက အိမ်လေးတစ်လုံးမှာ မရိုးဟာ ချစ်သူရယ် ချစ်သူရဲ့ညီရယ် နဲ့ အိမ်ထောင်စာစီအစပြုတဲ့နေ့မှာ ကမောက်ကမ ကြိုရရှာသည်။

BURMESE CLASSIC .COM

“ရော သမ်း၊ ဒီထဲက အန်တီနွာပေးထားတာထဲကစား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

“မေမေ သူက သစ်သီးတွေကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ရေခဲ မုန့်တို့ ပူတင်းတို့ ကြိုက်တာ”

“ဟုတ်လား၊ ဟဲ့ ... အိမ်မှာ ထူးရေခဲမုန့်လေးဝယ်ထားတာ ရှိသားနဲ့၊ သား ရေခဲသေတ္တာထဲယူစမ်း”

“မေမေ သူက ထူးရေခဲမုန့်မစားဘူး”

“ဟာ ... ဒီဒီကလည်း၊ အဲလိုမပြောပါနဲ့၊ အန်တီကျွေးချင် တာကို တာရာက စားမှာပေါ့”

ဖြူဝင်းတဲ့ တာရာမျက်နှာပြင်လေးပေါ်မှာ လိမ်းထား ဆီရောင်မကြောင့် အသားရောင်ကစိုဝင်းပြောင်နေပါသည်။ နှုတ် အိမ်က ပန်းရောင်သမ်းတယ်ဆိုရုံလေး ဖျော့တော့လှတဲ့ အဆီစိုဖို။

မျက်လုံးက စိမ်းညိုရောင် မျက်ကပ်မှန်လေးနှင့်။ တိုတိုလေး ကွေးလန်ကော့ပျောင်းနေတဲ့ ဆံပင်ရွှေဝါရောင်လေးတွေနှင့် ခေတ်ဆန်လှတဲ့ မိန်းမချောကလေးပါ။

တစ်ကိုယ်လုံး အကောင်းဆုံး အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်တွေနှင့် 'တာရာကြယ်စင်ထွန်း' ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ မင်းဒီပတို့အဖေ ဦးအောင်ခင် အလုပ်လုပ်တဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းကြီးကိုပိုင်ဆိုင်သော ပိုင်ရှင်သူဌေးကြီးရဲ့ သမီးငယ်ကလေးတည်း။

သူ့သားငယ်ရဲ့ချစ်သူဖြစ်လာတဲ့ ဒီချွေးမလောင်းလေးကိုတော့ ဒေါ်ခင်လေးသီက အင်မတန်ပင် အချစ်ထူးလှပါသည်။ အချစ်မထူးလို့လည်းမဖြစ်ဘူးလေ။ ယောက်ျားက အဲဒီမှာ ဝန်ထမ်းကိုး။

ရွှေရုပ်ကိုတုန်းက သူဌေးသမီးပေမယ့် ဘယ်လိုမှ သဘော မတူနိုင်ခဲ့တဲ့ ဒေါ်ခင်လေးသီဟာ 'တာရာ'ကိုတော့ သည်းသည်းလှုပ် သဘောတူကာ ဖူးဖူးမှုတ်နေတာ ဖြစ်ပါသည်။

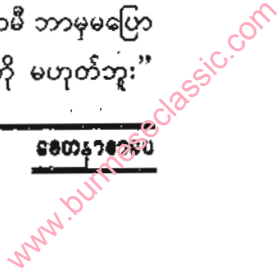
တာရာဖခင်က ဘာမှ ဝင်မပြောသေးသော်လည်း တာရာမိခင်က မင်းဒီပနှင့်ကြိုက်နေတာကို မကြည်လင်ပါ။ သဘောမတူဘူးဟု ယတိပြတ်မပြော။ သို့သော် မင်းဒီပအဆင့်ဟာ သူ့သမီးနှင့် လုံးဝမတူတန်ဘူးလို့ ယူဆထားတာပါ။ တကယ်တော့ တာရာမိခင်ရဲ့အယူအဆဟာ မမှားပါ။

ဆယ်တန်းနှစ်နှစ်ကျပြီး ဆက်မဖြေတော့တဲ့ မင်းဒီပဟာ သူ့သမီးလို ဆယ်တန်းအောင်ပြီးတဲ့နောက် စင်ကာပူမှာ ဒီဇိုင်းပညာ ဒီပလိုမာကို အပျင်းပြေသွားတက်ရောက်ရယူပြီးတဲ့နောက် စာဆက်ကျက်ဖို့လည်း စိတ်မဝင်စား၊ အလုပ်လုပ်ဖို့လည်း စိတ်မဝင်စားသေးဘဲ လည်လိုက်ပတ်လိုက် ဗန်ကောက်၊ စင်ကာပူတွေ Shopping ထွက်လိုက်လုပ်နေတဲ့ သူကလေးနှင့် တန်စရာလား။

အဲဒီ မင်းဒီပဟာ သူတို့ပိုင် ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီရဲ့ ကွန်ပျူတာဌာနမှာ စာရင်းအင်းပိုင်းလည်းမဟုတ်၊ ဒီဇိုင်းပိုင်းလည်းမဟုတ်တဲ့ 'ကွန်ပျူတာကျွမ်းကျင်' ဆိုတဲ့ ရာထူးနှင့် လိုအပ်သော ကွန်ပျူတာလုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်နေသူပါ။ တခြားတစ်နေရာမှာ အလုပ်သွားလျှောက်ပြီး ဘာမဟုတ်ညာမဟုတ်ရာထူးနှင့် အလုပ်ခင်လုပ်နေတဲ့ မင်းဒီပကို ဖခင်ဦးအောင်ခင်ကပဲ သူဌေးထံပြောဆိုပြီး အလုပ်တစ်နေရာ တောင်းထားတာပါ။

ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူတို့ရဲ့သမီးနှင့် သဘောတူချင်ရာရှိလို့လဲ။ တာရာအမေက မင်းဒီပကို စကားတောင်ချိုချိုမပြောပါ။ ပြောစရာကြုံလျှင် ကိုယ့်ဝန်ထမ်းကိုပြောတဲ့ ခပ်ပြတ်ပြတ်လေး နှင့်သာ။

“နင် ဒီကောင်မျိုးလောက်နဲ့ကြိုက်စရာလား တာရာ၊ သူငယ်ချင်းအဆင့်လောက် တွဲသွားတဲ့လာတာ မာမီ ဘာမှမပြောချင်ဘူး။ အိမ်ထောင်ဖက်တော့ ရွေးစရာကို မဟုတ်ဘူး။”

မိခင်က အဲသလိုပြောတဲ့အခါ မင်းဒီပအတိုင်းကျစ်ကန်ကန် ပေတူးတူး အသွင်တူထဲကဖြစ်တဲ့ တာရာက ...

“မာမိ ကမ္ဘာကြီးပြားသွားလည်း တာရာက ဒီဒီကိုပဲ ချစ်မှာ”

ဤကဲ့သို့ ခပ်အေးအေးလေး ပြန်ပြောတဲ့သမီးမျိုးတည်း။ တကယ်တော့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးသမီးနှင့် ကုမ္ပဏီက အင်ဂျင်နီယာချုပ်ရဲ့သားတို့ဟာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သိကျွမ်းမြင်ဖူးကြတာ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်ကတည်းက။

မင်းဒီပက သူ့အသိစိတ်နှင့် သူ့ ရှောင်ဖယ်ဖယ် ပြေးပုန်းခဲ့သူပါ။ သဘောတူနိုင်စရာမရှိဘူးလို့ အမှန်အတိုင်းမြင်တာရော၊ အဖေအလုပ်ကိုပါ မထိခိုက်စေလိုတာကြောင့်ရောလုံးဝ မစတင်ဘဲ ကိုယ့်နလုံးသားကို ကိုယ်ဟန်ဆောင်ပြီး လိမ်ညာပြီး ခပ်ကင်းကင်းကြီး နေခဲ့တာပါ။

ကင်းကင်းမနေခဲ့တာက တာရာ။

ရေမြေရပ်ခြားတောင် ကျောင်းသွားတက်ခဲ့ပြီးတဲ့ တာရာဟာ အသိအမြင် အတွေ့အကြုံတွေလည်း စုံလင်ပါလျက် အပေါင်းအသင်း အသိုင်းအဝိုင်းလည်း ကျယ်ပြန့်ပါလျက်။ ယောက်ျားလေးရယ်လို့ မကြိုဖူးမဆုံးဖူးအောင် အိမ်ထဲကုပ်နေရလို့ နီးစပ်ရာလူနှင့် သံယောဇဉ်တွယ်သွားတာမျိုးလည်း မဟုတ်ရပါဘဲ လျက်။ မင်းဒီပကို မြင်မြင်ချင်းချစ်မိတဲ့ တာရာဟာ သူ့ကို ရှောင်

ဖယ်ထွက်ပြေးတဲ့ မင်းဒီပထံ သူ့ကပဲ ဇွတ်တိုးဝင်ရောက်လာခဲ့တာပါ။ အလွယ်နှင့်ချဉ်းကပ်မရတော့ မင်းဒီပအမေ ဒေါ်ခင်လေးသီကို ချဉ်းကပ်ကာ အိမ်ကိုဝင်ထွက်သွားလာခဲ့သူပါ။ နှစ်နဲ့ပင်ချီလာတော့ နဂိုက စိတ်မဝင်စားလို့ မုန်းလို့ ပုန်းရှောင်နေတာလည်း မဟုတ်တဲ့ မင်းဒီပဟာ တာရာအချစ်ညှို့ချက်ကျော့ကွင်းမှာ ဘယ်လိုမှ နိုင်အောင်မရုန်းသာတော့တာ။

“မင်းမိဘက သဘောမတူနိုင်တာ သိသိရက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကိုမှ အသည်းအသန် လိုက်ချစ်နေရတာလဲ မိန်းကလေးရယ်”

“မသိဘူး၊ ဒီဒီကိုပဲ တာရာ ချစ်တယ်၊ ဘယ်သူကဘာပဲ ပြောပြော ဒီဒီကို တာရာ မစွန့်လွှတ်ဘူး ဒီဒီနဲ့မခွဲနိုင်ဘူး”

ဘေးကနေ တွန်းပို့နေခဲ့တဲ့ မေမေတစ်ယောက်လုံး ကြီးကလည်း ရှိလေသေးရာ မင်းဒီပနှင့် တာရာတို့ ချစ်သူဖြစ်ခဲ့တာ တစ်နှစ်တောင် ရှိတော့မည်။ သူ့သားကို အသည်းစွဲချစ်တဲ့ တာရာအပေါ် မေမေကလည်း အသည်းစွဲကာ အရေးပေးလို့မဆုံးပါ။ ဖူးဖူးမှုတ်ထားပါသည်။

တာရာဟာ မင်းဒီပ ရုံးဖွင့်ရက်တွေမှာ ရုံးမှာ သွားထိုင်နေ၊ မင်းဒီပအမေနှင့် ဟိုဟိုဒီဒီသွားချင်သွားလိုက်။ ရုံးပိတ်ရက်မှာတော့ မင်းဒီပဝံ့အိမ်ကို ရောက်နေတတ်တာက များပါသည်။ တစ်ပတ်မှာ သုံးလေးရက်တော့ အတူမခွဲ တတွဲတွဲရယ်ပင်။

www.burmeseclassic.com

“အန်တီ နောက်အပတ် ဒီဒီမွေးနေ့နော်၊ တစ်ပတ်ပဲလိုတာ၊ မွေးနေ့ကျ ဘာလုပ်မလဲဟင်”

“ဒီပိတဒါနမှာတော့ သံဃာကုန် ဆွမ်းကျွေးဖို့ အန်တီ စာရင်းပေးငွေလှူပြီးထားပြီ၊ အိမ်မှာလည်းပဲ ဘုန်းကြီးငါးပါး လောက်ပင့်ပြီးတော့ ဘုန်းကြီးဆွမ်းလေးတော့ ကျွေးချင် သေးတယ်၊ ခုတလော အန်တီစိတ်ထဲ တစ်မျိုးပဲ၊ ဘုန်းကြီး ဆွမ်းကျွေးချင်စိတ် ဖြစ်ဖြစ်နေတယ်”

“ဟင် ... မွေးနေ့ပါတီလေး ဘာလေး မလုပ်ဘူးလား အန်တီ”

“မွေးနေ့ပါတီတော့ သမီးတို့ဘာသာ နှစ်ယောက်တည်းလုပ် တော့”

“ဘုန်းကြီးဆွမ်းကျွေးရင် မေမေ ဧည့်သည် ဖိတ်ဦးမှာလား”

“အဲဒါ မေမေလည်း စဉ်းစားနေတာ သားရဲ့၊ ဆွေမျိုးလေး နဲ့ ခပ်ရင်းရင်းလေးတွေထဲကပဲ ဖိတ်ရင်ကောင်းမလား”

ထမင်းစားခန်းထဲက ဒေါ်ခင်လေးသီ၊ မင်းဒီပနှင့် တာရာတို့ရဲ့ စကားဝိုင်းရှိရာသို့ ဂျာနယ်တစ်စောင်ကိုင်ရင်းဝင်လာ တဲ့ ဦးအောင်ခင်က ...

“ဘာတွေ ဖိတ်မှာလဲ၊ ကိုယ့်ကို ကော်ဖီလေးတစ်ခွက် လောက် ခင်လေး”

ဒီရက်ဟာ ဦးအောင်ခင်ရဲ့ ရှားရှားပါးပါးနားရက်။ ဒါတောင် ညနေဖက်တစ်ခေါက်တော့ ဆိုက်တွေထဲ ဟစ်ချက်စစ် ဖို့ရှိသေးသည်။ ဒေါ်ခင်လေးသီက ကော်ဖီအိုးမှာ နှပ်ထားသော ကော်ဖီရည်ကိုယူကာ ကော်ဖီဖျော်ဖို့ပြင်ရင်း ...

“ဒီဒီမွေးနေ့ ဘာလုပ်မလဲ သမီး မေးနေလို့ ခင်လေးက အိမ်မှာတော့ ဘုန်းကြီးဆွမ်းကျွေးဦးမယ်လို့၊ လူတွေဖိတ် ဦးမလား တိုင်ပင်နေကြတာ”

“နည်းနည်းပါးပါးဖိတ်ပေါ့၊ သားသူငယ်ချင်းတွေ၊ ငါတို့ အစ်ကို အစ်မ မိသားစုတွေက သုံးစား ခမည်းခမက်ရယ် သားကြီးတို့လင်မယားရယ်”

ဦးအောင်ခင် ပါးစပ်ကရွေ့တ်နေတုန်းပင် ကော်ဖီက ရပြီမို့ ကော်ဖီမာခဲကို စားပွဲပေါ်ချပေးလိုက်ရာ ဦးအောင်ခင်က ကောက်ယူပြီး အိမ်ရှေ့ပြန်ထွက်သွားပါသည်။ ဒေါ်ခင်လေးသီက မျက်နှာမသာမယာနှင့် ...

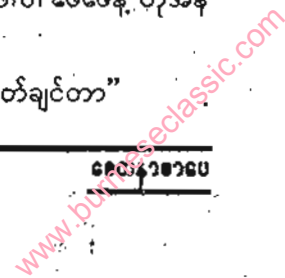
“ဟိုဘက်ခမည်းခမက်တော့ ဖိတ်မနေချင်ပါဘူး”

“မေမေကလည်းဗျာ”

“ဖိတ်လည်း ပြောစရာမှမရှိဘဲနဲ့၊ ခပ်တည်တည်ကြီးတွေ ထိုင်ပြီး စားပြီးပြန်မှာ၊ စိတ်ရှုပ်စရာကြီး”

“အဲဒါ မေမေရယ် မရီးရဲ့ အမေရယ်ပါပဲ၊ ဖေဖေနဲ့ ဟိုအန် ကယ်က စကားပြောသားပဲဟာ”

“ဒီက ငါ့သမီးမိဘတွေပဲ စိတ်ထဲဖိတ်ချင်တာ”

“မေမေဖိတ်တော့ သူ့ဒက်ဒီ မာမိက လာမှာမို့လို့လား။”

ဒေါ်ခင်လေးသိ မျက်နှာမကောင်းဖြစ်သွား၍ ...

“ဒီဒီဟာလေ အမေ စိတ်ဆင်းရဲအောင် အင်မတန် ပြောတယ်”

“အမှန်ပြောတာလေ တာရာရဲ့၊ အန်ကယ်လ်က အားလို့လား။ ရှေ့အပတ်ဆို ပုဂံသွားဖို့ရှိတယ်၊ အန်တီကတော့ လာမတဲ့လား။”

လာမှာမဟုတ်တာကို တာရာလည်းအသိမို့ ဒေါ်ခင်

လေးသီကို အပြုံးချိုကလေးနှင့် ချစ်စဖွယ်ကြည့်ကာ ...

“ဖိတ်မနေပါနဲ့ အန်တီရယ်၊ မာမိကလေ သူ ဝ၊ လာကတည်းက ဝတ်ရစားရ မလှလို့ဆိုပြီး ပွဲလမ်းကွေ့သိပ်ရှောင်တာ”

ကြံဖန်ပြောတဲ့အကြောင်းပြချက်ကိုပဲ ဒေါ်ခင်လေးသိ

မှာ ခေါင်းတညိုတညိတ် လက်ခဲလိုက်ရပါသည်။ ဘယ်လိုရေစက်မှန်းမသိ ဒီကလေးမလေးကိုတော့နှစ်လိုမှုကိုရှိတာ။ ကိုယ့်ယောက်ျားရဲ့အလုပ်ရှင်သူဌေးရဲ့သမီးဆိုတဲ့ အမြင်ကလည်းပါမည်။

ဒီကောင်မလေးကလည်း သားလိုချင် အမေမျက်နှာ

ချိုသွေးဆိုသလို သူ့ကို အရင်ပေါင်းတာ။ သူ့ဌေးသမီးလေးပေမယ့် မာနမရှိ။ ကိုယ့်သားထက် ပညာတွေတတ် အဆင့်မြင့်ပြီး သူက သည်းသည်းလှုပ်ပိုချစ်သလိုတောင်မြင်ရ၍ ပိုပြီးချစ်ခင်နှစ်လိုမိပါသည်။

ချစ်စိတ်ရှိတော့ ဘာပြောပြော အကောင်းပဲမြင်တာပင်။ ရွှေရုပ်နှင့်ကျတော့ ရေစက်ကို မပါတာပဲလား။ သူ့အမေကို မကြည့်လင်နိုင်၍ ဈေးမကိုပါ မကြည့်လင်ပါ။ ရွှေရုပ်လည်း မာန်မာနမထားရာတဲ့ ဈေးမမှန်ပေမယ့် နဂိုကိုက မကြည့်လင်တဲ့ ဓာတ်ခံနှင့် ဈေးမဖြစ်တာ နှစ်နှစ်ကြာလာလည်း ခုထိ မချစ်ခင်ပါ။

ရွှေရုပ်က ယောက္ခမအပေါ် တာဝန်မကျေချက်

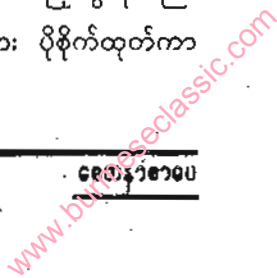
လိုအပ်ချက် မရှိတာအမှန်ပေမယ့် အစကတည်းက ဘာသိဘာသု အနေအေးတဲ့ သားကြီး လင်းဝဏ္ဏကတော့ မိသားစုနဲ့ အနေတော့ စိမ်းသွားတယ်ထင်မိကာ ဈေးမကို မကြည့်သထက်မကြည့်နိုင်ဘဲ ရှိပါသည်။

သူတို့ကရောက်လာမှပဲတွေ့ဆုံဖြစ်ကာ ကိုယ်ကတော့

သူတို့အိမ်ကို မသွားဖြစ်လှပါ။ အိမ်ထောင်ကျကာစက အကြောင်းကိစ္စနှင့် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်လောက်သာသွားဖြစ်ပါသည်။ နောက်ပိုင်းမရောက်တာကြာလှပေ။

သူတို့ ခိုးပြေးပြီးတဲ့နောက် မင်းဒီပ လက်ချက်

အကူအညီလည်း မကင်းတာသိရပြီး သူကတစ်ဆင့်ပင် ပြန်အပ်ဖြစ် ကြောင်းလမ်းပြောဆိုပြီး မင်္ဂလာဆောင်ဧည့်ခံပွဲကိုလည်း တစ်ဖက်က ရွှေရုပ်မိဘတွေကပဲ ငွေများများ ပိုစိုက်ထုတ်ကာ ဆောင်နှင်းကျင်းပပေးခဲ့ပါသည်။

ကိုယ်လည်း သိပ်အများကြီး တစ်ခမ်းတနားမသုံးနိုင် တာအမှန်ဖြစ်ပေမယ့် 'ဝေမျှကုန်ကျလိုက်တာပေါ့' ဆိုတဲ့ ရွှေရုပ် အမေရဲ့စကားရဲ့နောက်မှာ သူတို့ချည်းသာ ဘုန်းပေါလအော အများစုကို ကုန်ကျခံလိုက်တာကိုက ကိုယ့်ကိုကျောလိုက်တာလို ခံစားရစေခဲ့ပါသည်။

ကိုယ့်ဘက်က အိပ်ရာခမ်းနားနှင့် ပရိဘောဂတချို့ ၁လေလောက်သာ ဝယ်ခြမ်းပေးရပြီး သားကြီးလင်းဝဏ္ဏ စီးလက်စားကို ပေးလိုက်ရတာလောက်သာ ရှိခဲ့ပါသည်။ မင်္ဂလာဆောင် အပြီးမှာတော့ ရွှေရုပ်ရဲ့အဖေ ဦးမင်းနိုင်က သမီးနဲ့သမက်အတွက် လက်ဖွဲ့ဆိုပြီး ဝယ်ပေးလိုက်တဲ့ ခြံကြီးဝင်းကျယ် အိမ်ကြီးက ကိုယ်နေလက်စအိမ်ထက် ဆယ်ဆ အဆနစ်ဆယ် သာအောင် ဟိန်းထ၊နေကာ ဦးမင်းနိုင်တို့လှင်မယားကိုယ်တိုင်နေနေတဲ့အိမ် ထက်ကို ကောင်းပါသေးသည်။

မှင်သက်မိအောင် အလန့်တကြားတောင်ဖြစ်သွား ခဲ့ရတဲ့အထိ ခမည်းခမက်က လက်ဖွဲ့တဲ့အိမ်က ခမ်းနားသော်လည်း ဒါကို ပျော်ရွှင်ကျေနပ်တာမျိုးမဖြစ်ဘဲ ခိုးလိုးခုလု မတင်မကျ အောင်သက်သက် ဘာကြောင့်ဖြစ်ရတယ် မသိတော့ပါ။

လင်းဝဏ္ဏနှင့် ရွှေရုပ်တို့ထံ မှန်မှန်ရောက်တာက တော့ မင်းဒီပ။ အကျိုးအကြောင်း သတင်းစကားတို့ကို မင်းဒီပမှ တစ်ဆင့် သိရကြားရသည်။

“အဲဒါဖြစ်လည်း ဘယ်သူ့မှဖိတ်မနေတော့ဘူး၊ တိုးတက်တို့ နှစ်ယောက်ရယ် ငါ့သမီးရယ် ဒါပဲ ပြီးပြီ”

“အာ ... မေမေကလည်း”

“ဘာလဲ ...”

“ကိုကိုနဲ့မရီးကိုတော့ ဖိတ်ရမှာပေါ့၊ မဖိတ်လို့ရမလား။”

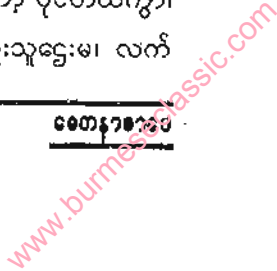
“မဖိတ်လို့ ဘာလို့မရရမှာလဲ၊ ဘယ်သူ့မှမဖိတ်တော့တာ”

“တိုးတက်တို့ အောင်သက်တင်တို့ တာရာတို့ပါတယ်ဆိုက တည်းက ဘယ်သူ့မှမဖိတ်တာ ဘယ်မှာဟုတ်တော့လို့လဲ၊ အစ်ကိုလင်မယားကို ဖိတ်ကိုဖိတ်ရမှာပေါ့”

“သူတို့လင်မယားကလည်း နှစ်ယောက်လုံး မိုးလင်းက မိုးချုပ် အားကြတဲ့သူတွေမှ မဟုတ်တာ၊ အလုပ်ခပ်ရှုပ်ရှုပ် တွေရယ်၊ တော်ကြာ ကိုယ်ဖိတ်လိုက်လို့ မလာဘဲနေဖို့ မကောင်းဘူးထင်ပြီး လာရသွားရနဲ့ သူတို့မှာ ပိုပြီးအလုပ်ရှုပ် နေမှာစိုးလို့ပါ။”

ဒေါ်ခင်လေးသီက တာရာရှေ့မှာမို့ ချွေးမတစ် ယောက်အပေါ် သူ သဘောမကျတာကို သိပ်မသိသာစေအောင် လျှာချလိုက်ပါသည်။

“ဘယ်ရဲ့မှာလဲ၊ လာရမှာပေါ့၊ မွေးနေ့လက်ဆောင်တောင်း ရဦးမှာပေါ့၊ ဒီဒီ ... မင်းဒီပ၊ မင်းကတော့ ပိုင်တယ်ကွာ၊ ချစ်သူကလည်း သူဌေးမ၊ မရီးကလည်းသူဌေးမ၊ လက်

ဆောင်ရလိုက်ပြီလားဆို အကောင်းစားတွေချည်း အပျံ့စား
တွေချည်းပဲ ... ဟဲ့ ဟဲ့”

“ဟဲ့ ... အရှက်လည်း မရှိဘူး”

ဒေါ်ခင်လေးသီက ဟန့်လိုက်ကာ တာရာကတော့
မင်းဒီပ ပုံစံကို ချစ်စနိုး ရယ်မောမဆုံးရှိရင်း ...

“မမရွှေရုပ်က ဒီဒီကို မွေးနေ့လက်ဆောင်ကောင်းကောင်း
တွေ ပေးတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့၊ မနှစ်ကမွေးနေ့ကဆိုရင် မရိုးက ကြိုက်တာတောင်း
လို့ပြောတာနဲ့ ကိုယ်က နောက်လိုက်တာပါ တာရာရယ်
ကြိုက်တာတောင်းဆိုရင်တော့ LCDတီဗီလို့၊ မေမေ့ကိုပူဆာ
တာ မဝယ်ပေးလို့လို့ နောက်လိုက်တာ၊ နောက်တာနော်လို့
ပြန်မဖြည့်လိုက်ရခင် နောက်တစ်နေ့ပဲ တကယ်ဝယ်ချလာ
တယ်ကွာ”

“တကယ် !!”

“တကယ်ပါဆို၊ သုံးဆယ်နှစ်လက်မ၊ ခုတော့ ခြောက်သိန်း
ခုနစ်သိန်းရပေမယ့် မနှစ်က ဆယ်သုံးသိန်းကျော်လားမသိ
ပေးရတာ၊ အား ... အရမ်းအားနာသွားတာပဲ ဟာရာ၊ ရာ
စိတ်ကိုညစ်တာ”

“ကျောက်စိမ်းဦးမင်းနိုင်သမီး ဆိုတော့လည်း ထောတာ
ပေါ့”

“မေမေရဲ့ ကျွန်တော်တို့က တစ်ရပ်ကွက်ထဲ နေကြတယ်ဆို
ပြီး သိပ်ပြီးစိတ်ထဲ ဘယ်လိုမှ မနေပေမယ့် အပြင်မှာ
လူတွေပြောပုံတွေကတော့ ဦးမင်းနိုင်ချမ်းသာတာကို ဘယ်
လောက်လို့မှန်းဆဖို့ ခက်တယ်တဲ့”

“ဒက်ဒီလည်း ပြောဖူးတယ်၊ သူတို့က အနေမှန်လို့တဲ့၊
အရမ်းရှိတာတဲ့၊ အခု မမရွှေရုပ်တို့နေတဲ့ အိမ်ကြီးဆိုကြည့်
ပါ လား၊ ကြမ်းခင်းထားတဲ့ ကျောက်ဖြူပြားကြီးတွေနဲ့
တင် ...”

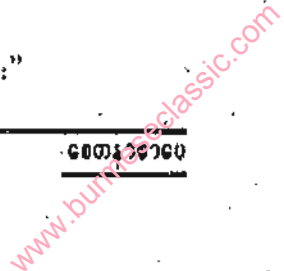
တာရာက ပန်းလေးတွန့်လိုက်ပါသည်။ မင်းဒီပ
ခေါ်သွားဖူး၍ တာရာလည်း နှစ်ခေါက် သုံးခေါက်ရောက်ဖူးပါသည်။
ဆော်ရွှေသဘောကောင်းလှတဲ့ ရွှေရုပ်ကိုလည်း ခင်မင်မိပါသည်။

“အလကားပြောတာပါ၊ ဒီနှစ်တော့ မွေးနေ့လက်ဆောင်
မတောင်းရဲတော့ဘူး၊ နှိုတ်ပိတ်ပြီးနေမှ”

အရင်နှစ်တွေကလည်းပဲ မင်းဒီပကသွားပြောပြပြီး
ခ,တောင်းတာမဟုတ်ရပါ။ မင်းဒီပမွေးနေ့ကို မရိုးက မမေမလျှော
သတိရနေကာ ရက်နိုးတော့ သူ့ဟာနဲ့သူ ဘာယူမလဲ လာလာမေး
တာသာ။ ဒီနှစ်လည်း ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူ မေ့နေမှာမဟုတ်တာ
မင်းဒီပ သိပါသည်။

“တူ တူ တူ ... တီ တီ”

“ဘယ်သူ့ဖုန်းလဲ၊ ဒီဒီ မင်း ဖုန်းလား”

“ဟုတ်”

မင်းဒီပက အိမ်ရှေ့ကစားပွဲပေါ်တင်ထားခဲ့တဲ့ဖုန်း

ဆီ ထ၊ပြေးပါသည်။

“ဟယ်လို”

“ဒီ ... ဒီဒီလား”

“မရီး၊ ဟုတ်တယ် ကျွန်တော်၊ ပြောလေ”

“ဒီ ... ဒီဒီ မောင်လေး”

မင်းဒီပက မျက်မှောင်ကုတ်သွားပါသည်။ ရွှေရုပ်ရဲ့ အသံဟာ အတုန်တုန်အယင်ယင်နှင့် ငိုသံလိုလို ညည်းညူသံလိုလို တစ်ခုခုဒုက္ခရောက်နေတယ်ရယ်လို့ လုံးဝသိသာစေတဲ့အသံဖြစ်၍ လန့်လည်းလန့် ကျောတပြင်လုံးနှင့်လက်မောင်းတွေပါ ကြက်သီး ဖြန်းခနဲထ၊သွားမိကာ ...

“မရီး ဘာဖြစ်လဲ၊ မရီး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီဒီ ဆေး ... ဆေးရုံကြီး အရေးပေါ်ကို လိုက်ခဲ့နော်”

“မရီး အခု လာခဲ့မယ်၊ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အစ်မနဲ့ ကိုကို ကား ... ကား အက်ဆစ်ဒဲန့်ထ်”

“မရီးတို့ အခု ဘယ်မှာလဲ”

“.....”

“ဟယ်လို ... ဟယ်လို ... မရီး”

“.....”

“ဟယ်လို”

“ဟယ်လို ... ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ လူနာက စကားဆက်ပြောဖို့ အဆင်မပြေလို့ပါ။ အရေးပေါ်ကိုသာလိုက်ခဲ့ပါ”

“အခု ... အခု ဘယ်သူလဲခင်ဗျာ”

“ကျွန်တော်တို့ဆေးက လိုက်ကူညီပြီး ဆေးရုံပို့ပေးတာပါ။ အမျိုးသားက သတိမရဘူး ခင်ဗျ။ အမျိုးသမီးကတော့ သတိတော့ရပါတယ်၊ အခုတော့ ဒဏ်ရာပြင်းထန်ပုံရလို့ မောနေတယ်ခင်ဗျ”

“ကျေးဇူးပဲ”

မင်းဒီပ ဖုန်းကို ဖျတ်ခနဲ ပိတ်ချလိုက်ကာ ကားသေဘဲ ကို စင်ပေါ်က သွားပြေးယူလိုက်ပါသည်။

“ဗွီဗွီ”

“ဗွီဗွီ”

မေမေနှင့် တာရာထံမှ ခေါ်သံ သံပြိုင်။

“မေမေ ကိုကိုနဲ့ မရီး အက်ဆစ်ဒဲန့်ထ်ဖြစ်တယ်”

“ဘာ ...”

“သား ... ဘာဖြစ်တယ်”

ဖေဖေက ဧည့်ခန်းနံဆေး ဝရန်တာလေးမှ ဝင်လာပါ သည်။

“မေမေ ကိုကိုနဲ့မရိုး ကားတိုက်လို့၊ အရေးပေါ်ကိုလိုက်ရ
မယ်၊ မေမေ ပိုက်ဆံဘာညာလိုအပ်တာယူပြီး နောက်က
လိုက်ခဲ့၊ ကျွန်တော် အရင်သွားနှင့်မယ်”

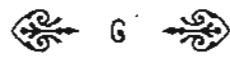
“သား ... သားကြီး ဘာဖြစ်သွားလဲ၊ ဒီဒီ မေမေကို တစ်
ခါတည်းခေါ်”

“မေမေ မလိုက်နဲ့၊ တာရာ မေမေမှာမှာဆောင်နေပေးပါကွာ၊
ကိုယ် သွားမယ်”

“စိတ်ချ ဒီဒီ၊ တာရာ ဒီမှာပဲ ရှိနေမယ်”

အိမ်ပေါ်ကနေ ဒိုင်ဗင်ထိုး ဆင်းမတတ် လွှားခနဲ
လွင့်ပျံထွက်သွားသလို အိမ်ပြင်ရောက်သွားတဲ့ ဒီဒီကို တာရာက
တံခါးဝအထိ နောက်ကပြေးကာ ...

“ဒီဒီ ဂရုစိုက်မောင်း”

မေမေ ဘုန်းကြီးငါးပါးဆွမ်းကျွေးမယ်လို့ ရည်မှန်း
ထားတဲ့ မင်းဒီပရဲ့မွေးနေ့ပေါ်မှာ တကယ်ပဲ ဘုန်းကြီးငါးပါးဆွမ်း
ကျွေးလိုက်ရတော့သည်ပေါ့။ ရက်လည်ဆွမ်းလေ။ အိမ်မှာတော့
ဘုတ်။ ရွှေရုပ်တို့အိမ်မှာ။ မေမေ မလာချင်တဲ့အိမ်မှာ မေမေ
ပေါ်အိပ်ဖြစ်ခဲ့တော့တာ။

“မယုံနိုင်ဘူး ... မယုံနိုင်ဘူး၊ သားကြီးရေ ... ဝဏ်ဝဏ်”

နေ့စဉ် ရက်ဆက် တက်ချက်မတတ် ငိုနေသူမှာ
မေပင်။ လင်းဝဏ္ဏက ပွဲချင်းပြီး ဆေးဆုံးခဲ့တာဖြစ်ပါသည်။

“ဒီကုန်ကားကြီးက ဘရိတ်ပေါက်ပြီး အရှိန်ကလည်းပြင်း
ပြင်းနဲ့ မြွေလိမ်မြွေကောက်လာတာ၊ ကားနှစ်စီးသုံးစီးကို
ရှောင်ရင်းချိုးရင်း ပွတ်ရုံပွတ်တိုက်သွားတာ၊ ဒီကားကျမှ
ကုသိုလ်ကံဆိုးတာဗျ၊ ဒီကားနဲ့တိုက်ပြီးမှပဲ ကုန်ကားအရှိန်
လျော့တာ ...”

ဒီကားအဖို့က ရှောင်ဖို့အခွင့်အရေးသိပ်မရှိဘူး။ ဘေးလှိုင်းတွေမှာလည်း ကားတွေရှိနေတာ၊ တည့်တည့်ကြီးဆီရသလိုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ဗျာ ဒီလူက အမျိုးသမီးဘက်ကို ဆွဲသွားအောင် သူ့ဘက်ကို ရသလောက်ခေါင်းလှည့်ခံလိုတာပါ။ တည့်တည့်လောက်ဝင်လာတော့ ကားက ဘေးမောင်းဆိုတော့ သူ ညာနည်းနည်းချိုးပြီးခံရင် သူ့ဘက်ခြေပိုထိမိမယ်။ ကယ်ဘက်နည်းနည်းချိုးထားရင် အမျိုးသမီးဘက်ခြမ်း ထိမယ်လေ။”

လျှပ်တစ်ပြက် မျက်စိတစ်မှိတ်အတွင်းမှာ မသိနိုင်နဲ့ပင် သက်သေပြသွားတဲ့ လင်းစက္ကရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို မင်းနီဂုဏ်ပြုမိပါသည်။ သေသွားလို့ ထိခိုက်ပူဆွေးရတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက်မှာ ဂုဏ်လည်းယူမိတာ။ ကားဟာ နောက်ထဲချိုင်ဝင် ခေါင်းတိုသွားတာမို့ မိမိရရ ထိတဲ့ဘက်ကလူဟာ ပွဲချင်းပြီး သေပင်။

ရွှေရုပ်ဟာ အင်မတန်ကံကောင်းလှစွာ ချိုင်ဝင်သွားတဲ့ဘက်ရဲ့ တစ်နေရာကြားထဲ ကယ်ဘက်ခြေထောက်သာ ညှပ်ပါသည်။ ဒါတောင် ဆိုးဆိုးရွားရွား သွင်သွင်ကျိုးတာမျိုး မဟုတ်ခြေမျက်စိနားတစ်ဝိုက်ပတ်လည် အသားတွေ ကွဲထွက်သွားတာသာ။ သွေးထွက်များခဲ့၍ သွေးသွင်းရသည်။

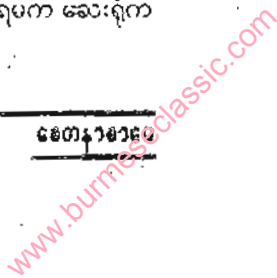
မင်းဒီပ ရောက်ရောက်ချင်း လိုအပ်တဲ့သွေးကို လှူရတာပင်။ သူ့သွေးနှင့် မရိုးရိုးသွေးတူတာမှ အစကတည်းက သိပါသည်။ ပြီးတော့ AB။ ရှားတဲ့သွေး၊ ကိုကိုအတွက် မျက်ရည်တွေချရင်း သွေးအရင်ထုတ်ရသည်။ သွေးထုတ်အပြီး မရိုးထံပြန်ရောက်တော့ ကိုကိုအကြောင်း ဘယ်လိုပြောရမလဲ ဖိုးထားရမလား ဆိုတာဆဲပင် ...

“လင်းဝဏ္ဏ ဆုံးဖြတ် မဟုတ်လား ဒီဒီ”
မရိုးက စဟင်မေးခဲ့သည်။

“ဒီဒီ ... တို့ကို အမှန်ပုံပြောပါ။ တို့ ခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ်။ သူ ဘယ်လိုမှမရနိုင်တာ တို့သိတယ်၊ တို့ကို ကယ်သွားတယ် ဒီဒီရယ်။ သူ အသေခံသွားတယ်၊ သူ ရုပ်ပျက်သေးလား ဒီဒီရယ်”

ဒဏ်ရာတစ်ဖက်နှင့် ရှိကံကာရှိကံကာ ငိုနေတဲ့မရိုးအပြိုင် သူလည်းပဲငိုရသည်။ ကိုကိုဟာ အောက်မိုင်းတစ်ပိုင်းလုံး ခြေကုန်တာပါ။ ရွှေရုပ်က ဆေးရုံပေါ်မှာမို့ အသုဘအိမ်ဖြစ်တဲ့ မှုတ်လင်မယားအိမ်မှာ သွားပြီး အိပ်စား စိစဉ် စောင့်ရှောက်ပေးရပါသည်။ ရွှေရုပ်အမေ အဖေတို့နှင့် မင်းဒီပပင် အသုဘရှင်လုပ်ရပါသည်။

ရက်လည်နေ့မှာတော့ ရွှေရုပ်ဟာ မရပက ဆေးရုံက ခွဲပါသည်။

“လင်းဝဏ်အတွက် အမျှအတန်း ငွေချင်လို့ပါ”

ထိုအချိန်ထိ ရွှေရုပ်က ဝိုးချဲ့နှင့်။ ဒေါ်ခင်လေးသိလူးလို့မိပြီး ရင်ကွဲအောင်ငိုနေသလောက် ရွှေရုပ်ကမငိုတော့ပါ။ ဆေးရုံတုန်းကတော့ သည်းသည်းခိုက်ခိုက် ငိုခဲ့ပါပြီ။ ခုတော့ ငိုပဲမငိုနိုင်တော့တာလို ရင်ထဲနှင့်ပြီး နာနေတာအပြင် မျက်ရည်မထွက်တော့။

“သူကတော့ မျက်ရည်တောင်မကျတော့ဘူးတွေ့လား၊ သူက မယားကိုး၊ ငါကတော့ အမေမို့ ဖြေမဆည့်နိုင်ဘူးတဲ့ သားကြီးရေ ... သားကြီးရဲ့ သူ့ကိုကယ်လို့ သူ့မျမ်းသာရာရဖို့ ငါ့သားကြီး အသက်စွန့်ရတာ”

အိမ်ကြီးက ကျယ်ဝန်းလှ၍ ဒေါ်ခင်လေးသိအတွက် သီးသန့်အခန်းရှိ၍ တော်ပေတော့သည်။ ဒေါ်ခင်လေးသိဟာ ထပ်ခါ ထပ်ခါ ဒီလိုသာပြောနေ၍ သားအဖနှစ်ယောက်လေး ဒေါ်ခင်လေးသိရဲ့မောင်နှမ တုံတူမအချို့ပါ ချောမော့ဖျောင်းဖျော့ကြရပါသည်။

“သူ့ကြောင့် သားကြီးသေတာ”

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ မေမေရယ်”

“ပြောတော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဒီလိုတွေးနေမိတာ မေမေ ပိုခံစားဖို့ ပိုရင်နာဖို့ဖြစ်စေပါ၊ ဒီအတွေးကို ခေါင်းထဲကဖျောက်ပါ မေမေရယ်”

“ဟင် ... မိန်းမကို အသင်ကယ် သွားတဲ့သူကြီးက ကြည့်စမ်း၊ ဝိုင်းပြီး စုတ်တသတ်သတ်နေလိုက်ကြတာ၊ ဒီလောက်ဘောင်ပဲ မင်းမိန်းမကိုချစ်ရသလားဟဲ့ ဝဏ်ဇော်ရဲ့”

“အဲဒါ ... ခင်လေးရယ်၊ မိန်းမဘက်ပိုအောင် မသိစိတ်နဲ့ ကားခေါင်းလှည့်ခံလိုက်မိရင်ပေမယ့် သားကမြင်လို့ကပ်ရတဲ့သူတွေက ကြည့်စမ်း မိန်းမဘက်နဲ့ လှည့်ခံတယ်ဆိုပြီး ဒာထင်သေးပြောတာခံနေရဦးမှာ၊ ကိုယ့်မိန်းမအသက်မသိခိုက်အောင် ကိုယ့်အသက်ကိုယ်စတေးသွားတာ၊ ကိုယ့်မိန်းမတင် မဟုတ်ပါဘူး ဘယ်မိန်းမ ဘယ်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အတွက်ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်က ဝင်ကာကွယ်စတေးသွားရတာ မြတ်ပါတယ်မိန်းမရယ်၊ ဂုဏ်ရှိပါတယ်၊ မြင့်မြတ်ပါတယ်ကွာ၊ မင်းသားက ယောက်ျားကောင်းယောက်ျားမြတ်ပါ”

“ဂုဏ်လည်းမလိုချင်ဘူး မမြင့်မြတ်ရင်လည်းနေ၊ ကျွန်မသားကြီးပဲ ပြန်လိုချင်ပါတယ်၊ သားကြီးရေ ...”

ရက်လည် တရားနာရေစက်ချဖို့ ထွက်ထိုင်တော့ ဒေါ်ခင်လေးသိကို အထင်ထင် ဖျောင်းဖျော့ချောမောပြီး ဘာတွေမှ မပြောဆိုဖို့ အားလုံးက ဝိုင်းနားချဲ့ရပါသည်။ ရွှေရုပ်ကတော့ ဝိုးချဲ့ပေါ်မှာပင် အသက်ပိညာဉ်ကင်းမနေသူလို။

“အန်တီတို့အိမ် ပြန်နေဖို့ ခေါ်လို့လည်းမရပါဘူး ဒီဒီရယ်”
မရီးရဲ့အမေက မင်းဒီပကို တိုင်တိုင်တည်းတည်းပြော
ပါသည်။ သူ့သမီးကို အစ်မရင်းတစ်ယောက်လို ချစ်ခင်ရိုသေတဲ့
အမြဲကူညီစောင့်ရှောက်တဲ့ မင်းဒီပကို ရွှေရုပ်ရဲ့အမေ ဒေါ်သင်္ဃန်း
ရင်းနှီးခင်မင်ပါသည်။

“ကျွန်တော်လည်း တိုက်တွန်းပါတယ် အန်တီ၊ ဒါပေမဲ့
မရီးက ဒီအိမ်ကပြောင်းရမှာက ကိုကိုကိုထားခဲ့ရမလို့ခံစား
နေရတာတဲ့”

“အင်းလေ ... သူ စိတ်ပြေလက်ပျောက်တဲ့အတိ စိတ်တည်
ငြိမ်တဲ့အထိတော့ ပေးနေဦးမှပေါ့၊ တဖြည်းဖြည်းမှပဲ
ရေညှာမော့နားချရမှာပဲ”

အဲဒီအိမ်ကြီးမှာ အရင်ကတည်းကရှိတဲ့ အိမ်ဖော်
အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်၊ မာလီ၊ ရွှေရုပ်ရဲ့ဆိုင်ကဝန်ထမ်းနှစ်ယောက်။
နယ်သူတွေမို့ အဆောင်မှာနေကြတဲ့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို
ရွှေရုပ်က အိမ်ခေါ်ထားလိုက်တာပါ။ အိမ်ပေါ်မှာ အမျိုးသမီးငါး
ယောက်။ ခြံထဲမှာ မာလီ။

သို့ပေမဲ့ မာလီတို့အိမ်ဖော်တို့က ဦးမင်းနိုင်ရဲ့နှစ်
ရှည်ကြာ လူရင်းလူယုံတွေကတစ်ဆင့် တော်စပ်တဲ့ဆွေမျိုးဆင်းရဲ

လေးတွေထဲကမို့ အစိမ်းသက်သက်တွေမဟုတ်ပါ။ ယုံကြည်စိတ်
ချလောက်သူတွေသာ။ နေ့လယ်နေ့ခင်းဆိုရင် အိမ်မှာ အိမ်ဖော်
နှစ်ဦးနှင့် မာလီပဲကျန်တာ။ ရွှေရုပ်က လမ်းစလျှောက်နိုင်သည်မှ
ဘစ်ပတ်အကြာမှာ ဆိုင်ပြန်ဖွင့်ပါသည်။

ဒီတော့ တစ်ခါတစ်ရံတွေမှာ ရုံးကိစ္စနဲ့ အပြင်တစ်
ချက် ပြေးရရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းဒီပ ရွှေရုပ်ရဲ့ခြံဘက် တစ်ချက်ဝင်
တာ ...

“ဦးရာဂျူး ဘယ်သူ့မှ ခြံတံခါးဖွင့်မပေးနဲ့နော်၊ အရေးကြီး
တယ်ဆိုရင် ဂိတ်ရုံကဖုန်းနဲ့ မရီးဆီ ဆက်ပေးလိုက်”

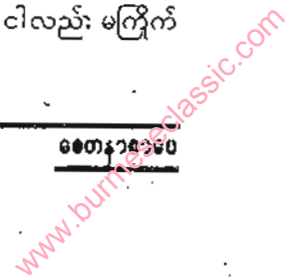
“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာလေး”

ရွှေရုပ်ရဲ့ဆိုင်ကိုလည်း မင်းဒီပ မကြာမကြာရောက်
လာသလို တစ်ပတ်တစ်ခါ ရွှေရုပ်ရဲ့ဆိုင်ပိတ်ရက်တစ်ရက်ဟာ
သူ့ရဲ့ရုံးပိတ်ရက်နဲ့လည်း တိုက်ဆိုင်နေတာမို့ အဲဒီရက်မှာ မရီးထံ
ကတဖြုတ် အမြဲသွားပါသည်။ တစ်ညနေ မိသားစုထမင်းဝိုင်း
ကတော့ ...

“ဒီဒီ ... မင်း ရွှေရုပ်အိမ်ကို သွားသွားမနေနဲ့တော့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ”

“အစ်ကိုမှမရှိတော့ဘဲနဲ့ မရီးဆီမတ်က ဒီလောက်ဝင်ထွက်
နေတာ ပတ်ဝန်းကျင်က ဘာပြောမလဲ၊ ငါလည်း မကြိုက်
ဘူး”

“ဟာ ... မေမေကလည်း မရိုးနဲ့ ကျွန်တော်က မောင်နှမ ရင်းချာလိုဖြစ်နေပြီ၊ မေမေ ဒီလိုမပြောသင့်ပါဘူး၊ သူများ ပြောတောင် မေမေက မပြောသင့်ဘူး၊ ကိုကိုမှမရှိတော့တာ ကျွန်တော်တို့မိသားစုက မရိုးကို စောင့်ရှောက်ရမယ့်ဝတ္တရား ရှိတယ်လေ”

“သူ့မိဘစောင့်ရှောက်လိမ့်မယ်၊ ငါ့သားကြီးလည်း သူ့ကို အသက်ပေး စောင့်ရှောက်သွားပြီးပြီ၊ လုံလောက်ပြီ”

“ဒီလိုဘယ်ဟုတ်ဦးမလဲ ခင်လေး၊ ကိုယ်တောင် တစ်ပတ် တစ်ခါ ဆယ်ရက်တစ်ခါလောက် ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး စာမီး ဘာလိုလဲ မေးဖြစ်တယ်၊ မင်းက မိန်းမချင်းဖြစ်ပေမယ့် မဆက်တော့ ကိုယ်ပဲ ဖအေနေရာက ဆက်လိုက်တယ်၊ သားဆုံးသွားလည်း ချွေးမကချွေးမပဲ၊ ချွေးမထဲမှာတောင် တာဝန်သိပ်ကျေတဲ့ချွေးမကောင်၊ ရွှေရုပ် နောက်အိမ်ထောင် မပြုသရွေ့ ကိုယ်တို့ချွေးမပဲ၊ မေးမြန်းစောင့်ရှောက်ရမယ်၊ နောက်အိမ်ထောင် ပြုသွားရင်သာ နောက်အိမ်ထောင်က သဘောမကျမှာစိုးလို့ ဆင်ခြင်တဲ့အနေနဲ့ အနေစိမ်းလိုက် ရမှာ”

“အမယ်လေး ... သူကတော့ အသက်ကဘာရှိသေးလို့တဲ့၊ နောက်ယောက်ျားယူမှာပါ၊ ငါ့သားကြီးမှာသာ သူ့ကြောင့် သေရတာ၊ ငါ့မှာ ငါ့သားကိုယ်စား ဖြေသိမ့်စရာ မြေးလေး ဘာလေးတောင် မကျန်ရစ်ဘူး”

ဒေါ်ခင်လေးသိက ငိုချင်းချုံ့ပြန်ပါသည်။

“အဲဒီ သားကြီး သူ့ကြောင့်သေရတယ်ဆိုတဲ့ မဟုတ်တဲ့ အစွဲကိုလည်း မင်းခေါင်းထဲကချွတ်စမ်းပါ ခင်လေးရယ်၊ လုံးဝမဟုတ်တဲ့ကိစ္စကွာ”

“အို ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီဒီ ချောင်းပေါက်နေတာတော့ မကြိုက်ဘူး၊ မရိုးနဲ့မတ် အနေအထိုင်ဆင်ခြင်၊ ဟိုကလည်း အားကိုးရာမဲ့နေတော့ မိစရာ ခိုစရာ ရှာချင်ချင်ဖြစ်နေမှာ၊ အရင်ကတည်းက ဒီဒီ ... မောင်လေးနဲ့ ဖြစ်နေတာ၊ ကြာ ရင် တာရာလည်း ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး”

မင်းဒီပ မျက်နှာညိုကာ ...

“ကျွတ် ... မေမေကလည်းဗျာ”

ထမင်းဝိုင်းက ထထွက်သွားပါသည်။

“သူက ခဏလာဦး ဆိုရင် ဒီဒီက ခုလိုပဲ ကောက်ခနဲ ထ၊ သွားရတာပဲလား”

မင်းဒီပက ကားမောင်းရင်းက တာရာဘက်လှည့် ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ဒီစကားကို သဘောမကျ၍ ချက်ချင်း ဒက်ခနဲ တုံ့ပြန်ပြောလိုက်မိလျှင် အမှားပါမှာစိုးရိမ်ပြီး တစ်ခဏ

www.burmeseclassic.com

စကားပြန်သေးဘဲအောင်ပြီး စိတ်ပြေသွားအောင် သက်ပြင်းကြီး တစ်ချက် ကျိတ်၍ မှုတ်ထုတ်လိုက်ရသည်။

“မရိုးက ဇနီးလာဆိုရင် ကိုယ့်သွားရမှာပဲ တာရာ၊ မရိုးက ကိုယ့်အစ်မပါ။ ကိုယ့်ကို ကိုယ်ငယ်ငယ် ရှစ်တန်း ကိုးတန်းကတည်းက သူကလည်း မောင်လေးတစ်ယောက် လို အမြဲစောင့်ရှောက်တာ။ ဒါ့အပြင် အခု ကိုကိုလည်းမရှိ တော့ဘူး။ သူက ကိုယ့်အစ်ကိုနဲ့ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ မဆိုးမလေ”

“မဆိုးမမို့လို့ ပြောနေတာပေါ့”

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ တာရာ”

“လူလွတ်ဖြစ်နေတယ်လေ”

“ကျွတ် ... လွတ်လွတ် မလွတ်လွတ် မောင်နှမရင်းကို သပုပ်လေလွင့်ပြောရိုး ထုံးစံရှိလား”

“မောင်နှမရင်းမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ မောင်နှမရင်းပဲ။ အရင်းလိုသဘောထား တယ်။ ကိုယ့်အစ်မ၊ အဲဒါကို တာရာပါ ဦးနှောက်ထဲစွဲမြဲ ထားပြီး တာရာ ယောက်မရင်းလိုမျိုး သဘောထားပေး ပါ”

“သဘောထားနိုင်ပါတယ် ဒီဒီ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေတော့ ဒီဒီက သူ့ကို ဂရုစိုက်လွန်းလို့ အံ့ဩသလိုလို အောင်သက် သက်ဖြစ်မိတယ်။ မနာလိုသလိုလိုပဲ”

“မနာလိုရအောင် ကိုယ်က တာရာကိုကျတော့ ဂရုမစိုက် လို့လား”

“ဂရုစိုက်ပေမယ့် တစ်မျိုးပဲ။ သူ့အပေါ် သိပ်သံယောဇဉ် နက်ရှိုင်းတာ တာရာ သိနေမြင်နေရတယ်။ တာရာကိုတော့ ဒီဒီက ချစ်သူတစ်ယောက်ဆိုတဲ့ သဘောလောက်ပါ”

“ဟောဗျာ၊ ချစ်သူဆိုရင် သိပ်ချစ်ဖို့မလိုဘူး။ သိပ်မချစ်ကြ ဘူး။ အဲလို တာရာ ဆိုလိုတာလား”

“ဒီဒီ”

“.....”

“ဒီဒီကို တာရာ သိပ်ချစ်တယ်။ အရမ်းချစ်တာနော်၊ တခြား သူစိမ်းမိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ဂရုစိုက်ခံရမှုကို မမျှဝေချင် ဘူး။ ဒီဒီအမေကို ဒီဒီ ဘယ်လောက်ဦးစားပေးပေး တာရာ ဘယ်တော့မှ ဘာမှမပြောပါဘူး။ တာရာပါ ဒီဒီအမေကို ဂရုစိုက်မှာပါ။ သူစိမ်းမိန်းမတစ်ယောက်နဲ့တော့ မပြိုင်ဆိုင် ချင်ဘူး”

“သူစိမ်းမိန်းမ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်မရိုးက ကိုယ့်အစ်မလို ပြောပြီးပြီ”

“ဒီဒီ စကားကို ကပ်ပြောနေတာပဲ”

“တာရာ ဒီကိစ္စကို ငြင်းခုန်ရတာ ကိုယ် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လို့ပါ။ မေမေကလည်း ဟိုတုန်းကတည်းက မရိုးနဲ့

ပတ်သက်ရင် ကိုယ်တို့ညီအစ်ကိုကို ပြစ်တင်ပေဖန်ခဲ့တာ အချိန်ပြည့်ပဲ၊ ကိုယ် ဒီကိစ္စနဲ့ စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ပါ ရစေနဲ့”

“ဒီဒီအစ်ကိုက သူ့ကိုကြိုက်နေလို့ သူ့ ရည်းစားမို့ ဒီဒီအမေက သဘောမကျဖြစ်ပြီး ပြစ်ဘင်ခံရတာထားတော့ ဒီဒီကပါ မဆီမဆိုင် အပြစ်တင်ခံရလောက်အောင် သူ့အပေါ် ဘာဖြစ်လို့ သည်းခံတာလဲ၊ တာရာ သိတယ်၊ ဒီဒီအမေက သူ့ကိုမကြိုက်ဘူး၊ မချစ်ဘူး၊ သူနဲ့ ရင်းနှီးခင်မင်ဝင်ထွက်နေတာ သံယောဇဉ်ကြီးကြတာကိုလည်း မကြိုက်ဘူး၊ ဟုတ်တယ်မို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ မေမေက မရိုးကို မျက်နှာကြောမတည့်ဘူး၊ မရိုးရဲ့မိဘတွေနဲ့ မေမေနဲ့က ပြဿနာဖြစ်တာမရှိပေမယ့် အချင်းချင်း အလိုလိုမကျေမညက်တွေရှိကြတယ်၊ ဒါကြောင့် မရိုးကိုပါ မေမေက ဘာအပြစ်မှမရှိဘဲနဲ့ အလကားနေရင်း မျက်စိစပါးမွေးစူးတယ်၊ မေတ္တာသက်ဝင်မှုမရှိဘူး ...

တာရာလည်း တစ်နေ့ မေမေချွေးမနေရာ ရောက်ရမှာလေ၊ တာရာ ကိုယ်ချင်းစာကြည့်စမ်းပါ၊ ကိုယ့်ဘက်က ပြီးပြည့်စုံရက်နဲ့ တာဝန်ကျေရက်နဲ့ ယောက္ခမက မျက်နှာသာပေးတာကို ဘယ်လိုခံစားရမလဲ၊ မေမေအပေါ် မရိုးဘက်က ဘာအမှားအပြစ်မှ မရှိခဲ့ဖူးဘူး၊ သူ့မိဘကို အမြင်

ကတ်တာကနေ သူ့ကိုပါ ကြည့်မရတဲ့အစွဲက ခုထိ ခိုင်မြဲနေတာ”

တာရာက ခပ်ငိုငိုစဉ်းစားနေပါသည်။

“မေမေဆီကနေ တစ်စွန်းတစ်စအကြားနဲ့ မေမေနဲ့သံယောင်လိုက်ပြီး မရိုးကို မကြည်ဖြူတဲ့အမြင် မဝင်ပါနဲ့တာရာ၊ ကိုယ့်အစ်မလို့ပဲမှတ်ထားပေးပါ၊ တာရာ ကိုယ့်ကို ဒီလောက်တော့ ယုံကြည်မှု ရှိသင့်တယ်”

“ဒီဒီကို ယုံပါတယ်”

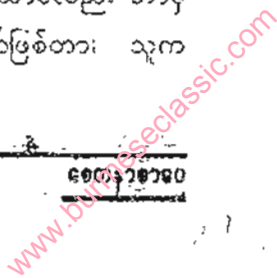
“ဒါဆိုပြီးတာပဲ တာရာရယ်”

“သူ့ကို မယုံဘူး”

မင်းဒီပ မျက်နှာက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညိုမှောင်စွားပါသည်။

“မတ်ကို ဆယ်သိန်းကျော်စာနဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်ဝယ်ပေးတဲ့ မရိုးတစ်ယောက်ရဲ့ရက်ရောမှုကို အံ့အားသင့်တယ်”

“ကိုယ် အလုပ်မဝင်ခင်တွေက မုန့်ဖိုးတောင်ပေးတာ၊ သူက သူ့ဌေးမလေ တာရာ၊ ပိုက်ဆံက ထားစရာနေရာ မလုံလောက်အောင်ရှိနေတာ၊ သူ့အတွက်က ဆယ်သိန်းမဟုတ်ဘူး၊ သိန်းတစ်ရာ သိန်းတစ်ထောင်လည်း ဘာမှ မရှိဘူး၊ ကိုယ့်ကဒဘာ အားနာစရာဖြစ်တာ၊ သူက ဘာမှမရှိဘူး”

“ကျွတ် ... တာရာလည်း မပြောတတ်တော့ဘူး၊ စိတ်ထဲမှာ တော့ရှိနေတယ်၊ တစ်မျိုးပဲ၊ တအံ့နွေးနွေးလေး ဖြစ်နေတယ်”

“ဖျောက်လိုက်ပါ တာရာ၊ ဒါမှ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ စိတ်ဆင်းရဲစရာပြဿနာ မရှိမှာ၊ ကိုယ်တင်မကဘူး ဖေဖေလည်း မရိုးကို သမီးရင်းလို ချစ်တယ်၊ မေမေမိအမြင်မကြည်နိုင်တာ၊ ဒီတော့ တာရာကိုယ်တိုင်ပါ အစ်မရင်းလို ယောက်မရင်းလိုသာ ရင်းနီးချစ်ခင်လိုက်ပါ”

တာရာက လက်ကလေးပိုက်ထိုင်ကာ တစ်ဖက်လှည့်နေပါသည်။ ရွှေရုပ်နဲ့ မင်းဒီပကို မရိုးသားစွာ သံသယဖြစ်တာလား ဆိုတော့လည်း လုံးဝ မဟုတ်ပါ။ ဘယ်လိုပြောရမှန်း မသိတာ တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် ဒီလောက်ချစ်ခင်သံယောဇဉ်ကြီးကြတာကို အံ့အားတသင့် မကျေနှပ်တာပင်။ မရိုးနဲ့မတ်လေး သိပ်ချစ်ဖို့လိုလား။

“တာရာ ပြောစရာမဖြစ်အောင် ကိုယ်လည်း ခုဆို တာရာထံ မကြာမကြာ ခေါ်သွားတယ်မဟုတ်လား တာရာ”

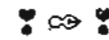
“ဆယ်ခါမှာ တာရာ ငါ့ခါလောက်ပဲ ပါတာပါ”

“ဟူး ...”

မင်းဒီပ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ပါသည်။ မင်းဒီပ အတော်စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေပြီကိုသိတဲ့

တာရာက သူ့ပါ သက်ပြင်းတစ်ချက်နှင့် စိတ်ကို လျှော့ချလိုက်ရင်း ...

“တာရာ သဘောထားဆေးတဲ့မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး ဒီဒီ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီဒီကို သိပ်ချစ်တဲ့မိန်းမ၊ အဆင့်တွေ အတန်းတွေ အကြောင်းပြုပြီး ဒီဒီရှောင်ဖယ်ဖယ်လုပ်တာကို တောင် ဇွတ်ရှေ့တိုးခဲ့တဲ့သူနော်၊ မိဘကိုတောင် ရင်ဆိုင်ဖို့ သတ္တိအပြည့်ရှိတာ၊ တခြားဘယ်သူ့ကိုမဆိုလည်း ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်ပဲ ဒီဒီ၊ လိုအပ်လာရင်ပေါ့”

“တာရာ ညီမလေး၊ လာ ... ထိုင်”

ရွှေရုပ်ရဲ့ ရုံးခန်းကျယ်ကြီးထဲက ဆိုဖာဆက်တီများမှာ သူတို့သုံးယောက် ထိုင်ကြပါသည်။

“မမ နည်းနည်းပိန်သွားသလိုပဲ”

“အင်း ... ပြောကြတယ် တာရာ၊ ညကျ အိပ်မယျော်တာတွေ၊ သိပ်လည်း စားချင်သောက်ချင်စိတ် မရှိလှဘူး”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုစိုက်ပါ မမရယ်”

တာရာသည် ကိုယ်ချည်းဆိုရင်ဖြင့် ဒီရွှေရုပ်ဆိုတဲ့ အစ်မကြီးကို အထင်ကြီး ခင်မင်သည်။ တည်ငြိမ်လူကြွေရပြီး

www.burmeseclassic.com

တော်တဲ့ထက်တဲ့ ရင့်ကျက်တဲ့ဟန်ပန်သဏ္ဍာန်ကို မသိမသာလေး
တောင် အတုစိုးချင်သေးသည်။ လှတာအပြင် ကျက်သရေရှိတာ
ရော စိတ်သဘောကောင်းလေးပါ မျက်နှာမှာ ထင်ဟပ်နေသေးတာ။

ကိုယ်ချည်းပဲတော့ အင်မတန်နှစ်လိုမိတာအမှန်ပါ။

ဒီဒီ ဂရုစိုက်တာကိုသာ သဘောမကျနိုင်တာပါ။

“မရီး ဘာလုပ်စရာရှိလို့လဲ ပြော”

“လုပ်စရာမရှိပါဘူး”

“လာဦး ဆိုတာလေ၊ ခိုင်းစရာရှိလို့လား မရီး”

ရွှေရုပ်က ခေါင်းလေးယမ်းလိုက်ရင်း ...

“အခု တာရာပါ ပါလာတော့ တာရာကို မမ အရင်မေးချင်
သေးတယ်၊ တာရာမပါရင်တော့လည်း မေးဖြစ်ချင်မှမေးဖြစ်
မှာ”

“ဘာလဲ မမ”

“အခု တာရာအဖေကုမ္ပဏီမှာ သူ ဒီနေရာ ဒီအဆင့်က
လုပ်နေတာ တာရာ သဘောကျလား”

တာရာက ရွှေရုပ်ကို ခပ်ငေးငေး အကဲခတ်ပြီးမှ ...

“အမှန်တိုင်းပြောရရင် တာရာဘယ်သဘောကျမလဲ မမ”

တာရာက မင်းဒီပဘက် လှည့်ကြည့်ရင်း ...

“တာရာ ဒီလိုပြောရင် သူ့အပေါ် မလေးစားရာကျမှာစိုး
လို့မပြောတာပါ၊ အခုက သူ့ချစ်ခင်လေးစားသော မမက

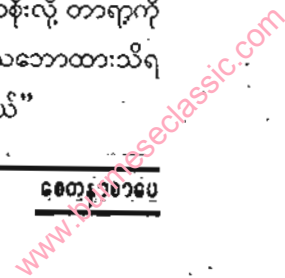
မေးတာမို့ တာရာ ဖြေရဲ့တာ၊ သူ့အဖေက သူ လတ်လျား
လတ်လျားဖြစ်နေမယ်အစားဆိုပြီး ဒက်ဒီဆီ အလုပ်တောင်း
ပြီး ဘယ်နားရရ ထည့်ထားလို့သာလေ၊ တာရာ ဘယ်
သဘောကျမလဲ ...

ရာထူးနေရာလည်း ဘာမှရှိတာမဟုတ်၊ လခလည်း
ဘာမှရှိတာမဟုတ်၊ မာမိတို့က သဘောမတူရတဲ့ကြားထဲ
သူ ဒီနေရာလုပ်နေတာက ပိုပြီးတောင် Look down လုပ်
စရာဖြစ်နေတာ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အဖေစီစဉ်ထားတာကိုတာရာက
စင်ဖျက်ဖို့မသင့်လို့ ဘာမှမဝေဖန်ပါဘူး၊ သူ့ကိုလည်း
မလုပ်ပါနဲ့လားလို့ ဒီနေ့ထိ တစ်ခါမှ မပြောဖူးဘူး မမ ...

အမှန်အတိုင်းပြောရရင်တော့ သူ့ကို ဒက်ဒီလုပ်ငန်း
မှာကို မရှိစေချင်တာ၊ တခြားတစ်ခုခု သူ့မှာ အဆင်ပြေပြေ
ရှိစေချင်တာ၊ ဒါပေမဲ့ တာရာက သူ့ရည်းစားလေ၊ သူ့
အဖေ အမေ အမြင်နဲ့ ဆန့်ကျင်တာ မလုပ်ချင်ပါဘူး”

ရွှေရုပ်က တာရာမျက်နှာလေးကို ပြုံးကာကြည့်ရင်း ...

“တာရာက အသိစိတ်ရှိတဲ့ လိမ္မာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ပဲ၊ ကလေးပုံစံလိုမြင်ရပေမယ့် တွေးတတ်တယ်၊
မမက တာရာသဘောထားနဲ့ ဆန့်ကျင်မိမှာစိုးလို့ တာရာကို
အရင်ဆုံး မေးကြည့်တာပါ၊ ခုလို တာရာသဘောထားသိရ
တော့ မမနဲ့ ထပ်တူပဲမို့လို့ ဝမ်းသာတယ်”

ရွှေရုပ်က ဆိုမှာဆက်တီတွေရှေ့က ကျောက်ပြ
စားပွဲကြီးမှာ အောက်ဘက်မှာပါရှိတဲ့ အံဆွဲတစ်ခုကို ဆွဲဖွင့်
ဖိုင်လ်တစ်ချပ် ဆွဲယူလိုက်ပါသည်။

“ဒီဒီ”

“ဗျာ ...”

“မင်းမွေးနေ့တုန်းက လက်ဆောင်မပေးခဲ့ဘူး။ မင်းမွေးနေ
က လင်းဝဏ် ရက်လည်နေ့ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ ပူဆွေးရတ
တွေနဲ့ အမေ့မေ့အလျော့လျော့ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ မင်းအတွက်
မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် မင်းလည်း အကျိုးရှိမယ့်အ
တစ်ခုခု လုပ်ပေးဖြစ်ချင်ခဲ့တာ”

“အာ ... မရိုးကလည်းဗျာ၊ မွေးနေ့ပြီးခဲ့တာ နှစ်လကျော်
ပြီ၊ ခုမှ Back Date နဲ့ လက်ဆောင်လာလုပ်နေပြန်ပြီ”

“ဟုတ်တယ်၊ တစ်ထိုင်တည်း ဝယ်လိုက်လို့ရတာလည်း
မဟုတ်တော့ စဉ်းစားနေတာပါ။ ခုတော့ စဉ်းစားမိလို့
ရော့ ... စာချုပ်၊ ဝယ်ပေးတာ မဟုတ်ဘူးနော် ... ဟင်
ဟင်း ... ငှားပေးတာပါ”

“ဘာလဲ ...”

မင်းဒီပက ဧဝေဧဝါနှင့် ရွှေရုပ်လက်ထဲက ဖိုင်
ကို လှမ်းယူဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ဆိုင်ခန်းအဆောက်အ
ငှားရမ်းစာချုပ်။

“မရိုး”

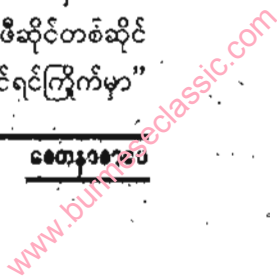
“ဒီဒီ မငြင်းပါနဲ့နော်၊ အဲဒါ တို့နဲ့သိပ်ခင်တဲ့ အစ်မကြီး
ရဲ့ နေရာပါ။ သူကတော့ အခု အမေရိကားမှာ၊ အဲဒီ
သူတို့မြို့ရှေ့ မျက်နှာစာဆိုင်ခန်းအဆောက်အအုံကို အစက
Gift Shop တစ်ခုကိုငှားထားတာ၊ မြန်မာ့ရိုးရာလက်မှုပစ္စည်း
တွေ လက်အောင်ပစ္စည်းလေးတွေရောင်းတဲ့ဆိုင်ပေါ့၊ အခု
အဲဒီဆိုင်က ဆက်မငှားတော့ဘဲ ပြန်အပ်တာနဲ့ သူတို့ပိတ်
ထားတာ သုံးလရှိသွားပြီ၊ ပစ်ထားရင်ပျက်စီးတော့ သူက
လည်း ပြန်မငှားရရင်တောင် တို့ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဆိုင်ခွဲခဏ
တဖြတ် သွားဖွင့်ခိုင်းနေတာ၊ အငှားရရင် ပြန်ဖယ်ပေါ့”

မင်းဒီပနှင့် တာရာက ရွှေရုပ်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေ
ကြပါသည်။

“သူ့ဆိုင်ခန်းက အထဲမှာ အချိုးအကျွေးလေးတွေနဲ့ တော်
ရုံဒက်ကရေးရှင်းတော့ပါတယ်၊ အသေးစိတ်ကတော့ ဒီဒီ
စိတ်တိုင်းကျပြင်ပေါ့၊ ဒီဒီ တစ်ခါပြောဖူးတာ၊ ကော်ဖီဆိုင်
ဖွင့်ဖို့ မတတ်နိုင်တာက ဆိုင်ငှားခဆိုတာလေ၊ အခု တို့
ဒီဆိုင်နေရာကို သုံးနှစ်စာချုပ်ချုပ်ပြီး ငှားလိုက်တယ်”

“မရိုး !”

“နှစ်နှစ်စာတော့ ငွေချေလိုက်ပြီ၊ နောက်တစ်နှစ်စာက
နောက်မှ နှစ်ပြည့်မှထပ်ပေးရမယ်၊ ကော်ဖီဆိုင်တစ်ဆိုင်
လုပ်ဖို့ အရမ်းအဆင်ပြေတဲ့နေရာပဲ၊ ဒီဒီ မြင်ရင်ကြိုက်မှာ”

မင်းဒီပ ခေါင်းငုံ့ကာ စာချုပ်တွေကို ကြည့်နေရင် တဲ့နေ့နေ့နှင့် ...

“ကျွန်တော် အဲဒီနေရာကိုသိပါတယ်၊ Gife Shop ဖွင့်ထား တုန်းကလည်း ရောက်ဖူးတယ်၊ အထဲမှာ ပြင်ဆင်ထားတာ က ကျွန်းများများနဲ့ အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့ဆိုင်တစ်ဆိုင်ပဲ ငှားခက် ဈေးနည်းမှာမဟုတ်ဘူး၊ နှစ်နှစ်စာချုပ်က နှင်နေမှ မရီး ဘာဖြစ်လို့ ...”

“မငြင်းပါနဲ့ ဒီဒီ”

တာရာက နှုတ်ဆိတ်ပြီး ရွှေရုပ်ကို စိုက်ကြည့်နေပါ သည်။

“ဒါပေမဲ့ မရီး”

“မငြင်းပါနဲ့ ဒီဒီ၊ ကျေးဇူးပြုပြီးတော့”

မင်းဒီပ နှုတ်ပိတ်ပြီး ငြိမ်သက်နေ၍ တာရာက မင်းဒီပကိုတစ်လှည့် ရွှေရုပ်ကိုတစ်လှည့်ကြည့်နေမိရင်းက ...

“မမ ဒီလက်ဆောင်ကြီးက လူဝေဖန်စရာကြီးဖြစ်နေမလား မမ”

“မမ မသိပါဘူး တာရာရယ်၊ ဝေဖန်စရာဖြစ်မဖြစ် မဆွဲ စားပါဘူး၊ ကိုယ်လက်ဆောင်လုပ်ပေးချင်တာလေးကို လုပ်လိုက်တာပါ”

“မမ ခုနက တာရာကိုမေးတယ်၊ ဒက်ဒီဆီမှာ ဒီဒီလုပ်တာ သဘောကျလားတဲ့”

“အင်း”

“သူ့ကိုကျတော့ မေ့ မမေးတော့ပါလား၊ သူကမှ ကာယကံ ရှင်လေ၊ မင်း ဟိုမှာလုပ်ရတာ သဘောကျရဲ့လား မကျဘူး လား သူ့ကိုအရင်မေးရဦးမယ် မဟုတ်လား”

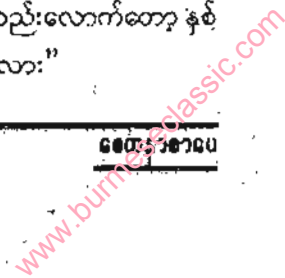
“သူ သဘောမကျတာ မမ သိတာပဲ”

တာရာက နှုတ်ဆွဲသွားပြီးမှ ...

“ဒါပေမဲ့ ထွက်ချင်ရဲ့လား! ... တခြားဘာလုပ်ချင်လဲ! ... ဒီဆိုင်လုပ်ပေးရင် သဘောကျမလား! ...”

“ညီမလေး သူ မလုပ်ချင်ဘူး၊ ထွက်ချင်တယ်၊ သူ့အဖေ စီစဉ်လိုတစ်ချက်၊ ညီမလေးတို့ဘက်ကအမြင်မှာ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် အလုပ်တာဝန်တစ်ခုကို သေချာထမ်းဆောင်နေတဲ့သူ တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ထင်ရှားဖို့တစ်ချက်၊ အဲဒါ ကြောင့်သာ သူ ဝင်လုပ်နေတာပါ၊ သူ့အဖေကလည်း သူ ကိုယ်တိုင် တစ်ခုခု လုပ်ချင်ရင်တောင် ငွေရင်းငွေနှီးကို တစ်ချိတည်းတစ်ပုံကြီး မထုတ်ပေးချင်ဘူးပေါ့၊ နည်းနည်းနဲ့ ပဲ စမ်းကြည့်စေချင်တာ၊ သူလုပ်ချင်တာနဲ့က နည်းနည်းနဲ့က အဆင်မပြေတာ၊ ဒါဟိုတုန်းကတည်းက အခြေအနေတွေ ပါ”

“ဒါပေမဲ့ မမ၊ ခုချက်ချင်း အလုပ်ထွက်ပြီး ကော်ဖီဆိုင်ဖွင့် မလားဆိုတဲ့ မေးခွန်းလေးတစ်ခွန်းတည်းလောက်တော့ နှစ် နှစ်စာငွေမချေခင် မေးရမှာမဟုတ်လား”

“ကော်ဖီဆိုင်ကောင်းကောင်းလေးတစ်ဆိုင်ဖွင့်ဖို့က သူ့ရဲ့
ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆန္ဒပါ။ သူ့အိပ်မက်ပေါ့”

တာရာက မင်းဒီပဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဒီဒီ တကယ်ပဲ ခုချက်ချင်းဆိုင်ဖွင့်ဖို့ စိတ်ရောကိုယ်ပါ
အသင့်တက်ကြွနေတာလား”

မင်းဒီပက အနေခက်သလို ကိုယ်ကို တွန့်လိန်လှုပ်
ရှားရင်း ခေါင်းကုတ်ပေါင်ကုတ်နှင့် သက်ပြင်းတွေရှိက်ရင်း ...

“ကိုယ် အချိန်တိုင်းမှာ ဆန္ဒရှိနေတာ၊ ဒါပေမဲ့ ခုလိုတော့
ကြိုပြီးမတွေးမိဘူး၊ မရိုး ခုလိုစိစဉ်မယ်လို့တော့ ဘယ်လိုမှ
မတွေးမိခဲ့ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် မရိုး !...၊ သိန်းရာချီနေတဲ့
စိုက်ထုတ်မှုကို ကျွန်တော်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီးတော့ လက်
သင့်ခံလို့ရမလဲ”

“ဒီဒီ စိုက်ထုတ်မှု မဟုတ်ပါဘူး၊ လက်ဆောင်ပါ။ မင်းက
လင်းဝဏ်ရဲ့ ညီလေး၊ တို့ရဲ့မောင်လေးပါ။ မင်းမှာ အိပ်
မက်တွေနဲ့ ဒီအိပ်မက်တွေကို အကောင်အထည်မဖော်နိုင်
သေးဘဲ အောင်အည်းထိုင်နေရချိန်မှာ တို့မှာလည်း အရမ်း
ပိုလှုံနေတဲ့ငွေတွေနဲ့၊ တစ်နေရာမှာမှ မသုံးရင် ဘဏ်တိုက်
မှာ ငြိမ်ပြီးသေနေမယ့်ငွေတွေပိုက်ပြီး ကိုယ့်မောင်လေးတစ်
ယောက်ရဲ့အိပ်မက်ကို မသိချင်ယောင် ဆောင်နေမှာက
ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိဘူး”

“ဒါပေမဲ့ မရိုး ငွေပမာဏက ...”

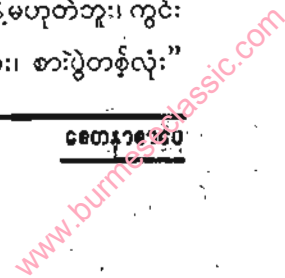
“နည်းတာများတာ ပြဿနာမှမဟုတ်တာ ဒီဒီ၊ ဟိုးအရင်
ကတည်းက လင်းဝဏ်နဲ့ ဒီကိစ္စ တိုင်ပင်ဖူးပြီးသွားပါ၊
အခုလည်း လင်းဝဏ်ရှိရင် လင်းဝဏ်သိရင် အရမ်းဝမ်းသာ
ကျေနပ်နေမှာ ဒီဒီ”

ရွှေရုပ် အသံလေးက တုန်ယင်လှိုက်ခတ်နေသည်။

“အင်တီးရီးယားဒက်ကရေးရှင်းက နည်းနည်းပဲ အပေါ်ယံ
ရှုပ်အလှဆင်ဖို့လောက်ပဲလိုတာ၊ တခြားလိုတာက ဖျော်
စက်တွေ၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေပဲ၊ ဒီဒီ တစ်ခါက တို့
ကိုပြဖူးတဲ့ ဒီဒီခင်းကျင်းချင်တဲ့ကြိမ်နဲ့လုပ်ထားတဲ့ ဆက်တီ
စားပွဲစုံတွေ ရှစ်စုံမှာထားတယ်”

“မရိုး !...”

“ဈေးအရမ်းမကြီးဘူး ဒီဒီ၊ အခုပေါ်တဲ့ ကြိမ်အတုပေါ့၊
ကြိမ်အံတိုင်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကြိမ်ထက်ဈေးသက်သာပြီး အသုံး
ပိုခံတယ်၊ ဖေဖေမိတ်ဆွေစက်ရုံက တစ်ပြိုင်နက် ရှစ်စုံအော်
ဒါမှာတာမို့ အများကြီးဒစ်စကောင့်ရပါတယ်၊ ဒီဒီပြတဲ့
ကတ်တလောက်ပုံကိုပဲပြပြီးအပ်လိုက်တယ်၊ အောက်ခြေထိ
အပိတ်ပုံလေ၊ စားပွဲလည်းခြေထောက်နဲ့မဟုတ်ဘူး၊ ကွင်း
ပတ်အထိုင်နဲ့လေ၊ တစ်စုံကို ခုံလေးလုံး၊ စားပွဲတစ်လုံး”

မင်းဒိပက ဆံပင်တွေကြားထဲ လက်ထိုးသွင်း ဖွကာ ဖွကာ စိတ်အိုက်နေမိ၍ အရမ်းပျော်ရမှာကိုပင် နောက်ပိုထားမိသည်။ ဝမ်းလည်းသာသည်။ လက်ခံဖို့တာလည်း နည်းနည်းတွန့်ဆုတ်ခက်ခဲ့သည်။ ကိုယ်က အစ်မတစ်ယောက်အဖြစ် ဘယ်လိုပဲသဘောထားပါတယ်လို့ လမ်းမှာတောင် တာရာကိုပြောခဲ့သေးသည်မှန်သော်လည်း ဒီလောက်ငွေပမာဏကိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ဖို့တော့ အလကားနေရင်း လက်သင့်ခံနိုင်မလဲ။

“တာရာ”

“.....”

“ညီမလေးက ဒီဒီကို တိုက်တွန်းပေးပါ။ သူ တကယ်ဆန္ဒပြင်းပြပြီး အိပ်မက်မက်ခဲ့ရတဲ့ အခြေအနေတစ်ခုဖြစ်ပေမယ့် မရိုး လုပ်သူက စီစဉ်ထူထောင်ပေးတယ် ဆိုတာကျတော့ သူ လက်သင့်ခံဖို့ တွန့်ဆုတ်နေတာပါ။ တာရာက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် သူနဲ့ နှစ်ယောက်တစ်ဘဝတည်ဆောက်မယ့်သူဆိုတော့ တာရာ တိုက်တွန်းသဘောတူမှုက သူ့အတွက် တစ်စုံတစ်ရာ အရေးပါအရာရောက်ပါတယ်”

ရွှေရုပ်ရဲ့ဒီစကားကိုတော့ တာရာ ဘဝင်ခိုက်မိတာ အမှန်ပေ။

“နောက်ပြီး တာရာမိဘတွေက တာရာနဲ့ ဒီဒီကိစ္စကို သဘောမတူကြဘူးလို့လည်း မမ ကြားပါတယ်၊ ဒီဒီရဲ့

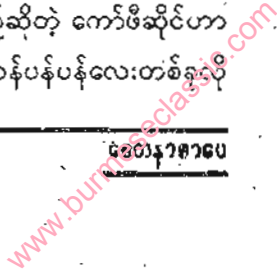
အသက်မွေးဝမ်းကြောင်း အလုပ်အကိုင်၊ ဒီဒီရဲ့ဝင်ငွေတွေဟာလည်း ညီမလေးတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ကိစ္စအပေါ် လူကြီးတွေရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို တစ်နည်းတစ်ဖုံ သက်ရောက်မှု ရှိမှာပါ”

ဒီစကားကလည်း တာရာနားထဲ ကောင်းကောင်းကြီးဝင်ပြန်ပါသည်။ တာရာသည် သူ့ချစ်သူ မင်းဒိပကို သူ့မရိုးမရွှေရုပ်က လူတစ်လုံးသူတစ်လုံး မြင့်မားအောင် မြင့်တင်ပေးမှာကိုလည်း ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးလေး လာနိုင်နေပါသည်။ မဆီမဆိုင်သူ ဒက်ဒီနှင့်မာမိကိုပင် မကျေမချမ်း ဖြစ်မိပါသေးရဲ့။

ဟကယ်ဆိုရင် တာရာအစ်ကိုကြီးလည်း အိမ်ထောင်ကျပြီး ဒက်ဒီ ခွဲဝေထူထောင်ပေးလိုက်တဲ့ သီးသန့်ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီနှင့်။

ဒီသမီးအငယ်ကလေးရဲ့ချစ်သူဟာ အနည်းငယ်တော့ကိုယ့်ထက်နိမ့်ပါးနေသော်လည်း သမီးအတွက်ဥညာပြီး သမက်ကိုခုလိုကြည့်ရှုမြှင့်တင်ပေးလို့မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့လား။ ပြီးရင် ဒီသမီးကိုပဲ ဒီအလုပ်နဲ့ ဆက်ရှာကျွေးရမှာပဲ မဟုတ်လား။

ဒက်ဒီကမှပျော့ပျောင်းဦးမည်။ မာမိကတော့ ဒီစကားသာကြားလိုကတော့ တာရာကိုတောင် နားရင်းအုပ်လိုက်ပါဦးမည်။ တကယ်တော့ မရွှေရုပ် ထူထောင်ပေးမည်ဆိုတဲ့ ကော်ဖီဆိုင်ဟာ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် အလုပ်အကိုင် ဟန်ဟန်ပန်ပန်လေးတစ်ခုပဲ

ရုပ်ပြနိုင်ပေမယ့် ဝင်ငွေလည်း များပေမယ့် ဘဝတစ်သက်တာ အတွက် သူဌေးကြီးဖြစ်နိုင်တဲ့ စီးပွားရေးမျိုးမှမဟုတ်တာ။ ဝါသနာ အရင်းခံတဲ့ ကိုယ့်စိတ်ချမ်းသာမှုပါပါတဲ့ စီးပွားရေးမျှသာ။

တကယ်တမ်းက တခြားစီးပွားရေးတစ်ခုလုပ်ရင်း ဒီဘက်က ဝါသနာအားနည်းဆိုင်ကလေးကို တစ်ဖက်တစ်လမ်း အပျော် လုပ်ဖို့လောက်သင့်တာ။ ဝင်ငွေမကောင်းဘူးတော့လည်း မဟုတ် ပေမယ့် ဒက်ဒီတို့ ကွန်စထရပ်ရှင်ကြီးတွေလိုတော့ ဘယ်နိုင်မှာ မလဲ။

သို့သော် တာရာသည် ဟိုပြေးဒီပြေး ရှုပ်ယှက်နေတဲ့ အတွေးစတွေထဲမှာ မကြာမကြာ အပေါ်ဘက် တိုးထွက်ရောက်ရှိ လာတဲ့ အတွေးတစ်စအရတော့ဖြင့် မင်းဒီပကို သူ့အဖေရုံးခန်းက ကွန်ပျူတာဝန်ထမ်းဘဝက နုတ်ထွက်ကာ လောလောဆယ် ရုပ်ပြ ကောင်းတဲ့ ကိုယ်ပိုင်အလုပ်ကလေးတစ်ခုလောက် အပြုရှိချင်တာ အမှန်။

“မရီး တကယ်တော့ ကိုကိုမရှိတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်တို့က သာ မရီးအပေါ် ပိုပြီးစောင့်ရှောက်ကူညီကြရမှာပါ။ ခုတော့ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းတာက ကျွန်တော်က စောင့် ရှောက်နိုင်တယ်ဆိုတာ ဘာမှသိပ်မရှိဘဲ မရီးကုသ ...”

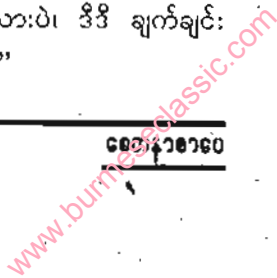
“ဒီဒီ”

“.....”

“စောင့်ရှောက်တယ်ဆိုတာ ဘာကိုခေါ်တာမို့လဲ၊ ကူညီတယ် ဆိုတာကရော၊ ငွေတွေကြေးတွေပေးမှ ကူညီစောင့်ရှောက် တာမှမဟုတ်တာ။ ဒီဒီ အစ်မအပေါ် ဒီလောက်စောင့်ရှောက် တာ၊ တို့မှာ မောင်အရင်းတစ်ယောက်ရှိရင်တောင် ဒီလောက် ထက် လုံးဝမစောင့်ရှောက်နိုင်ပါဘူး။ ငါ့ကာကွယ်စောင့် ရှောက်ပေးရမယ့် ငါ့အစ်မဆိုတဲ့အသိက ခေါင်းထဲရင်ထဲမှာ အမြဲတမ်းရှိနေတာက စောင့်ရှောက်တာပဲပေါ့ ဒီဒီ”

တာရာသည် သင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ Emotionတွေ ထဲ ငါ့အခန်းကဏ္ဍက ဘယ်မလဲရယ်လို့ နည်းနည်းပင်ကျွဲမြီးတို့ချင် လာသည်။

“ဒီဒီ တို့ကို အမြဲစောင့်ရှောက်ခဲ့တာ၊ အမြဲကူညီခဲ့တာ၊ တို့နဲ့ လင်းဝဏ် ချစ်သူဖြစ်ဖို့ကနေစပြီး ခိုးပြေးဖို့ လက်ထပ်ဖို့ အစစအရာရာ တောက်လျှောက်ပဲ၊ တို့ရဲ့အရေးကြီးကိစ္စ တွေမှာ ဒီဒီ ကင်းကင်းနေခဲ့တဲ့ကိစ္စလို့မှ မရှိခဲ့တာ၊ ပြီးတော့ Car accident တုန်းကလည်း တို့အသက်ကို ဒီဒီ ကယ်ခဲ့ ရသေးတာပဲ၊ လင်းဝဏ်ကြောင့် မသေခဲ့ရတဲ့ အသက်ကို ဒီဒီ ဆက်ကယ်ခဲ့တာပဲလေ၊ တို့ဒဏ်ရာက မပြင်းထန်ပေ မယ့် သွေးလွန်သွားရင်တော့ သေနိုင်တဲ့နေရာ၊ သွေးကြော ပေါကျနေတာလို့ ဆရာဝန်ပြောသားပဲ၊ ဒီဒီ ချက်ချင်း တို့အတွက် သွေးလှူပေးနိုင်ခဲ့တာ”

“အာ ... ဒါတွေထည့်ပြောမနေပါနဲ့ မရိုးရာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ တကူးတက ပြောပြနေရမှာတွေမဟုတ်
တာ တို့သိပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့် လုပ်ပေးချင်တာကိုလည်း
ဒီဒီ မငြင်းပါနဲ့၊ လက်ဆောင်ပါ ဒီဒီ”

မင်းဒီပက မျက်နှာကို လက်ဖဝါးနှင့်ပွတ်နေပါသည်။

တာရာက သက်ပြင်းတစ်ချက်ခိုးရှိုက်လိုက်ပြီး ဘာကိုမကျေနပ်ရမှန်း
မသိ ဘယ်သူ့ကို ပုံချရမှန်းမသိ ခိုးလိုးခဲ့လှစွာချက်တစ်မျိုးနှင့်
မကျေမချမ်းဖြစ်နေမိပါသည်။

လိုက်လာမိတာ မှားတာပဲ။

သူတို့ပုံစံတွေကိုမြင်ရတာ ပင်ပန်းလိုက်တာ။ နည်း-
နည်းကလေးကို မှီနေကြသလိုပဲ။ တကယ်တော့ ပိုနေတာလည်း
မဟုတ် အရင်းအတိုင်း အရှိအတိုင်းပဲ ဆိုတာလည်း စိတ်ထဲကသိ
နေသည်။ ရန်လုပ်ရအောင်လည်း မရိုးသားဘူးလို့စွပ်စွဲဖို့ရာခက်
နေသည်။

ရိုးသားတဲ့လမ်းကြောင်းပေါ်မှာတော့ လျှောက်နေ
ကြတာသိပါရဲ့။ နားလည်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ရိုးပဲရိုးသားစွာဖြစ်ပါစေဦး
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဒီလောက်တောင်ပဲ စေတနာထားနိုင်
ကြရသလား။ နည်းနည်းတော့ စေတနာတွေ ဘာတွေ လျှော့ဦးပေါ့။

အင်း ... ဘာပြောရမှန်းကို မသိတော့ဘူး။

ဒေါ်ခင်လေးသီ ဖုန်းဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ကိုယ်ဘာမျှ
ပြောရသေးမိ ...

“ဒီဒီလား”

ရွှေရုပ်မှန်း အသံကြောင့် ချက်ချင်းသိလိုက်ပါသည်။
ဈေးမကို ဘယ်လောက်စိတ်ဝင်စားတယ် မဝင်စားတယ် ရွှေရုပ်ရဲ့
ဖုန်းနံပါတ်ကို ဒေါ်ခင်လေးသီ မသိပါ။ မင်းဒီပရဲ့ဖုန်းပေါ်ပေါ်
နေပေမယ့်လည်း သေချာလည်း မကြည့်မိပါ။

ဒေါ်ခင်လေးသီက မင်းဒီပရဲ့ကော်ဖီဆိုင်မှာ ရောက်
နေတာပါ။ ဆိုင်ခန်းတစ်ခန်းလုံးကို နှစ်နှစ်စာ ငှားရမ်းပေးပြီး
စားပွဲကုလားထိုင်ပါ ဝယ်ပေးတယ်ဆိုတဲ့ ရွှေရုပ်ရဲ့ရက်ရောလှတဲ့
ဆံဖွယ်စေတနာကို မယုံကြည်နိုင်အောင်ဖြစ်နေခဲ့ပြီး တစ်မျိုးကြီး
ချက်နှာပူနေသလိုလိုလည်း ဖြစ်နေခဲ့တာ။

www.burmeseclassic.com

သူများတွေအတွက် မျက်နှာပူစရာဖြစ်ဖြစ်မဖြစ်ဖြစ်
ဒေါ်ခင်လေးသိအတွက်ကတော့ ချေးမကို ဘုတစ်လှည့် ဘောက်
တစ်လှည့် ထေတစ်လှည့် ငေါ့တစ်လှည့် ဆက်ဆံခဲ့ပြီး သားကို
ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထူထောင်ပေးတော့မှ ပြီးရယ်ပြတော့တယ်ဆိုတာမျိုး
လည်း မဖြစ်ချင်၍ ဖွင့်ပွဲနေ့က ဒေါ်ခင်လေးသိ မလာခဲ့ပါ။

ဆိုင်းဘုတ်ဖွင့်တာ ဖဲကြီးဖြတ်တာတွေ လုပ်သေး၍
ရွှေရုပ်နှင့် မင်းဒီပဲ အတူဖြစ်သည်။ ရွှေရုပ်က ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
အရေးပါပါဖြစ်နေမည်နေရာမှာ ကိုယ်တ ချောင်ရောက်နေတာ
လည်းမဖြစ်ချင်၍ ဖွင့်ပွဲကို မသွားခဲ့တာပါ။ ရွှေရုပ်က စာရွက်စာ
ချုပ် တွေပေးအပ်လိုက်သည်မှ နှစ်ပတ်အတွင်းပြီးအောင် တွန်း၍
ပြင်ဆင်ကာ ရက်နှစ်ဆယ်မပြည့်မီ ဖွင့်လှစ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ခုမှ
ဆိုင်ဖွင့်တာ တစ်ပတ်အကြာ။

ဒီနေ့မှ မင်းဒီပဲက ဇွတ်အတင်းခေါ်သဖြင့် ဒေါ်ခင်
လေးသိ ခဏတဖြုတ် လိုက်ကြည့်ဖြစ်တာပင်။ အရင်က Gift
Shopဆိုတော့ အထဲမှာ ကျွန်းနှင့်ပြုလုပ်ထားတဲ့ နံရံကပ်စင်တွေ
ဗီရိုလေးတွေ အကန့်လေးတွေရှိသည်။ အတွင်းတစ်ခန်းလုံးလုံးက
ကျွန်းရွှေရောင်တောက်နေသည်။ မီးကိုပင် အလင်းအမှောင် လှ
အောင်ချိန်ထားတာမို့ မလင်းလွန်းမမှောင်လွန်းဘဲ ကဗျာဆန်ဆန်
ကလေး။ ကြမ်းခင်းက ကျွန်းလျှာထိုးပြားကြီးကြီးတွေ။

ဆိုင်လေးက ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းလည်းရှိကာ တစ်
မျိုးလေးအဆင့်မြင့်နေသည်။ မင်းဒီပဲ နည်းနည်းပါးပါးပဲ ထပ်ရှိုင်း
ရတာရှိကာ ဒက်ကရေးရှင်းလည်း အနည်းငယ်ပဲ ထပ်မံပြုပြင်ရပါ
သည်။ ဗီရိုနှင့် နံရံကပ်စင်တွေမှာ မင်းဒီပဲက စာအုပ်တချို့ထားထား
ကာ ကော်ဖီထိုင်သောက်ရင်း ယူဖတ်နိုင်ဖို့ စီစဉ်ထားပါသည်။

ဆိုင်လေးဟာလှပပြီး စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်ထဲက
နေရာလေးတစ်ခုလို ကဗျာဆန်လှတာပါ။ ‘.....’ဟိုတယ်မှာ
နိုင်ငံတကာကော်ဖီမျိုးစုံဖျော်စပ်နည်းသင်တန်းကို တက်ထားအောင်
ထားပြီးဖြစ်တဲ့ မင်းဒီပဲက သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ ဝင်
ပြ ဝင်စစ်နေတုန်း ဒေါ်ခင်လေးသိနှင့် တာရာတို့က ရှေ့ဘက်ခန်း
နားက စားပွဲတစ်စုံမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ကော်ဖီသောက်နေကြတုန်း
စားပွဲပေါ်ထားခဲ့တဲ့ မင်းဒီပဲဖုန်း မြည်လာတာမို့ ဒေါ်ခင်လေးသိက
ဖွင့်ကိုင်လိုက်တာပါ။

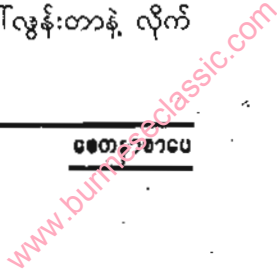
“ဪ... ရွှေရုပ်ထင်တယ်”

“ဟင် ... မေမေလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဆိုင်ခဏရောက်နေတာ”

“မေမေ ဆိုင်ကိုသဘောကျရဲ့လား”

“အင်း ... သဘောမကျစရာ မရှိပါဘူး၊ ဆိုင်က အရမ်း
ကောင်းတာပဲဟာ၊ ဒီနေ့မှ ဒီဒီက ခေါ်လွန်းတာနဲ့ လိုက်
လာကြည့်တာလေ”

“ဒီဒီတော့ အလုပ်တွေ များနေပြီ ထင်တယ်”

“နေရာတိုင်းဝင်ပါနေတာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ စိတ်ပါဝင်စားတာကို ဝမ်းသာရမှာ၊ အခု ကော်ဖီဖျော်တဲ့ဆီရောက်နေလို့ ဘာပြောစရာများရှိလို့လဲ”

“မေမေနဲ့တွေ့လိုက်တော့ ပိုအဆင်ပြေတယ် မေမေ၊ နို့မို့ တစ်ဆင့်ပြောခိုင်းနေရမှာ”

“ဘာပြောမလို့လဲ”

“သမီး လူချင်းတွေ့ပြီး ပြောချင်လို့ပါ၊ ဖေဖေနဲ့မေမေရော ဒီဒီပါ ဒီနေ့ည သမီး ဒင်နာကျွေးလို့ရမလား မေမေ ဖေဖေအားအောင် နောက်ကျကျလေးမှ လုပ်လိုက်မယ်လေ ဟိုတယ်တစ်ခုခုပေါ့၊ မေမေ အဆင်ပြေမလား မသိဘူး”

ဘာကိစ္စပါလိမ့်ဟု ဒေါ်ခင်လေးသိက သိချင်စိတ် ပြင်းပြကာ စိတ်တွေပင် လှုပ်ရှားရပါသည်။

“မေမေကပြောပါတယ်၊ ဖေဖေကိုလည်း ဖုန်းဆက်ပြီး ကြိုမေးထားလိုက်မယ်၊ နောက်ကျမှ ဖြစ်မယ် ဆိုရင်တော့ ဖေဖေလည်း လာနိုင်မှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ၊ ဒီဒီဆိုင်ကတော့ မိုးချုပ်မှ ပိတ်မှာဆိုတော့ သူ ဆိုင်ထိုင်မန်နေဂျာနဲ့ ထားခဲ့ရမယ် မဟုတ်လား သူ ဆိုင်ကိုပြန်ရင်နီးအောင် ကိစ္စတစ်ခုခု ဆိုရင်လည်း သွားလို့ရအောင် အဲဒီနားနဲ့မဝေးတဲ့ ‘.....’ဟိုတယ်မှာ လုပ်လိုက်မလား မေမေ”

“အင်း ... လုပ်လေ၊ မေမေကတော့ သိပ်မသိပါဘူး၊ အဆင်ပြေသလိုသာလုပ်ပါ”

“အဲဒီဂျပန်စာကို ဒီဒီလည်းကြိုက်ပါတယ်၊ လင်းဝက်ရော သမီးရော ဒီဒီရော အတူတူသွားစားဖူးကြတယ်၊ အဲဒီနေရာလေးမှာ အမှတ်တရ လုပ်ချင်တာပါ”

ထူးခြားတဲ့ ရွှေရုပ်ရုံစကားတွေကြောင့် ဒေါ်ခင်လေး သိက သိချင်စိတ်ဇောနှင့် ရင်များပင်မောကာ ...

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ညကျတွေ့ကြမယ်လေ သမီး”

ခါတိုင်းထက် နူးညံ့ချိုသာလိုက်မိပါသည်။

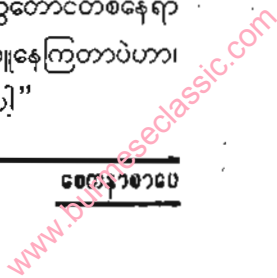
“မမရွှေရုပ်က ဘာတဲ့လဲဟင်”

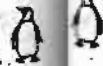
“ဪ ... ညကျ အန်တီတို့သားအမိသားအဖသုံးယောက်ကို ဒင်နာကျွေးဖို့တဲ့ ဖိတ်တာ”

တာရာက ယောက္ခမလောင်းကို အကဲခတ်ရင်းက မယုတ်မလွန် လေသံလေးနှင့် ...

“အဲဒီမရွှေရုပ်က သဘောကောင်းတာလား ရက်ရောတာလား၊ ရက်ရောတယ် ဆိုရင်ကော လူတိုင်းအပေါ်လား၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့ရက်ရောချင်တဲ့သူလောက်ကိုပဲ ...”

“သူက ပိုက်ဆံကလည်း သိပ်ပေါတယ်မဟုတ်လား သမီးရယ်၊ သူတို့မိသားစုက အလှူအတန်းတွေတောင်တစ်နေရာ တစ်နေရာ သိန်းရာချီ သိန်းထောင်ချီ လှူနေကြတာပဲဟာ၊ ငွေပေါတော့လည်း ပေးကမ်းနိုင်တာပေါ့”

ဒေါ်ခင်လေးသိက သူ့ကိုယ်တိုင် ချွေးမကို သိပ်လည်းမချစ်ခင် သားငယ်ကိုလည်း ခုချိန်မှာ တရင်းတနီးဝင် ထွက်လွန်းတာ မနှစ်သက်ဘူးဆိုပေမယ့် တာရာစိတ်ထဲ မယုံသင်္ကာ အတွေးမျိုး ရှာရှာဖွေဖွေတွေးမိမှာမျိုးတော့ မနှစ်မြို့နိုင်ပေ။ သံသယ တွေမဝင်စေလိုပေ။ ဒါကိုတော့ တတ်နိုင်သမျှ ကာကွယ်ရမည်မို့ စကားပင်မပြတ်သေးခင်ဖြတ်ကာ နှစ်သိမ့်တဲ့အဖြေမျိုးပေးလိုက် ပါသည်။

“ခါတိုင်းရော အန်တီတို့ကို ဒီလိုပဲ ဒင်နာတွေ အမြဲဖိတ် ကျွေးနေကျလာ။”

“အင်း ... အမြဲတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ် အထိမ်းအမှတ်တစ်ခုခု ရှိတာတို့ ဘာတို့ ခေါင်းစဉ်ရှိမှပါ”

“ဒါဆို ဒီနေ့ ဘာခေါင်းစဉ်ရှိလဲ မသိဘူးနော်”

ဒေါ်ခင်လေးသိသည် ဒီချွေးမလောင်းကို နဂိုအထေး ပေးရင်းစွဲနှင့် ချစ်ခင်မှုလည်းရှိတာမို့ လိုက်လျောဂရုစိုက်ဆုတ်ဆက် သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ ကလေးလို စကားများတာ အမေးမြန် ထူတာ မသိတတ်တာမျိုးတွေကို စိတ်တိုတောင်းချင်မိတတ်ပြန် သည်။

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် တာရာကလေး ဒီဒီ ရုံးကအလုပ် ထွက်လိုက်ပြီး ခုလို ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ကလေး သားသားနားနား လုပ်ကိုင်နိုင်သွားတာကို ကိုယ့်မိဘမှာ မျက်နှာပိုပွင့်နိုင်

တဲ့အတွက် သဘောကျတာလည်းကျတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီဆိုင် က မမရွှေရုပ်က ဒီဒီကို အလကား စိုက်ထုတ်ကုန်ကျပြီး လက်ဆောင်ပေးသလို ထူထောင်ပေးတာ ဆိုတဲ့အဖြစ်ကို လည်း ကစ်မျိုးပဲ စိတ်ထဲမှာ နင်နေတယ်”

အင်း ...။ ငါလည်း ညည်းကလေးလိုပါပဲ ရယ်လို့ ဒေါ်ခင်လေးသိ ကျိတ်ပြီးတွေးနေမိပါသည်။

ရွှေရုပ်က စားလက်စွန့်ခက်ရင်းလေးကို ပန်းကန် ကာ ဖြည်းဖြည်းစွာချလိုက်ပါသည်။ တို့တိတို့တိ စားနေရာမှရုပ်ကာ မှတ်လွှာကလေးချရင်း ...

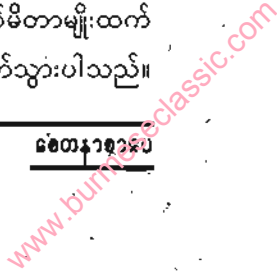
“ဖေဖေ ကန်တော့ပါ၊ ပြောစရာရှိလို့ပါ၊ မေမေ သ ... သမီး ... သမီးမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပါပြီ”

“.....”

“.....”

“.....”

“ဟင်” ခနဲ တအံ့တဩ အာမေဩတ်မျိုးပင် ဘယ် ဩထံကမှ ထွက်မလာနိုင်ဘဲ ‘ဟင်’ခနဲ ရေရွတ်မိတာမျိုးထက် အံ့ဩအိုင်ကံမိသွားတာမို့ အသံတွေ တိတိဆိတ်ဆိတ်သွားပါသည်။

မျက်ခုံးပင့်၊ မျက်လုံးဝိုင်း၊ ပါးစပ်အဟောင်းသားတွေနှင့် သုံးယောက်စလုံး ရွှေရုပ်ကို မှင်သက်မိသလို ငိုငိုစိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။

မျက်လွှာချပြီး ခေါင်းလေးပါ မသိမသာငုံ့ထားတဲ့ ရွှေရုပ်ရဲ့ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်ဥကလေး စီးသွယ်ကျလာပါသည်။ လင်းဝဏ်ရဲ့အဖေအမေနဲ့ ညီလေးတို့ကို ဖွင့်ပြောရချိန်မှာ ဝမ်းနည်းစိတ်က ရင်ထဲ လှိုက်လှဲလာသည်။ သူ့အဖြစ်ကိုလည်း သူ့မှာ ဝမ်းသာတစ်ဝက် ရင်နာတစ်ဝက် ဖြစ်နေပါသည်။

ယောက်ျားဖြစ်သူ ကွယ်လွန်ပြီး မုဆိုးမ ဖြစ်လာရပြီးခါမှ ကိုယ့်မှာ ကိုယ်ဝန်ကျန်ရစ်တာကို နောက်ကျကျသိရတဲ့အဖြစ်။ လင်းဝဏ် ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ဘာမှကို သေချာဂရုမပြုမိခဲ့တာပါ။ အရင်ကတည်းကလည်း အမျိုးသမီးကိစ္စမှာ သိပ်ပြီးတိကျမှန်ကန်သူမဟုတ်၍ ရက်ကျော်လကျော်တာတွေ အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်ဖူးပါသည်။

အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်ဖူးတယ် ဆိုတာတက် အမြဲလိုလိုကို ဖြစ်နေတတ်တာပါ။ အခုတော့ ကားတိုက်မှုကြောင့် လူရောစိတ်ပါ အကြီးစား Shockရလိုက်သလိုရှိကာ သတိလက်လွတ်နေမိခဲ့တာပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးလေးရက်ကမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိပြုမိကာ သင်္ကာမကင်းနှင့် နံနက်ခင်းဆီးကို စစ်ဆေးကြည့်တဲ့အခါ ပန်းရောင်နှစ်ရောင်

ဒီတစ်ခနဲ အလန့်ဝကြား ဖြစ်သွားရပြီး သေချာအောင် နောက်တစ်ရက်မနက်မှာ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မံစမ်းသပ်ပါသည်။

ဒီအတိုင်းပါပဲ။ အဲဒီတော့မှ အိုဂျီကို ရက်ချိန်းယူ၍ မနေ့ညက သွားရောက်ပြသ စမ်းသပ်ပါသည်။

အားလုံးစကားပြန်မရ တိတ်နေ၍ ရွှေရုပ်က တစ်ကြိမ်ထပ်ကာ ...

“သမီးမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပါပြီ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ သေ ... သေချာပြီလား”

ဒေါ်ခင်လေးသီအသံက အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ထွက်လာသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ သေချာပါတယ် မေမေ”

“ဆရာဝန်နဲ့ မြကြည့်တာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဖြင့် သေချာတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဦးအောင်ခင်က လည်ချောင်းတစ်ချက် ရှင်းရှင်း ..

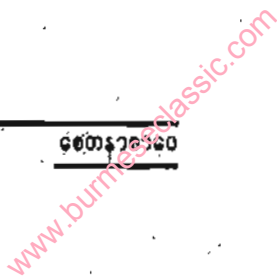
“ဘယ်လောက်ရသွားပြီတဲ့လဲ”

“ဆယ့်ခုနစ်ပတ်ပါ ဖေဖေ”

“ဆယ့်ခုနစ်ပတ် !!”

“လေးလတောင် ရှိပြီပေါ့ !”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်ခင်လေးသိသည် ရင်ထဲလိုက်ခတ်ကာ မျက်ရည် ကြည်ရစ်စဲလာသည်။ သားကြီးရဲ့ရင်သွေး။ သားကြီးကိုယ်ပွားလေး ပေါ့။ သားကြီး လင်းဝဏ္ဏကို သတိတရတမ်းတလိုက်မိကာ ဝမ်းနည်းသွားလို့ပင်။

“ဟ ... မင်းက ဘယ်နှယ် မျက်ရည်ရောကျရတာလဲ အမေကြီးရဲ့”

“ကျွန်မသားကြီးကို သတိရလို့ပါရှင်”

“ဟောဗျာ ... ဒီတစ်ကောင်ကရော ငိုဦးမှာလား”

မျက်ရည်လည်နေတဲ့ မင်းဒီပက သူ့အဖေပြောမှ မျက်တောင်ပုတ်ခတ်ကာ နှပ်ရွံ့လိုက်ပါသည်။ ခေါင်းငုံ့ပြီး မျက်ရည်ကျနေတဲ့ မရီးကို သနားလှ၍ သူ့ရင်ထဲနင့်နေသည်။ သူက စိတ်မကောင်းပြီးမျက်ရည်ကျနေရင် မရီးအဖို့ ပိုပြီးငိုချင်ရက်လက် တို့စရာဖြစ်မှာစိုး၍ သူ့စိတ်ကိုတင်းထားရတာပါ။

ခင်ပွန်းသည် ကွယ်လွန်ပြီးမှ ကိုယ်မိုက်ထဲ ရင်သွေးကလေးလွယ်ကာ ကျန်ရစ်တာကို သိရတဲ့အဖြစ်က မိန်းမတစ်ယောက် ဘယ်လောက် ဝမ်းနည်းအားငယ်စရာ ဖြစ်လိမ့်မလဲ။

“သမီး ဘာမှအားမငယ်နဲ့နော်၊ ဦးမင်းနိုင်တို့သိပြီးပြီလား၊ ဒေါ်သဇင်တို့”

“မသိသေးပါဘူး ဖေဖေ”

“သမီးမှာ ဂိဘာအစုံရှိတယ်၊ ယောက္ခမလည်းအစုံအလင်ရှိတယ်၊ ဟောဒီမှာ ခိုင်ချင်းရာခိုင်လို့ရတဲ့ မောင်တစ်ယောက်လည်းရှိတယ်၊ သူငယ်ချင်း၊ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း အသိုင်းအဝိုင်းဆိုတာ သမီးမှာအများကြီး၊ ဒီတော့ သမီးဘာမှအားငယ်စရာမရှိဘူး”

“သမီး အားမငယ်ပါဘူး ဖေဖေ၊ ဝမ်းလည်းသာပါတယ်၊ မျက်ရည်ကျတာက ဝမ်းနည်းတာလည်းတစ်ဝက်ပါလို့ပါ၊ လင်းဝဏ္ဏ သိမသွားရှာဘူးဆိုပြီး ဝမ်းနည်းမိလို့ပါ”

ဒေါ်ခင်လေးသိက ခေါင်းငုံ့ မျက်ရည်သုတ်နေပါသည်။ ချွေးမကို မချစ်ခင်လှဘူးဆိုပေမယ့် မုန်းတီးနေတာတော့လည်းမဟုတ်လေရာ သူ့အဖို့လည်း ခုချိန်မှာ ဝမ်းသာဝမ်းနည်းပင်။ သားကြီးကို သတိရပြီးဝမ်းနည်းရသည်။ သားကြီးရဲ့ကိုယ်ပွားအဖြစ် မြဲကလေးတစ်ယောက်ရတော့မှာကို ဝမ်းသာရသည်။ ချွေးမကိုလည်း ပထမဆုံးအကြိမ် ဂရုဏာသက်မိပါသည်။

“လတိုင်း ဆရာဝန်ဆီသွားမယ်နော် ကျွန်တော့်ကိုခေါ်မယ်လို့ မရီး ကတိပေးရမယ်”

ကျောက်စိမ်းရိုင်းလေးတစ်တုံးကို ဗန်းအဖြူထဲမှာ ထည့်ကာ မှန်ဘီလူးနှင့် စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်နေရာက ရွှေရုပ်က ခေါင်းထောင်ကာ မင်းဒီပကို မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်ရင်း ...

“နှင့် အတော်ဂျီကျပါလား ဒီဒီရယ် ဟင်”

“ခေါ်သွားရမယ်”

“ဘာလို့ခေါ်ရမှာလဲ”

“ဘာလို့မခေါ်ရမှာလဲ”

“ကျွတ် ...”

“အားနာလို့ မဟုတ်လား”

“အားမနာပါဘူး၊ မင်းကိုများ အားနာနေစရာလား၊ တခြား အလုပ်တွေလည်း မင်းကို အကူအညီတောင်းရတာတွေရှိ တာပဲ၊ အားနာနေလို့လား”

“ခုဟာက ဗိုက်ကြီးသည်တွေကြားထဲ ခေါ်သွားရမှာမို့လို့ မဟုတ်လား”

“ကျွတ် ... ရယ်တောင်ရယ်ချင်လာပြီ၊ သူ့ဟာနဲ့သူ ထင် နေလိုက်သေးတယ်၊ မင်းကို ဗိုက်ကြီးသည်တွေကြားထဲ ခေါ်သွားရမှာ ဘာကိစ္စ ကျုပ်က အားနာရမှာလဲ၊ စဉ်း တောင်မစဉ်းစားမိဘူး”

“ဟိုဒင်းလေ၊ ကျွန်တော် ဘုန်းနိမ့်မှာစိုးပြီးတော့လေ”

“အမယ်လေး ... ဟား ဟား ... ရယ်လိုက်ရတာ၊ ရယ် လိုက်ရတာ ဒီဒီရယ်၊ သူ့ကို ဘုန်းနိမ့်မှာစိုးလို့တဲ့၊ ဗိုက်ကြီး သည်တွေနားကပ်ရင် ဘုန်းနိမ့်တတ်တယ်လို့ မင်းကို ဘယ် သူကပြောလဲ၊ ဘယ်ကကြားဖူးလဲပြော”

“မသိဘူးလေ၊ ဒါဖြင့် ဘာလို့မခေါ်တာလဲ”

“ဪ ... ကိုယ့်ဟာကိုယ်သွားလို့ဖြစ်နေတာကို၊ အိမ်က ဒေါ်ဝင်းရီတို့ကိုလည်း ခေါ်သွားလို့ရတယ်၊ မွန့်မွန့်ကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ခေါ်ရင်လည်းရတာပဲ၊ မင်းကို ခေါ်သွားဖို့မှမလို အပ်တာ”

“ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့်ကို မရိုး ခေါ်သွားဖို့လိုအပ် တယ်လို့ ပြောနေတာမို့လို့လား၊ လိုလိုမလိုလို လိုက်ခဲ့မယ် ခေါ်ပါလို့ပဲ ပြောနေတာ”

“မခေါ်ဘူးဆို”

မင်းဒီပက ထိုင်ရာမှထကာ အခန်းတွင်းမှာ ခါး ထောက်လျက် ဟိုကဒီ ဒီကဟို လျှောက်နေပါသည်။ ရွှေရုပ်မှာ အလုပ်လုပ်ရတာ အာရုံမရ။

“အမယ်လေး မူးလိုက်တာ ဒီဒီရယ်၊ မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေ လဲ”

“ဆောရီး ... ဆောရီး ... မရိုး တကယ်မူးသွားလား”
“ဒွဒွ”

ရွှေရုပ်က မှန်ဘီလူးကို စားပွဲပေါ်ချကာ မင်းဒီပကို မျက်ခုံးပင့်ကာ မော်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဒီဒီ... မင်းနဲ့ ငါနဲ့ နှစ်ယောက်တွဲတွဲပြီး အိုဂျီဆီမှာ ကိုယ် ဝန်သွားသွားပြတော့ လူတွေက ဘာပြောမလဲ၊ ကဲ ... ငါ ရှင်းရှင်းပဲပြောမှ မင်းကရမယ်၊ ခဲအို ခယ်မတို့ မရိုးနဲ့ မတ်တို့ဆိုတာ မောင်နှမနေရာမှာရှိတာလည်း မှန်ပေမယ့် လူတွေက ခြေလှမ်းမှားရင် သပုပ်လေလွင့် သိပ်ပြောချင်ကြ တဲ့အမျိုးအစားဟဲ့၊ နားလည်လား ...

မင်းအစ်ကိုက ရှိတော့တာမဟုတ်ဘူး၊ တို့က မင်းနဲ့ တွဲတွဲပြီး ဟောဒီဗိုက်ကို သွားသွားအပ်နေလို့ ဖြစ်မလား ဒီဒီ၊ ငါ မဟုတ်တမ်းတရားတွေ မဖြေရှင်းချင်ဘူး၊ အထင် မြင် မခံနိုင်ဘူး၊ အပြောမခံနိုင်ဘူးဟဲ့”

ရွှေရုပ်သည် အခါများစွာ သူ့ရင်ထဲလစ်ဟာလျက် အားကိုးအားထားရာ တစ်စုံတစ်ရာထံတွင် အမောဖြေ ဈေးသိပ် ချင်သော်လည်း စိတ်ကိုတင်း၍ ဆောက်တည်ထားသောလေသံနှင့် တစ်လုံးချင်း တစ်ခွန်းချင်း တင်းတင်းမာမာ စီးစီးပိုင်ပိုင်ပြောပစ် လိုက်ပါသည်။

“ပြောတဲ့လူ အောက်တန်းစားပေါ့”

“ကျွတ် ... လက်ပေါက်ကပ်လိုက်တာဟယ်”

“ကိုကိုမရှိလို့ပဲ ကျွန်တော်က လိုက်မှာပေါ့၊ ကိုကိုရှိရင် ကိုကို လိုက်လိမ့်မှာမို့လို့ ကျွန်တော်က လိုက်စရာလား”

“မလိုက်ရဘူးဆိုရင် မလိုက်ရဘူးဟာ၊ စိတ်ပူပူဖို့ကောင်း တယ် သူက တစ်မျိုး၊ သွား ပြန်တော့၊ လာနားပူမနေနဲ့”

မင်းဒီပက လက်ပိုက်၍ ရွှေရုပ်ကို တစ်ခဏစိုက် ကြည့်နေပြီး ဘာမှထပ်မပြောတော့ဘဲ အခန်းထဲက ထွက်ခွာသွား ၍ ရွှေရုပ်က သက်ပြင်းကလေးရှိုက်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

ရွှေရုပ်သည် ဆေးရုံရဲ့ခန်းမကြီးထဲ လက်ချိတ်တွဲဝင် လာတဲ့ မင်းဒီပနှင့် တာရာကိုမြင်လျှင် မျက်နှာက ပြုံးသွားရပါသည်။ ဒီဒီ စိတ်ကောက်သွားတယ်ထင်ထားတာလေ။ “ဪ ... ငါက လည်း သူ့အလိုလိုက်ပြီး သူ့လိုက်ခဲ့ချင်တာကို ခေါ်လိုက်ရင်ပြီး ရဲ့သားနဲ့ ပတ်ဝန်း ျှင်ကို သိပ်ဂရုစိုက်နေမိတာကို” လို့ သက် ပြင်းတချချနှင့် နောင်တတွေ ရနေခဲ့ရတာ။

“ဒီဒီ”

“အင်း”

“ရှင်ကို လှမ်းမြင်တာနဲ့ မမရွှေရုပ်လွှာမျက်နှာက ပီတိတွေ စိမ့်ယုံ့သွားလိုက်တာ၊ ရှင်ပြောတာနဲ့ တခြားစီပါလား၊ ကိုယ့်ကိုတွေ့ရင်တော့ မရိုးတော့ စိတ်ဆိုးတော့မယ်ဆို”

မင်းဒီပက ပြုံးစိစိနှင့် ...

“အင်း ... စိတ်ဆိုးမယ်ထင်တာ”

“အခု စိတ်မဆိုးတဲ့အပြင် ပျော်သွားပါလား”

“မရိုးက သဘောကောင်းတာ၊ စိတ်လည်းပြေလွယ်တာ၊ ဟိုနေ့က ကိုယ်ကျိကျနေလို့ စိတ်တိုနေတာလေ၊ ကိုယ်နဲ့ တစ်ပတ်ရှိပြီ မတွေ့တာ”

မင်းဒီပက ရွှေရုပ်နံ့ဘေးမှာထိုင်နေတဲ့ ဒေါ်ဝင်းရီကြီးကိုကြည့်ကာ ရင်ထဲမကောင်းပေ။

“မင်းအစ်မက အန်တီလိုက်ပေးမယ်ဆိုလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အမေလိုက်တာကို မကြိုက်ဘူးပေါ့လေ၊ သူ့ဟာသူ ရုပ်တည်ချင်တယ်ဆိုတာမျိုး၊ မေမေကလည်း သမီးက ကလေးလေး ကျနေတာပဲတဲ့၊ အန်တီအတွက်တော့ သူက ကလေးပဲလေ ဒွဒွ”

ရွှေရုပ်ရဲ့အမေ ဒေါ်သဇင် စကားသံကို မင်းဒီပ ကြားယောင်သည်။ အဲဒါဟာ မရိုး အားတင်းနေတာ။ သူ့မှာ ဖွင့်ဟဝန်မခံချင်တဲ့အားငယ်စိတ် ရှိကိုရှိနေသည်။ ဒါကို အတင်းဖုံးကွယ်ပြီး သူ့မှာ ဘာမှမလိုအပ်ဘူးရယ်လို့ ဟန်ဆောင်နေတာ။ အိမ်ဖော်လောက်နဲ့သွားလည်း ရတာပဲရယ်လို့ သူ့ကိုယ်သူ အဆိုပြုပြီး အရေးမကြီးတဲ့ကိစ္စလို ပြုမူနေတာ။

ဒီလိုပြုမူနေတာကိုက သူ့ရဲ့အားငယ်စိတ်ကို သူ ဆယ်မတ်နေတာပဲ။ ဒါကို ထွင်းဖောက်နားလည်နေမိ၍ မင်းဒီပ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရတာပင်။

“ဟင် ... ဟာ ... မရိုးပါလား”

မင်းဒီပက ခုမှ အလန်တကြားတွေ့တဲ့ဟန် စပ်ဖြဖြလေးလုပ်လိုက်၍ ...

“ငါ လုပ်လိုက်လို့ နာဦးမယ်၊ ဒီကောင်လေးတော့”

“တကယ် ခုမှမြင်တာ အဟား ဟား ဟား”

ရွှေရုပ်က ‘တွေ့တယ်မဟုတ်လား မျက်နှာပြောင်တာ’ ဆိုတဲ့ မျက်နှာပေးနှင့် တာရာကို မေးခေါ်ပြလိုက်ပါသည်။ ထိုမေးအခေါ်လေးထဲက ချစ်စနိုးအကြည့်လေးကို တာရာက သတိပြုဖြစ်အောင် ပြုမိသည်။

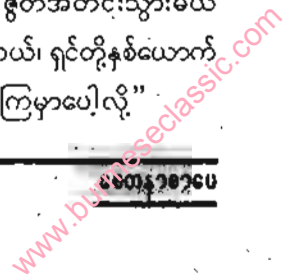
“ဘယ်လိုလုပ် သိလာလဲ”

“အန်တီကိုလှမ်းမေးကြည့်တာ၊ မနေ့က အန်တီက ဒီနေ့ရက်ချိန်းထားတာလို့ ပြောပြတယ်”

“ထိုင်လေ၊ ထိုင်လေ တာရာ”

တာရာက ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ...

“မမက မလိုက်နိုင်ဘူးတဲ့၊ သူက ဇွတ်အတင်းသွားမယ်လုပ်နေတာနဲ့ တာရာက ပြောလိုက်တယ်၊ ရှင်တို့နှစ်ယောက်ကို သူများတွေက လင်မယားထင်ကြမှာပေါ့လို့”

မင်းဒီပ မျက်နှာက ညိုသွားကာ ...

“တာရာကကွာ၊ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

“ဟုတ်တယ် မမရယ်၊ တာရာက အဲလိုပဲပြောလိုက်တာ။ သူက မျက်နှာကြီးပုပ်သွားတယ်၊ မရိုးခိုက်ကို မတ်လိုက်အပ်ပေးရိုးထုံးစံမရှိဘူး၊ တစ်ခါမှကို မကြားဖူးဘူး၊ လူတွေက ဘာပြောမလဲ၊ တာရာ ပြောတာ မဟုတ်လား။”

ရွှေရုပ်က ပြုံးရင်း ...

“ဟုတ်တာပေါ့၊ မမလည်း ဒီအတိုင်း သူ့ကိုပြောတာပဲ”

“ဒါကို ခေါင်းတွေမာနေတာ၊ သွားမှာပဲဆိုတာနဲ့ တာရာလည်းလိုက်လာတာ၊ သူ့ကိုလည်း မဆန့်ကျင်ချင်ဘူးလေ။ သူလုပ်ချင်တာကိုမလုပ်နဲ့လို့ တာရာလည်းမတားချင်ဘူး။ တားလည်းရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ တာရာပါ လိုက်လာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခု မမကို ခုလို အိမ်ကအဒေါ်ကြီးနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းတွေ့ရတော့ တာရာလည်း စိတ်မကောင်းဘူး၊ မမ ဘာမှ အားနာမနေနဲ့၊ သူ့တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး တာရာပါ ပါမယ်၊ နောက်လတွေကျ အမြဲလိုက်ခဲ့မယ်သိလား မမ”

ရွှေရုပ်က တာရာကို ပြုံး၍ကြည့်နေမိပါသည်။ ဖွင့်လင်းပြီး စိတ်ထဲရှိတာကို ဖွင့်ချပြောပစ်လိုက်တတ်တဲ့ တာရာစရိုက်လေးကိုလည်း နှစ်လိုသဘောကျမိပါသည်။

“တစ်လ တစ်ခါလား မမ”

“ဟုတ်တယ် တာရာ”

“မမအားမနာနဲ့နော်၊ တာရာ လိုက်ပေးနိုင်ပါတယ်၊ တစ်လမှ တစ်ရက်တည်းဟာကို”

“ခုတောင် ညနေစောင်းလွန်ပြီ မဟုတ်လား၊ တာရာ အပြန်နောက်ကျနေမှာပေါ့”

“ကိစ္စမရှိဘူး မမ၊ တခြားရက်တွေ နောက်မကျအောင်နေလိုက်မှာပေါ့၊ တစ်ခုပဲရှိတယ် ... ဟား၊ ဟား၊ ဟိုနားက အခန်းမှာ မာမိအစ်ကိုဝမ်းကွဲ နှလုံးအထူးကုသမားတော်ကြီးထိုင်တယ်လေ၊ အလကားပြောတာပါ၊ သူနဲ့တွေ့လည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ သူက ဒီဒီ့ကိုမှမသိတာ၊ သူနဲ့လည်း တွေ့စရာအကြောင်းမရှိပါဘူး၊ သူက သူ့ဆေးကုခန်းထဲ လူနာကြည့်နေရမှာပဲဟာ”

ခေါင်းကလေးစောင်းကာဇဲကာ ရွှင်ရွှင်ပျပျပြောနေတဲ့ တာရာက ထိုင်လျက်မှ သူ့နံဘေးမှာ မတ်တတ်ရပ်နေတဲ့ မင်းဒီပ လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ဆွဲလှုပ်ယမ်းနေပါသည်။ ထိုသို့လှုပ်ယမ်းရာမှ ရုတ်တရက် တာရာလက်က တုံ့ခနဲရုပ်ကာ လူကလေးပါ အာင့်တောင့်တင်းတင်း ပြစ်သွားရပါသည်။

တာရာမျက်လုံးလေးများက ခုန သူညွှန်ပြပြောဆိုတဲ့ သူ့ဦးလေးဝမ်းကွဲရဲ့ အခန်းတံခါးဝဆီမှာ။ အဲဒီအခန်းဝမှာ

တော့ တာရာမာမိနှင့် နောက်ထပ်အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်။ မိတ်ဆွေအမျိုးသမီးကြီးကို အစ်ကိုဝမ်းကွဲ နှလုံးအထူးကုထံ လိုက်လံအပ်နှံပြသပေးရင်း ရောက်လာတာဖြစ်တဲ့ တာရာမာမိကလည်း အခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာမှာပဲ မလှမ်းမကမ်းမှ တာရာကို တည့်တည့်ကြီး တန်းကာမြင်လေပြီ။

“ဒိဒိ”

“ဟင်”

“ဟိုမှာ မာမိ”

မင်းဒီပက တာရာပြမှပဲမြင်ကာ တာရာနှင့်တွဲကိုင်ထားတဲ့လက်ကို ဖြုတ်လိုက်ပါသည်။ ကြောက်လို့တော့မဟုတ်ပေမယ့် တစ်ဖက်လူကြီးမိဘရဲ့ အမြင်မှာ ကိုယ့်အပြုအမူက မရိုင်းပျလိုပါ။ သူ့ကိုပါလှမ်းကြည့်လိုက်တဲ့ ဖေဖေအလုပ်ရှင်ကတော် သူ့အလုပ်ရှင်ဟောင်းကတော် ချစ်သူရဲ့ မိခင်ဖြစ်သူကို အဝေးကနေပဲ ခပ်ယိုယို ကိုယ်ညွတ်ကာ လှမ်း၍ဂါရဝပြုလိုက်ပါသည်။

တာရာအမေဟာ ထောင်းခနဲဒေါသထွက်သွားဟန် ရှိပြီး ဘေးကအမျိုးသမီးကြီးကို တစ်စုံတစ်ရာပြောလိုက်တဲ့အတွက် အမျိုးသမီးကြီးက ဆေးဝယ်ခြမ်း ထုတ်ယူရမည့် ကောင်တာသို့ ချော့ကန်သွားပါသည်။ တာရာအမေက သူတို့ရှိရာအနားကို ဒေါမာန်တကြီး တိုးကပ်လာကာ ...

“တာရာ”

“မာမိ”

“ဒီမှာဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ခုဘယ်အချိန်တောင်ရှိနေပြီလဲ၊ ညခုနစ်နာရီခွဲနေပြီ၊ နင်ပြောတော့ ဇူးဇူးတို့နဲ့ သွားစရာရှိတာဆို”

“မာမိ ... ဟိုလေ တာရာက ဒီက အစ်မတစ်ယောက် ဆရာဝန်ပြုဖို့ အဖော်အဖြစ်လိုက်လာတာပါ၊ မာမိ ရောက်တာကြပြီလား၊ တာရာတို့ ခုပဲရောက်ကြတာ”

“အပိုတွေပြောမနေနဲ့ တာရာ၊ အခုထ၊ လိုက်ခဲ့”

“အို ... မာမိကလည်း တာရာဘာသာ သတ်သတ်လာတာပဲ၊ တာရာဘာသာပဲ ပြန်မှာပေါ့၊ ခဏနေပြန်ခဲ့မှာပါ”

မင်းဒီပက လက်နှစ်ဖက် နောက်ပစ်ခေါင်းငဲ့ကာ တာရာမာမိရှေ့မှာ ယိုယိုကလေးနေပါသည်။ တိုက်ရိုက် ကိုယ့်လူကြီးမဟုတ်ပေမယ့် သူဌေးကတော်ဆိုတော့ အထက်ကလူကြီးအက်တောင်ရှိကျိုးရပါသည်။ သူကလည်း တစ်ခါတစ်ရံရုံးခန်းထဲ ဝင်လာပြီး ဆူပူကြိမ်းမောင်း ခိုင်းစေသွားတတ်သေးတာမို့ သူ့လာခွင့် ဝန်ထမ်းတွေ ပျာပျာသလဲ လန့်ဖျပ်ကြရစမြဲပါ။

“မင်းဒီပ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

“မင်းက တာရာနဲ့အတူ ဆေးရုံကိုလာတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်အစ်မ ဆေးခန်းပြဖို့ ကျွန်တော်နဲ့ တာရာက အဖော်ရအောင် လိုက်လာပေးတာပါ”

“ထားပါတော့ ဘယ်ကိုပဲလာလား၊ ဘယ်ကိုမှ တာရာနဲ့ သွားဖို့လာဖို့အကြောင်းမရှိတာ မင်းကို ငါ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မပြောထားမိဘူး၊ တာရာကိုပဲပြောထားတယ်၊ မင်းကိုလည်း ငါ ပြောစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူးလေ၊ ကိုယ့်ဘက်ကိုပဲ ကိုယ်ပြောရမယ့်ဝတ္တရားကို ငါတို့နားလည်ပါတယ် ...

ဒါပေမဲ့ ခုတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက်က ပိုပိုရဲတင်း လာတယ်၊ သွားချင်တိုင်း သွားလာတယ်၊ တာရာဆိုလည်း စကားနားမထောင်လိုက်တာမှ၊ ဒီတော့ မင်းကို မပြောဘူးလို့ ငါကဆင်ခြင်မနေနိုင်တော့ဘူး၊ မင်းကိုပါ ပြောရတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ၊ ပြောနိုင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“အေး ... ပြောမှာ၊ မင်းနဲ့တာရာ တွဲနေတာ အန်တီ သဘောမကျဘူး မင်းဒီပါ၊ တာရာကိုလည်း အန်တီတို့ ရည်းမှန်းထားတဲ့သူ ရှိပြီးသားပါ၊ သူ အသိပဲ”

ရွှေရုပ်သည် တာရာအမေရဲ့ မျက်နှာကို ထိုင်နေရင်ကပ် မှန်းမှန်းတီးတီးစိုက်ကြည့်နေမိပါသည်။ ဒီဒီအပေါ် ပစ်ပစ်ခါခါ ပြောနေတဲ့သူ တစ်ယောက်ကို မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်နေရပြီး ကိုယ်အနေနဲ့ ဘာမှ ဝင်ပြောဖို့ မသက်ဆိုင်သလိုလည်း ရှိနေတာနဲ့ နှုတ်ပိတ်သည်။ခနားထောင်ရသည်မှာ နားထဲပူလောင်ကာ ရင်ခုန်သွေ ဆူညံမြန်ဆန်နေပါသည်။

“မာမိ ... တာရာ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ညည်းပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း တာရာ၊ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်မဖြစ် ချင်စမ်းနဲ့”

“မာမိ ...”

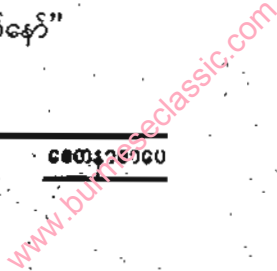
“မင်းဒီပဲ ရှင်းရှင်းပဲ အန်တီ ပြောမယ်၊ ဦးအောင်ခင်ကို တော့ ခင်မင်ပါတယ်၊ အလုပ်တာဝန်ပိုင်းအရ အားလည်း ကိုးရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းနဲ့ တာရာကိုတော့ အန်တီ သဘောမတူနိုင်ဘူး၊ ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ မင်း နောက်ဆုတ်လိုက်ပါ၊ တာရာကို ပြောပြီးပါပြီ၊ သူက ခေါင်းမာမာ ဂျစ်ကပ်ကပ်နဲ့ ခုထိ ပြောလို့မရဘူး၊ သူကရှေ့တိုးနေလည်း မင်းက နောက်ဆုတ်လိုက်ပါ မင်းဒီပဲ”

“မာမိ ဘာတွေလာပြောမှန်း မသိဘူး၊ တာရာ ဒီဒီကိုပဲချစ်တယ်၊ ဒီဒီနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူးလို့ ပြောပြီးပြီ မဟုတ်လား”

တာရာအသံက စူးကျယ်သွား၍ အနီးအနားတွေက ခူးစူးစမ်းစမ်းငဲ့ကြည့်ကြသလို ရွှေရုပ်ကလည်း တအံ့တဩငဲ့ကြည့် လိုက်မိပါသည်။ အမေထံမှာပင် ရဲရဲတင်းတင်း ခေါင်းမာဝံ့ကာ ဒီဒီဘက်ကရပ်တည်နေတဲ့ကောင်မလေးပဲ။ ဒီဒီကို အသည်းစွဲချစ် ရှာပုံနှင့်။

“မင်းဒီပဲ အန်တီ ပြောတာ ကြားတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တာရာမှာ ရည်မှန်းထားတဲ့သူရှိပြီသား။ သူနဲ့ စင်ကာ
မှာကတည်းက ကျောင်းနေဖက်တွေ၊ ဒါလည်း မင်း သိ
နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီတော့ တာရာနဲ့ အဆက်ဖြတ်လိုက်ပါ”

“.....”

“မိတာရာ၊ ခုချက်ချင်းထ၊စမ်း”

တာရာမိခင်က တာရာကို လက်မောင်းမှ ဆုပ်ကိုင်
ပြီး ထ၊လာအောင်ဆွဲထူမလိုက်ပါသည်။ တာရာက နောက်ပြန်ရန်
ကာ ထိုင်ရာမှမထ။

“တာရာ ညီမလေး”

ရွှေရုပ်က တာရာကိုကြည့်ကာ ဖျောင်းဖျောင်းဖူ
လေးခေါ်လိုက်ပါသည်။

“လူတွေနဲ့ ရုပ်ဆင်းပျက်ပျက်တယ်၊ ပြန်လိုက်သွားလိုက်ပါ
အမေကို ပြန်ဆွေးနွေးချင်လည်း အိမ်မှာဝေချာဆွေးနွေး
ပေါ့၊ ဒီမှာ အကြာကြီးဆက်ဖြစ်နေရင် အလကား သိက္ခာ
ပါတယ်၊ ဖူးစာပါရင် ကြံဖန်ပေါင်းရဖို့ဖြစ်လာပြီး ဖူး
မပါရင်လည်း ကြံဖန်ပြီးကွဲသွားရမှာပါ၊ အချိန်တွေနဲ့
တယ်၊ ပြန်လိုက်သွားနော် ညီမလေး၊ လိမ္မာတယ်”

တာရာသည် ဂျစ်မယ့်သာဂျစ်နေသော်လည်း ရေရှည်
ကြီး ဆက်ပေကာ ထိုင်နေဖို့ မဖြစ်နိုင်တာ နားလည်ပုံရပါသည်။

ရွှေရုပ်ပြောစကားကို သေချာပုံကြည့်နားထောင်နေက
လျှင် ထ၊ရပ်လိုက်ပါသည်။

“ဒီဒီ ... တာရာ လိုက်သွားလိုက်တော့မယ်”

“လိုက်သွားလိုက်ပါ တာရာ”

“မမ နောက်မှတွေ့ကြစို့နော်”

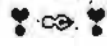
“ကောင်းပြီ တာရာ”

တာရာက ဖျပ်ခနဲ ဖျပ်ခနဲနှင့် ရှေ့ကထွက်သွား
ပါတော့သည်။ တာရာမာမိက လိုက်မသွားနိုင်သေးဘဲ မင်းဒီပကို
စေ့စေ့ကြည့်ကာ ...

“ပြောတာတွေ ခေါင်းထဲထည့်ပြီး ကင်းကင်းနေပေးပါ
မင်းဒီပ”

ဆေးဝယ်ပြီးနေတဲ့ မိတ်ဆွေအမျိုးသမီးကြီးကိုပါ
သွားကြစို့ဆိုတဲ့ပုံ ခေါင်းဆတ်ခေါ်ပြီး တာရာအမေက အားလုံး
အနားမှထွက်ခွာသွားပါသည်။ အနားမှာ တာရာတို့သားအမိမရှိ
တော့မှ မင်းဒီပက ရွှေရုပ်ရဲ့နံ့သားခံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။
မင်းဒီပရဲ့မျက်နှာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဝမ်းနည်းနာကျင်ပုံရနေတာ
ကို တစ်ဖိစိမ့်ကြည့်ရင်း ...

“ဒီဒီ စိတ်ပူမနေစမ်းပါနဲ့၊ တာရာက မင်းကို ခွဲမယ့်သူမှ
မဟုတ်တာ”

www.burmeseclassic.com

ရွှေရုပ်သည် ကော်ဖီဆိုင်ရဲ့ မှန်ဆလိုဒ်ဒ်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်ပြီး နောက်ပြန်ပြန်ပိတ်လိုက်ပါသည်။ အေးစိမ့်မွှေးပျံ့၍ ငြိမ်းချမ်းအထက်တန်းကျနေတဲ့ ကော်ဖီဆိုင်ကလေးမှာ အခန်းပိတ်တွေ ဖွဲ့မထားပေမယ့် တစ်ဝက်တစ်ပျက် ပါတေးရှင်းလေးတွေ အများသားနှင့် စားပွဲကုလားထိုင်တို့က အချိုးအကျွေ့အကွယ် အကာကလေးတွေမှာ သီးသီးသန့်သန့် ရှိကြသည်။

မြင်လည်းမြင်ရ ခပ်ကွယ်ကွယ်လည်းရှိနေတဲ့ဒီခိုင်းပင်။ မီးရောင်နီကျင်ကျင်ထဲမှာ ပန်းကန်သံ ဇွန်းသံလေးတွေ တစ်ချက်တလေကလွဲ၍ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ရှိနေသည်။

ရွှေရုပ်ကို ဆီးကြိုခါးညွတ်လာသော ဝန်ထမ်းကလေးကို ရွှေရုပ်ကပြုံးပြရင်း ...
“ဒီဒီ ရှိလား”

ဖွင့်ပွဲတုန်းက လာဖွင့်ပေးသွားပြီး သုံးလေးကြိမ်လည်းရောက်လာဖူးတဲ့ ရွှေရုပ်ကို သူဌေးရဲ့အစီမံလို သူတို့သိကြပြီးသားပင်။

“ဟုတ်ကဲ့”

ကောင်လေးက လက်ဝါးညွှန်ပြကာ မင်းဒီပ ရှိတဲ့နေရာကို ဦးဆောင်ခေါ်သွားပါသည်။ အကန့်ငယ်တစ်ကန့်မှာ သူ့ရုံးခန်းစားပွဲလေးကို ကြိမ်ပါတေးရှင်းတို့နှင့် အခန်းဖွဲ့ယူထားပြီး အဲဒီမှာ မင်းဒီပက ရှိတတ်သည်။ ရွှေရုပ် ရောက်သွားတော့ မင်းဒီပက သူ့စားပွဲနဲ့ဘေး ပြတင်းပေါက်ခပ်သေးသေးလေးမှ ခန်းဆီးစညိုနုနုကို ခွဲဖယ်ကာ အပြင်ဘက်သို့ ခါးတစ်ဖက်ထောက်ငေးနေပါသည်။

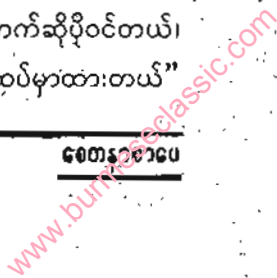
“ဒီဒီ”

မင်းဒီပ လှည့်ကြည့်လာပြီး ...
“ဪ ... မရိုး၊ ဘယ်ကလည်လာလဲ”

ရွှေရုပ်က ခပ်နွမ်းနွမ်းရုပ်နှင့် ရှိနေတဲ့ မင်းဒီပကို မြင်လျှင် စိတ်မကောင်းပါ။ မင်းဒီပက ဒီလိုရုပ်ရည်မျိုးနှင့် အသားကျတဲ့သူမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ။

“ဆိုင်ကလူပြည့်နေပါလား ဒီဒီ”

“ဟုတ်တယ် မရိုး လူဝင်တယ်၊ ညနေဘက်ဆိုပိုဝင်တယ်၊ ကျွန်တော် ... ဒီကြိမ်ခုံတောင်နှစ်ဆက်ထပ်မှာထားတယ်”

“နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ် မရိုးရာ၊ စိတ်တွေကို ရှုပ်နောက်နေတာ မို့ပါ။ တာရာအိမ်က တာရာကို ဘယ်မှမလွတ်တော့ဘူး။ အိမ်ထဲကမထွက်ရဘူးဆိုပြီး ဖော်ပြကြည့်နေတယ်။ သူ့အိမ်ထဲပဲ သူနေတော့ ဖုန်းတော့ပြောရပါတယ်။ ဖုန်းကို အသိမ်းမသွားဘူး။ သူ့အရမ်းစိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ဝိုင်းနေတာ ကျွန်တော်လည်း ရင်ထဲမှာတစ်မျိုးကြီးပေါ့ မရိုးရာ”

ရွှေရုပ်သည် စားပွဲပေါ် မေးထောက်ရင်း မင်းဒီပ

ကရုဏာသက်စွာ ငေးစိုက်ကြည့်နေပါသည်။

သူ့မျက်နှာ ဒီလိုဖြစ်နေတော့ ရွှေရုပ်ရင်ထဲမှာလည်း အလိုအလျောက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမိပါသည်။ ဒီစကားလေးလန်းဆန်းကြည်လင်ရွှင်ပျနေတာပဲ မြင်ချင်တာပါ။ အမြဲပျော်စိတ်ချမ်းသာနေစေချင်တာပါ။ အဲသလိုဖြစ်နေအောင်လည်း တစ်နိုင်သလောက် ကူညီဖြည့်ဆည်းချင်တာပါ။

“ကျွန်တော်စိတ်မကောင်းဖြစ်တာက ငယ်ငယ်က ကျွန်တော် သေချာစာမကျက် ပေါ့တီးပေါ့ဆဲ ဟေးလားဟားလားလား ပြီး ကျောင်းပညာရေးကို ဆယ်တန်းကျနဲ့ပဲ ရပ်တန့်လိုမိတဲ့ အလေးအနက်မရှိခြင်း၊ ဝီရိယမရှိခြင်း၊ ကြိုးစားစိတ်မရှိခြင်းတွေပေါ့နော်၊ အဲဒါတွေဟာ တစ်ချိန်မှာ ငယ်စရာ မျက်နှာငယ်စရာတွေဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်ချစ်သူ လာရတဲ့ တာရာအပေါ် သွားရိုက်ခတ်ခံရတာကိုပဲ”

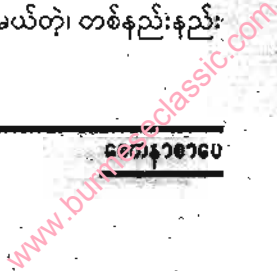
မင်းဒီမက သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်ရင်း ...

“တာရာကို သနားမိတယ်၊ ကျွန်တော့် အတွက်ကြောင့် မျက်နှာငယ်ရရှာတယ်။ သူတို့လောက် ပိုက်ဆံမရှိပေမယ့် ကိုကိုလို ပညာတွေတတ်ပြီးတော်တဲ့သူတစ်ယောက်ဖြစ်နေရင် တော်ပါသေးရဲ့၊ ခုတော့ ငွေလည်းမရှိဘူး၊ ပညာကလည်းမတတ်၊ သူ့အတွက် ဘာမှမျက်နှာမရစေတဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့မိတဲ့အတွက် တာရာအပေါ် အားနာမိတယ် ...

အခု ဒါတောင်မှ မရိုးထောင်ထားပေးတဲ့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို လက်တင်လေးဖွင့်နိုင်နေတာ၊ ဒါကိုတောင် တာရာက ကျွန်တော် စီးပွားရေးလုပ်နေပါတယ်ဆိုပြီး သူ့အမေဆီ မျက်နှာရအောင်ပြောရှာသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့အမေ မှန်းထားတာက အနိမ့်ဆုံး စင်ကာပူကဘွဲ့ရထားတဲ့ သူငွေသား သို့မဟုတ် လုပ်ငန်းရှင် အဲဒါမျိုး”

“သိပ်လည်း စိတ်ပျက်မနေပါနဲ့ ဒီဒီရယ်၊ တာရာ တစ်ယောက်လုံးက မင်းဘက်ကပဲဟာ”

“တာရာက ကျွန်တော် နောက်ဆုတ်လိုက်တယ်၊ ရှောင်ပေးလိုက်တယ်ဆိုရင် အဲဒါ သူ့ကို စော်ကားတာနဲ့တူတူပဲတဲ့၊ နောက်ဆုတ်ခွင့်မပေးဘူး၊ ရှေ့ပဲတိုးမယ်တဲ့၊ တစ်နည်းနည်း စွန့်စားမယ်တဲ့”

ရွှေရုပ်က ပြီးရင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်မိသည်။ အဲဒီကောင်မလေးကို ရွှေရုပ် သဘောကျမိသည်မှာ မင်းဒီပအပေါ် ဘာကိုမှ မမြော်မမြင်ဘဲ စစ်စစ်မှန်မှန်ချစ်လွန်းအားကြီးသောကြောင့် တည်း။

“တာရာက သတ္တိရှိတယ်၊ တာရာပြောတာ ဟုတ်သားပဲ ဒီဒီ၊ မင်းတို့ချင်း ပေါင်းကြရမှာပဲဟာ”

“ဒါပေမဲ့ မရိုးရာ၊ တာရာ့ကို ကျွန်တော် ဇွတ်ခိုးပြေးရင် သူ့အိမ်ကလည်း စွန့်လွှတ်မှာပဲ၊ အဲဒီအခါ တာရာဟာ သူ့နေခဲ့ရတဲ့ သူဌေးသမီးဘဝက လျှောကျရမှာလေ”

“အမယ်လေး ဒီဒီရယ်၊ သူများကြားရင် မင်းကို တံပုတ် နဲ့နေပြီး မိဘကလည်း အလုပ်လက်မဲ့ဆင်းရဲငတ်ပြတ်နေသူ ထင်တော့မှာပဲ၊ သူတို့လောက်တော့ မလျှံပယ်ပေမယ့် မင်းက စုတ်ပြတ်နေတာမို့လို့လား၊ မင်းရဲ့ဒီဆိုင်ကဝင်ငွေက တာရာနဲ့မင်း နှစ်ယောက်စရိတ် ပြည့်စုံပိုလျှံပါတယ် ဒီဒီ ရာ”

“ဒါက မရိုးဆိုင်ပဲ”

“ဒီစကားမပြောနဲ့ ဒီဒီ၊ ငါ့ဆိုင် လုံးဝမဟုတ်ဘူး၊ မင်းကို လုပ်ပေးတာလို့ပြောပြီးပြီ၊ မင်းဆိုင်ပဲ၊ ဒီထက်ကြီးတဲ့စီးပွား ရေးလုပ်ငန်းမျိုးပိုင်မှ သဘောတူနိုင်မယ်ဆိုရင် ဒီထက်ကြီးတဲ့ လုပ်ငန်း ထူထောင်ပေးနိုင်သေးတယ်”

“အာ ... မရိုးက တစ်မျိုးဗျာ၊ နတ်ပြည်တက်ရမလိုလို အမှိုက်ပုံဖြစားရမလိုလို ဖြစ်နေပြီဗျာ”

“ဒီဒီ မင်းက ငါ့မောင်လေးလေ၊ အစ်မက တစ်ဦးတည်း သောသမီး၊ ဖေဖေအလုပ်တွေအားလုံး တစ်ချိန်မှာ အစ်မ ယူရမှာ၊ အားလုံး ကျုံးယူပြီး မလုပ်နိုင်ပါဘူး၊ မင်းပဲကူညီ ရမှာပေါ့”

“အာ ... ကူတာက ကူတာပဲလေ၊ မရိုးကလည်း ဘာဆိုင် လဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါဟယ်၊ ဒီမိန်းမကြီးက အဆင့်အတန်းခွဲ လွန်းပါတယ်၊ မင်းတို့လည်း ဒီလောက်နိမ့်ကျနေတာမဟုတ် ဘူး၊ တို့သိစေချင်တာက သူတို့ဘက် ကျေနပ်မယ့်ပုံစံ အတိုင်းအတာဆိုတာကို တို့လည်း လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်”

“မရိုး”

မင်းဒီပက ခေါင်းယမ်းကာ ရွှေရုပ်ကို နှစ်သိပ်ပြီး ခြလိုက်ပါသည်။

“စိတ်လျှော့၊ သိပ်မတက်ကြနဲ့”

“မင်းတို့ ကွဲသွားမှာ မလိုလားဘူး ဒီဒီ”

“မကွဲပါဘူး၊ မရိုးရဲ့ပါးစပ်ကြီးကလည်း၊ အတော်ပုပ်ပါ လား”

“မကွဲရင်ပြီးရော”

“ကျွန်တော် တစ်ခုခု ဇွတ်လုပ်လိုက်ရင် ဖေဖေအလုပ်ကို သွားထိခိုက်မှာလည်းကြောက်တယ် မရိုးရ”

“ဟား ဟား ... ထိခိုက်လေကောင်းလေ၊ အစ်မအဖေက ဟိုတစ်နေ့လေးကပဲပြောနေတာ၊ ဖေဖေက အခု ကွန်စထရပ် ရှင် စ.လုပ်နေပြီလေ၊ သူ့တွင်းတွေရှိတဲ့နယ်က သူ့ဝန်ထမ်း မိသားစုတွေ ဆွေမျိုးတွေ များများစားစား အလုပ်ရကြစေ ချင်လို့ ခြေလှမ်းကြိတာ၊ ခုတော့ လုပ်ငန်းစနိုင်းဖို့ စ.လုံး ပန်းတုန်းရှိသေးတာပါ၊ အဲဒီတော့ ဖေဖေကပြောတယ် ...

ငါတို့ခဲမည်းခမက် ကိုအောင်ခင်လို အတွေ့အကြုံ အရည်အချင်းတွေ ပညာရည်ဝနေတဲ့ အင်ဂျင်နီယာချုပ်မျိုး လိုချင်တယ်တဲ့၊ သူ လုံးဝမျက်နှာလွှဲထားမှာလေ၊ ဖေဖေက ဝင်ပါချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အလုပ်တစ်ခုအနေနဲ့သာ ထူ ထောင်ပြီး မျက်နှာလွှဲထားချင်တာ၊ သူ့ဟာသူ သူ့ ကုမ္ပဏီ မှာ နှစ်ရည်လများ အဆင်ပြေနေတာမို့လို့ အကူညီမတောင်း သင့်လို့သာတဲ့၊ ဟိုမှာများ ပြဿနာတစ်ခုခုဖြစ်ပြီး ဖေဖေ အလုပ်ထွက်ပစ်ရရင် အစ်မတို့အဖေ ဝမ်းသာနေမှာ”

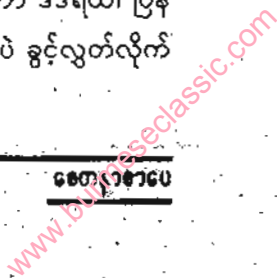
“ပြောသာပြောရတာပါ၊ ကျွန်တော် အဲသလိုဖြစ်နေတာကို မေမေကတစ်ဆင့် ဖေဖေက အကျိုးအကြောင်းသိပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ဘာမှဖွင့်မပြောပေမယ့် ဖေဖေက အကဲခတ်မိ

နေလား မသိပါဘူး မရိုးရာ၊ မင်းဘဝရှေ့ရေကောင်းဖို့ စဉ်းစားတဲ့နေရာမှာ အဖေတို့ အမေတို့ကို ထည့်မစဉ်းစား နဲ့ ဒီဒီတဲ့၊ ဖေဖေကိုင်တဲ့အတွေးရှိတာလည်း ဖေဖေ သိပုံ ရတယ်၊ ဖေဖေက အသက်အရွယ်လည်းရလာပြီတဲ့၊ မင်း ရှာကျွေးရင်တော့ ထိုင်ပဲစားစတာမှာပဲတဲ့၊ အဟင်းဟင်း ... အဲလိုပြောတော့ ပိုဝမ်းနည်းတယ် မရိုးရာ၊ ကျွန်တော် တာရှာကိုရဖို့ ဖေဖေက သူ့အလုပ် ထိခိုက်ပလေစေလို့ သဘောထားပါတယ်”

“တို့သိသလောက် တာရှာအဖေက သဘောထားပြည့်ဝတဲ့ သူတစ်ယောက်တဲ့၊ နောက်ပြီး သူ့အဖို့ နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် လက်တွဲလာတဲ့ သစ္စာရှိရှိ ဘယ်မှလဲမရွေ့တဲ့ ဒီဒီတို့အဖေကို ပစ်ပစ်ခါခါမလုပ်နိုင်ပါဘူး ဒီဒီရယ်”

“ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘူး မရိုးရာ”

“တို့အထင်တော့လေ မြောက်ပေးတယ်တော့ မထင်နဲ့နော်၊ ခိုးပြေးလိုက်တာကောင်းတယ်၊ သူတို့လည်း သမီးငယ်လေး ပဲကွယ်၊ အခုပစ်ထားတောင်မှ မြေးတွေ ဘာတွေရရင် တင်းထားနိုင်ပါမလား၊ တစ်သက်လုံးတော့ မပြတ်လောက် ပါဘူး၊ အစ်မတို့တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲဟာ ဒီဒီရယ်၊ ပြန် အပ်ပြီးတော့လည်း အောင့်သက်သက်နဲ့ပဲ ခွင့်လွှတ်လိုက် တာပါပဲ”

“ခုဆို ကျွန်တော့်မှာ ခိုးပြေးစရာနေရာတောင်မရှိဘူး မရိုးရဲ့ မရိုးတို့တုန်းက ကျွန်တော် စီစဉ်ပေးတဲ့ မှော်ဘီခြံလေးမှာ အောင်သက်ရဲ့ဦးလေးက ပြန်နေနေပြီ။ သူတို့ကုမ္ပဏီက ဆောက်တဲ့ဟာတွေထဲက ဖေဖေ ကြိုပျိုငံစနစ်နဲ့ ဝယ်ဝယ် ထားတဲ့ အခန်းနှစ်ခန်းရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအခန်းလွတ်နှစ် ခန်း ဖေဖေမှာရှိတာ တာရာအဖေအမေ သိတယ်ဗျ။ ဘယ် ကိုခိုးရမုန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး။”

ရွှေရုပ်က ပြုံးလိုက်ပါသည်။ နွမ်းတဲ့ရုပ်ကို ဟန် ဆောင်ဖုံးအုပ်ထားတဲ့ ခပ်ယုယဲ့အပြုံးမျိုးနှင့်ပြောနေတဲ့ မင်းဒီပ မျက်နှာလေးကို ရင်ထဲမှာ ကရုဏာသက်လှသည်မှာ နှင့်နေပါသည်။

“ဒီဒီ ... ဒီတစ်ခါ တို့အလှည့်ပေါ့၊ မင်း ဘာမှပူစရာမရှိ ဘူး။”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းတို့ပြေးဖို့ နေရာလေး အစ်မမှာ ရှိတယ်”

“ဘယ်မှာလဲ”

“အဟင်း ... မှော်ဘီမှာပဲ”

“တကယ် !”

“တကယ်ပေါ့”

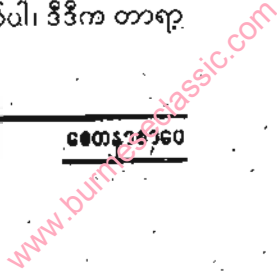
မင်းဒီပက သဘောတကျ ရယ်မိသည်။

“ဆိုင်က ကောင်မလေးတစ်ယောက်က သူတို့မြေခုံအိမ် လေးကို ရောင်းနေတာကြာပြီ၊ ရောင်းမထွက်ဘူး၊ ရောင်း

ထွက်မှ သူတို့မောင်နှမလေး အမွေခွဲလို့ရမှာဆိုတော့ ဈေး လျှော့ရောင်းလည်း ရောင်းမထွက်ဘူး၊ မြို့ထဲမကျတော့ ဝယ်မယ့်သူ မရှိတာကြားတာနဲ့ သူ့ကိုသနားလို့ပါ။ သူတို့ မောင်နှမ ငွေလိုနေတာကို ကူချင်တာနဲ့ ဈေးလေးကလည်း ဘာမှမရှိတော့ အစ်မ ဝယ်ထားလိုက်တာ ...

အဲဒီကို သွားကြည့်တော့ စိတ်ထဲမှာ ဟိုခြံလေးကို သတိရတယ်။ အဲဒီအတိုင်းပဲ၊ ချစ်စရာဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ် လေး ဒီဒီရယ်။ အိမ်လေးကို နည်းနည်းပြင်ရင်း ခုတော့ သပ်သပ်ရပ်ရပ်နေချင်စရာလေး ဖြစ်နေပြီ။ အဲဒီနား မလှမ်း မကမ်းကပ် ကောင်မလေးရဲ့အမျိုးအဆွေတစ်အိမ်ကိုလည်း လခလုံမျိုး မုန့်ဖိုးပေးထားလိုက်တယ်။ အိမ်ကို သွားသွား ကြည့်၊ ခြံရှင်း၊ ပေါင်းသင်၊ အမြဲသန့်နေအောင်လုပ်ထား ပေးဖို့ မှာထားတယ်။”

“မရိုးကတော့ဗျာ၊ အိုက်ဒီယာတွေက သစ်ပြီးပြေးနေတာပဲ။ ကျွန်တော်လည်း ပိုက်ဆံရှိလာ ပိုလာရင် အဲဒီလိုနေရာလေး တစ်အိမ်သွားဝယ်ထားပစ်လိုက်ဦးမယ် ... ဟား ဟား။”
“ပရိဘောဂလေ တွေလည်း အထိုက်အလျောက် ရှိတယ်။ ဟိုတုန်းကလိုပဲ အိပ်ရာရယ် စားဖို့သောက်ဖို့ အဆင်ပြေဖို့ လိုတာလောက်ရယ်ပဲ ဝယ်ရမယ်။ အို ... အဲဒီအိမ်ဘက်ဖြည့် ဆည်းဖို့တာဝန်က တို့တာဝန်ထားလိုက်ပါ။ ဒီဒီက တာရာ ဘက်မှာလိုအပ်တာပဲစီစဉ်ပါ။”

“ကျေးဇူးပဲ မရိုး၊ ဒီလောက်အဆင်တပြေ အရန်သင့်ဖြစ်လေရင်လည်း ကျွန်တော် ရှေ့ပဲတိုးလိုက်ပါတော့မယ် မရိုးနော်၊ မရိုးရော ဘယ်လိုသဘောရလဲဟင်”

“ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ပေါင်းရဖို့ ကြိုးစားတာပဲ ဒီဒီ၊ အဲဒါမှန်တာပေါ့”

ရွှေရုပ်က မင်းဒီပရဲ့မျက်ဝန်းထဲ စူးနစ်စွာစိုက်ကြည့်ရင်း လေးလေးနက်နက်ပြောလေလျှင် ...

မင်းဒီပက ရွှေရုပ်ကို အပြုံးနှင့်စိုက်ကြည့်ရင်း လက်မလေးတစ်ချောင်း မတ်မတ်ထောင်ပြလိုက်ပါသည်။

“ရွှေရုပ် နှင့် ခုတလော ယောက်ယက်ကိုခတ်နေတာပဲဟာ လွန်လွန်းပြီ”

“ဒီဒီ မိန်းမခိုးဖို့စီစဉ်ထားတာ နှင့်ကို ပြောပြီးပြီမို့လား မွန်မွန်က ကားသော့ကိုင်ကာ ကားပေါ်တက်

အသင့်ဖြစ်နေတဲ့ ရွှေရုပ်နဲ့ဘေးရပ်ကာ ...

“နှင့်ကို ငါက အကြောင်းပြချက်တောင်းနေတာများ မလိုလား”

“ဒါဖြင့် ဘာကိုပြောတာလဲ မွန်မွန်ရဲ့”

“နှင့်ကိုပြောတာ၊ ပြေးဟယ်လျားဟယ် ဝယ်ဟယ်ခြမ်းဟယ်၊ သွားဝယ်လိုက် သွားပို့လိုက်နဲ့ နှင့် ဘယ်အထိ သွားသွား ပို့နေတာလဲ၊ တော်တော်နဲ့ပြန်ရောက်မလာတတ်ပုံထောက်ရင် ဝေးမှာပဲ၊ နှင့်ဒီဒီ မိန်းမယူတာ မယူတာ ငါ့ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ နှင့်ကိုပဲ စိတ်ပူလို့ ပြောနေတာ”

“ဘာကိုစိတ်ပူတာလဲ”

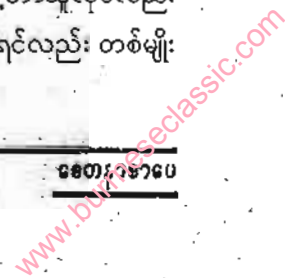
“ဟဲ့ ... နှင့်ဗိုက်က ငါးလကျော်လေ၊ ဗိုက်က သိပ်မထွက်တာနဲ့ နှင့်က ဂရုစိုက်ဖို့ကိစ္စဘူး”

“ဂရုစိုက်ပါတယ် မွန်မွန်ရှယ်၊ ဂရုမစိုက်ဘဲနဲ့နေပါ့မလား၊ ငါ့ဗိုက်ပဲဟာ၊ ငါ့နဲ့ လင်းဝဏ်ရဲ့ရင်သွေးပဲဟာ၊ အခုဟာက ဒီဒီက ...”

“ဟဲ့ ... သူယောက်ျားလေးပဲ ရွှေရုပ်ရှယ်၊ သူ့ဟာသူလုပ်မှာပေါ့၊ နှင့် လုပ်ပေးစရာ မလိုပါဘူး”

“ငါတို့တုန်းက ...”

“နှင့်တို့တုန်းက သူ့အစ်ကိုကိစ္စလေ၊ သူ့အစ်ကိုက အလုပ်အလုပ်ပဲ အရေးကြီးနေတော့ သူ့လုပ်ပေးရတာပေါ့၊ နှင့်ကလည်း မိန်းကလေးကိုး၊ အခုက သူ့ကိစ္စပဲဟာ၊ သူ့မှာလည်း သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ပဲ၊ သူ့ဟာသူလုပ်လည်း ရတာ၊ နှင့် လုပ်ကိုလုပ်မှ ဖြစ်မှာတွေဆိုရင်လည်း တစ်မျိုးပေါ့”

“တချို့က ငါလုပ်ကိုလုပ်မှ ဖြစ်မှာမို့ပါဟာ”
မွန်မွန်က မျက်စောင်းစွေကြည့်ရင်းက...

“ဘာမို့လို့လဲ”

“ဥပမာ အဲဒီမှာ ရေခဲသေတ္တာမရှိသေးဘူးဟယ်၊ ငါလည်း
ကြာကြာသွားနေတာမျိုး မဟုတ်တော့ ရေခဲသေတ္တာမထား
ထားမိဘူးပေါ့၊ ဒီဒီတို့က တစ်လနေဖြစ်မလား နှစ်လ
ဖြစ်မလားမသိ၊ ရေခဲသေတ္တာ လိုကိုလိုတာပေါ့၊ အဲဒါ
သူ့ဟာသူလုပ်ဖို့ထားလိုက်ရင် သူ ရေခဲသေတ္တာကြီးတစ်
ဝယ်နေရမှာပေါ့၊ ပြီးရင် ဘယ်ကိုသယ်ရမယ်မသိ။ ငွေ
ကြေးကျလည်းဝင်တယ်၊ ငါ့အိမ်မှာ ငါ့ဟာငါ ရေခဲသေတ္တာ
တစ်လုံး ဝယ်ဖြည့်ထားလိုက်တော့ သူတို့မရှိတော့လည်း
ငါ့ဟာပဲ၊ ဒီတိုင်းထားခဲ့ရုံပဲ”

“ကဲပါ နင့်ပိုက်ဆံနဲ့ဝယ်မှဖြစ်မယ်ဆိုလည်းထားဦး၊ သူ
ပိုက်ဆံပေးပြီး ဝယ်ခိုင်းလိုက်ပေါ့၊ နောက်ဆုံးဟယ် သူ
ပိုက်ဆံယူမနေဘဲ သူ့ဟာသူ ဝယ်လိုက်မှာစိုးလို့ဆိုလည်း
ငါတို့လို ဒီကဖြူဖြူတို့ မူယာတို့လို ဝန်ထမ်းလေးတွေ
ကလည်း ကူညီနိုင်တဲ့လူတွေ ရှိပါတယ်၊ ယောက်ျား
ထဲကလည်း ကိုဝင်းမြင့်တို့ ကိုစိုးတို့ ဘာကိစ္စမဆို ခို
ရတဲ့လူတွေပဲ”

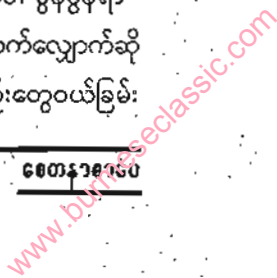
“ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဟိုလူသိ ဒီလူသိနဲ့ဟာ၊ အဲဒီမှာ
ငါ့အိမ်တစ်လုံးရှိတယ်ဆိုတာတောင် တော်ရုံလူသိတာ
မဟုတ်ဘူး၊ နင်တောင် ခုထိ နေရာအတိအကျ သိလို့လား၊
စမ်းတဝါးဝါးပဲသိတာ”

မွန်မွန်က ခေါင်းလေးယမ်းရင်း...

“ငါ့ဦးတည်ချက်က နင် ကိုယ်ဝန်ကြီးတစ်ဖက်နဲ့ တပင်
တပန်း လှုပ်ရှားသွားလာနေတာကို ပင်ပန်းမှာစိုးရိမ်တာ၊
တခြားကိစ္စတွေ ငါ ဘာမှမပြောချင်ဘူး ရွေ့ရပ်၊ နင့်ကို
ဆရာဝန်က ဒီကိုယ်ဝန်ကို ဂရုစိုက်ရမယ် ပြောထားတယ်
မဟုတ်လား၊ ကိုယ်ဝန်နုနုကလေးမှာ အက်ဆစ်ဒနဲ့ထိဖြစ်
ထားတယ်၊ အခုလည်း သန္ဓေသားက နှလုံးခုန်နေတာ
နွေးကွေးပြီး အရွယ်လည်းသိပ်သေးတယ်လို့ပြောထားတယ်
မဟုတ်လား ရွေ့ရပ်ရယ်”

ဟုတ်ပါသည်။ ရွေ့ရပ်ရဲ့ သန္ဓေသားဟာ ရှိနေတဲ့ရက်
ပတ်နှင့်နှိုင်းစာလျှင် အရွယ်ဆေးပြီး ဖွံ့ဖြိုးနှုန်းနွေးနေသည်လို့
ဝန်ကပြောထားပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ရွေ့ရပ်အဖို့ တပင်တပန်း
လှုပ်နေရတာမျိုး လုံးဝမဟုတ်ပါ။

“ငါ ကားမောင်းနေရတာလောက်ပဲ လုပ်တာပါ မွန်မွန်ရာ”
“ကားမောင်းနေရတာလည်း အကြာကြီးတောက်လျှောက်ဆို
ရင် ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ၊ ပြီးတော့ နင် ပစ္စည်းတွေဝယ်ခြမ်း

တယ်ဆိုကတည်းက လျှောက်ကြည့်ရသေးတာပဲ။ ဘာမှ လျှောက်မကြည့်ဘဲနဲ့ ပစ္စည်းက ဝယ်ပြီးသား ဖြစ်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ လမ်းတွေလျှောက်နေတာလည်း ဘယ်ကောင် မလဲ”

“ထိုင်ပဲနေရမှာပေါ့”

“ရွဲ့ မပြောနဲ့၊ အကြာကြီးထိုင်နေလည်း ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး”

“ဒီလောက်တောင် မကောင်းတာတွေ များနေမှတော့ဟယ် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကိုယ်လုပ်ချင်တာပဲ လုပ်တော့မယ်၊ စိတ်မပူပါနဲ့ မွန်မွန်ရယ်၊ ငါ တဲကယ်မပင်ပန်းတာပါ။ ဒီဒီတိုနှစ်ယောက်သွားနေတဲ့အချိန်မှာ လိုလေသေးဆိုတာ မရှိချင်တာ”

မွန်မွန်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ပြုရင်း ...

“နင့်မေတ္တာစေတနာတွေဟာ ခုချိန်ထိ မင်းဒီပအပေါ် ဝင်ကြီးတုန်းပါလားရွှေရုပ်၊ မင်းဒီပနဲ့ပတ်သက်လာရင် ခွင့်လွှတ်ကြင်နာပြီး အနွံအတာခံနိုင်မှုဟာ အံ့မခန်းအင်အကြီးနေတာ ခုချိန်ထိပဲ”

ရွှေရုပ်သည် ဒီစကားကြားတိုင်း ဖြစ်တတ်မြဲလိုပင် မျက်နှာနီမြန်းရဲလွင်သွားပြီး မျက်စိစုံမှိတ် သက်ပြင်းချလိုက်နီပြီး ...

“နင် လာပြန်ပြီလား ဒီစကားမျိုး၊ အခုက ဒီဒီ မိန်းမယူဖို့ ငါက ကူညီနေတာနော်၊ ဒါကိုမမေ့နဲ့”

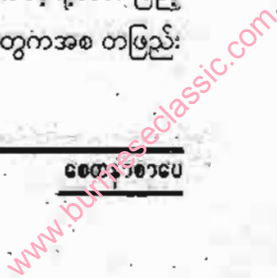
“မမေ့ပါဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီဒီကို နင်ချစ်တာကတော့ ချစ်တာပဲ၊ (Platonic Love)ပလက်တိုးနစ်လစ်လိုခေါ်ကြတဲ့ အချစ်မျိုးဟာ ဒါမှအစစ်ပဲ”

“Platonic Loveဆိုတာ တဏှာရာဂမပါတဲ့ သန့်ရှင်းဖြူစင်တဲ့အချစ်တဲ့၊ အဲသလို ချစ်တယ်ဆိုရင်ကော ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘယ်သူ ဘာပြောချင်လဲ၊ သန့်ရှင်းဖြူစင်တဲ့အချစ်ပဲဟယ် ချစ်လို့မရဘူးလား”

နှုတ်ခမ်းလေးက ပြုံးလျက် တဖျပ်ဖျပ်လက်ဖြာဆာကပ်ပနေသော မျက်ဝန်းကလေးများနှင့် ရွှေရုပ်က ကျီစယ်သလို သေးပေမယ့် မွန်မွန်ကတော့ ဒါဟာ သူ့တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း တစ်ဝက်တစ်ပျက် ဝန်ခံခြင်းရယ်လို့ပဲ စွဲမှတ်ပါသည်။

“မပြောတော့ဘူး”

ဘယ်သူတွေ ဘာတွေပြောပြော ရွှေရုပ်တစ်ယောက် မျက်စိနောက်ရလောက်အောင် တကယ်ပင် ယောက်ယက်ခတ်ခြင်းလွှားနေတာ။ ဘာလေးတစ်ခုတော့ လိုအပ်လိုက်တယ်ဆိုတာ နဲ့ မရှိရလေအောင် ထောင်စေ့ရဲ့လား အကွက်စေ့ရဲ့လား ဖြည့်ဆည်းရင်း ဖြည့်ဆည်းရင်းက မီးဖိုချောင်ပစ္စည်းတွေကအစ တဖြည်းဖြည်းပါလာသည်။

မီးဖိုချောင်ပစ္စည်းဆိုတာက ဝယ်ရင်ဝယ်သလောက် ဝင်တာမျိုး။ ဓား၊ စဉ့်တီတုံး၊ ငရုတ်ဆုံး၊ ကျည်ပွေ့ဆိုတာမျိုးတွေ လက်လီစိတ်ကာ လိုအပ်ချက်များလှသည်။ တစ်ကြိမ်စာရင်းလုပ်လို လည်း ပြည့်စုံတယ်မရှိ။ အခေါက်ခေါက်အခါခါကို ရောက်ဖြစ်နေ တော့သည်။

တစ်ရက်မှာ ရွှေရုပ် ရုံးခန်းဆိုင်ခန်းကို မင်းဒီပရောက် သွားတဲ့အခါကျမှ မွန်မွန်ထဲကတစ်ဆင့် ဒါတွေကိုသိရပါသည်။

“ဟာ ... ဒါတွေ ကျွန်တော့်ဘာသာဝယ်မှာပေါ့၊ လိုတာ ဝယ်မှာပေါ့၊ တချို့ပစ္စည်းတွေက ဟိုရောက်ရောက်ချင်း လိုတာမှမဟုတ်တာ၊ နောက်ရက်လောက်မှ မှော်ဘီဈေး သွားဝယ်လည်း ရတာပဲ”

“အေး ... အဲဒါကို ကျုပ်လည်း တားတာမရလို့ ဒီဒီရေ၊ အီးကုံးစက္ကူလိပ်ကအစ မေနေလို့ဆိုပြီး တဖျစ်တောက် တောက်နဲ့၊ ငါကပြောရတယ်၊ ဟဲ့ ... ဒီဒီတို့ကအဲဒီမှာ တစ်သက်လုံးနေမှာ မဟုတ်ဘူးလို့၊ ဓားတောင်မှအကြီးရယ် အသေးရယ် လုပ်နေတော့ ငါကအမြင်ကတံပြီး ပွစိပွစိ လုပ်တော့ ကြက်သွန်လှီးတဲ့ဓားနဲ့ ကြက်သားခုတ်ဖို့မဖြစ်ဘူး တဲ့၊ ကဲ ... ဟဲ့ ... သင်းတို့ ကြက်သားချက်ချင်ရင် သူတို့ ဟာသူတို့ ဓားကြီးဝယ်လိမ့်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဈေးမှာ ခုတ်ခိုင်းလိမ့်မယ်လို့ အမြင်ကတံပြီးအော်ရတယ် ...

အဲဒီအိမ်နဲ့ ရန်ကုန်နဲ့ ချောင်းပေါက်တော့မှာ၊ နေ့ တိုင်းနီးပါးရောက်တာ၊ ခြားသွားရင်တစ်ရက်ပဲ၊ ငါလိုက် ပေးမယ်ဆိုလည်းမဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ကို လျှို့ဝှက်ထားချင်သေး တာ၊ နင့်အိမ်လေးက ဘယ်နှပေပတ်လည်ကျယ်တာမို့လဲ လို့မေးရသေးတယ်၊ ဝယ်ထည့်ထားတဲ့ပစ္စည်းနဲ့ အိမ်နဲ့ဆိုရင် ဒီဒီတို့လင်မယား မတ်တတ်များ အိပ်ရမလားလို့တောင် ရွဲ့ပြောရသေးတယ်”

“မရီးကလည်းဗျာ၊ ကိုယ်ကမပေါ့မပါးနဲ့ကို၊ ကျွတ်၊ မဖြစ် ဘူး၊ ဒီနေ့ကစပြီး လုံးဝသွားခွင့်မပေးတော့မှ၊ ကျွန်တော် ခုကတည်းက သော့ယူထားလိုက်တော့မယ်”

မင်းဒီပက ရွှေရုပ်ထံ တံကလံပင်သော့တောင်းထား ဆိုက်သည်တွင် ရွှေရုပ်ကလည်း မငြင်းမဆန် အသာတကြည် သော့ထုတ်ပေးပါသည်။ သူ့မှာ အပိုတစ်စုံ သတ်သတ်ရှိနေတာပဲ။

“မရီး လုံးဝ မှော်ဘီမသွားတော့ဘူးလို့ ကတိပေး”

“အင်း ... ပေးတယ်”

“ဟာ ... ကတိပေးတာကလည်းမြန်လိုက်တာ၊ မယုံဘူး”

“ရော် ... ငါက Slow speedနဲ့များ ကတိပေးရဦးမယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် တဝါးဟားဟား ရယ်မိကြပါသည်။

“ဒီရက်ပိုင်း မရီးကို လုံးဝဖမ်းမမိဘူးလို့ မမမွန်ကပြော တယ်”

“အဲဒါက မင်းကိစ္စတစ်ခုတည်း မဟုတ်ပါဘူး ဒီဒီရယ်၊ ဖေဖေနဲ့မေမေကလည်း တရုတ်ပြည်သွားသေးတယ်လေ၊ သူတို့လက်ဆောင်ပေးဖို့ ယူသွားချင်တာတွေလည်း စီစဉ်ပေးရသေးတယ်၊ လိုတာတွေအားလုံး ဝယ်ခြမ်းထုပ်ပိုးပေးလိုက်ရတာ”

“ဪ ... အန်တီသဇင်တို့ မရှိကြဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ... တစ်နေ့ကသွားကြတယ်၊ နှစ်ပတ်ကြာမယ်”

“ကြာတာပေါ့”

“အင်း ... အဲဒါတွေပါ ရောရှုပ်နေတာပါ၊ အခု မေမေတို့ ကလည်းသွားပြီ၊ ဟိုအိမ်မှာလည်း အတော်ပြည့်စုံသွားပါပြီ၊ နားနားနေနေပဲ နေတော့မှာပါ၊ တာရှာဘက်ကကော အဆင်ပြေလား၊ အားလုံးစီစဉ်ပြီးပြီလား”

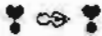
“သူသာ အပြင်မထွက်ရပေမယ့် သူ့သူငယ်ချင်းတွေပဲ ဝင်ထွက်လို့ရနေတာ တော်သေးတယ်၊ သူ့အဖို့က တိတ်တိတ်ခိုးထွက်မှ ရမှာဆိုတော့ မရှိမဖြစ်လိုတဲ့ အရေးကြီးတဲ့ သော့နှစ်ချောင်းလည်း ကော်ပီပွားပြီးပြီ၊ အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးမှာ အတွင်းက ဒိုးလောဂ်၊ အပြင်က သော့ခလောက်၊ ခြံတံခါးမှာက သော့ခလောက်၊ အဲဒီသော့ခလောက်နှစ်ခုရဲ့ သော့နှစ်ချောင်း ရပြီးပြီ၊ သူလိုအပ်တာလေးတချို့လည်း သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့တစ်ဆင့် အပြင်ထုတ်ပြီးပြီ ဆိုတော့

ကျွန်တော်တို့ ရက်ချိန်းလို့ရပြီ မရိုး၊ ဒီတစ်ပတ်အတွင်း ပဲဖြစ်လိမ့်မယ်”

ရွှေရုပ်က လန်းဆန်းတက်ကြွရွှင်ပျနေသော မင်းဒီပ ဗျက်နှာလေးကို ကြည့်နှုတ်ကလေးနှင့် ချစ်စနိုးလေးကြည့်နေမိပါသည်။ ဪ ... သူ့နောက်ကနေ ဘောင်းဘီတိုစက ကိုးရီးကားရားနှင့် အပြေးလိုက်ရင်း သူ့အစ်ကိုနဲ့ မမောနိုင်မပန်းနိုင်အောင် သွယ်တတ်ခဲ့တဲ့ လူငယ်ကလေးဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်မိ၍ ဘဝတစ်ခု လက်တွဲထူထောင်ဖို့ ဆန္ဒတွေနှင့် လူလားမြောက်တဲ့ ကောင်ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ပြီကော။

“မင်းရဲ့ကားဘီးကို သေချာစစ်ထားဦး ဒီဒီ၊ အစ်မဆီက ရော ကားယူမလား”

“ဟင့်အင်း မရိုး၊ ရတယ်၊ အဆင်ပြေတယ်”

မင်းဒီပ ကားရပ်ထားတဲ့နေရာရဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ က စင်တင်တေးဂီတပါတဲ့ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ရှိပါသည်။ အဲဒီစားသောက်ဆိုင်ခြံဝင်းထဲမှာလည်း ကားတွေရှိသလို ခြံပြင်မှာလည်း တက္ကစီတွေက ဆိုင်ပိတ်ချိန်ထိ ရှိတတ်မြဲ။

ကားရပ်ထားရာရှေ့တူရှုမြင်ကွင်း လမ်းတဖြောင့်ပေါ်မှာပဲ ကိုက်တစ်ရာသာသာလောက်မှာ လမ်းသွယ်တစ်ခုရှိပါသည်။ တာရာတို့ခြံက ထိုလမ်းသွယ်ထဲဝင်အပြီး ဂုတ်ခြံလိုခေါ်တဲ့ဒုတိယခြံ။ သူတို့ထိပ်မှာ လမ်းမပေါ်မျက်နှာစာကျတဲ့ ခြံကြီးပြီးရင် သူတို့ခြံပင်။ ထိုလမ်းသွယ်ထိပ်က ဓာတ်မီးတိုင်ကြောင့် လမ်းထိပ်ကို တာရာ ရောက်လာလျှင် မင်းဒီပ အထင်းသား မြင်နိုင်ပါသည်။

အဲဒီကျ ကားကို ရှေ့တိုးပြီး ကောက်တင်သွားရုံပင်။ ခုတော့ လမ်းထိပ်မှာသွားရပ်ရင် သင်္ကာမကင်းဖြစ်စရာဖြစ်နိုင်တာ

ကြောင့် စားသောက်ဆိုင်ခြံဝင်းနား လာရပ်တာ။ ဒီတော့ သူ့ကားရပ်ထားတာကို ဘယ်သူမှ တကူးတက သံသယဖြစ်နေမှာမဟုတ်။

တာရာအဖေအမေက ဆယ်နာရီခွဲလောက် အိပ်ရာဝင်တတ်ပြီး ခြံစောင့်ကြီးက ဆယ်တစ်နာရီလောက်မှ မူးပြီးအိပ်တတ်တဲ့အတွက် သူတို့ရဲ့အချိန်ကို ညဆယ်နှစ်နာရီလို့ သတ်မှတ်ထားပါသည်။ ခြံစောင့်ကြီးကို တာရာက မကြာမကြာလည်း အရက်ဖိုးပေးနေကျမို့ ထူးပြီးမသင်္ကာစရာ မဖြစ်နိုင်။ ဒီညလည်း အရက်ဖိုးများများပေးထားပါသည်။

“ဆယ်နှစ်နာရီဆိုပေမယ့်လည်း အခြေအနေတွေက ဒီထက်စောပြီး အခွင့်အရေး ပေးသွားရင် စောထွက်ခဲ့မယ်နော်။ ဒီဒီ ခပ်စောစောတည်းက ရောက်နေပါ။ ဒါပေမဲ့ ဆယ်တစ်နာရီထက်တော့လည်း စောမယ် မထင်ရပါဘူး။”

မင်းဒီပက ဒီနေရာကို အစောကြီးပင်ရောက်နေပါသည်။ စောဆို ညစာထမင်းကိုတောင် ဒီဆိုင်မှာပဲ ဝင်စားလိုက်တော့တာပါ။ ဖေဖေတို့ မေမေတို့ကိုတော့ ဒီနေ့ည သူငယ်ချင်းတွေနှင့် စားပွဲသောက်ပွဲရှိ၍ သိပ်ညဉ့်နက်သွားရင် တစ်ယောက်ယောက်အိမ်ကို လိုက်အိပ်ဖြစ်မယ်ရယ်လို့ ပြောပြီးပြီ။ ပြန်မရောက်လို့ ဘာမှ မဖြစ်တော့ ...။

ခုနောက်ပိုင်းတော့ သူ့ကို ဖေဖေမေမေတို့ကပါ လူကြီးတစ်ယောက်လို့ တော်ရုံ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ နေရာထား

ဆက်ဆံလာပါသည်။ တာရာအဖေကုမ္ပဏီမှာ လုပ်နေတဲ့အထိ ဒီလိုမဟုတ်ပေ။ ခုတော့ မင်းဒီပဟာ လုပ်ငန်းတစ်ခုကို ဘာပဲဖြစ် ဖြစ် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် အောင်အောင်မြင်မြင်နှင့် ဦးဆောင်ပြီးလုပ် ကိုင်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့သူတစ်ယောက်ဆိုတာ ကော်ဖီဆိုင်အခြေအနေ ကြောင့် ပေါ်လွင်နေပြီလေ။

“တိ တိ ... တိ တိ”

ဖုန်းသံ။ တာရာတော့မဟုတ်ပေ။ တာရာက ဖုန်း မယူလာဘူးဟု ပြောပြီးပြီ။ မင်းဒီပရဲ့ တောင်းဆိုချက်ကြောင့် သူ့တစ်ကိုယ်ရည် လက်ဝတ်ရတနာတွေအပြင် တန်ဖိုးအသင့်အတင့် ရှိတဲ့ပစ္စည်းမှန်သမျှ ထားရစ်မည်။ ဖုန်းကို အစောကြီးကတည်းက ပိတ်ပြီး သိမ်းထားတော့မယ်ဟု သိထားတာ။

မင်းဒီပက ဖုန်းမှာပေါ်နေသည့် နံပါတ်အစိမ်းကို ကြည့်ရင်း စဉ်းစားနေမိသည်။ ဒီလိုအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခုရှိတဲ့ အခြေအနေမှာ ကိုယ်မသိတဲ့ဖုန်းနံပါတ်တွေကို ဖွင့်ပြီးနားထောင် သင့်လား။ အာရုံများ ထွေပြားမလား။ တစ်မျိုးတွေးရင် အရေးကြီး ကိစ္စရှိနေတဲ့အတွက်ကိုပဲ ဘာဖုန်းပဲလာလာ တစ်ခုခုထူးလို့လားသိ ရအောင် ဖွင့်သင့်ပြန်တယ် မဟုတ်လား။

နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ ဆယ်နာရီခွဲ။

မင်းဒီပ ဖုန်းကိုဖွင့်လိုက်ပါသည်။

“ဟယ်လို”

“မင်းဒီပလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီဒီ မမွန်ပါ၊ မမွန်လေ”

“ဪ ... မမမွန် ပြောပါ အစ်မ”

ရေးကြီးသုတ်ပြာနိုင်လှတဲ့ မွန်မွန် အသံကြောင့် မင်းဒီပက မှီလျှောထိုင်နေရာမှ လူကိုမတ်ကာ တအံ့တဩမေး လိုက်ပါသည်။

“ဒီဒီ ... ရွှေရုပ် ဆေးရုံရောက်နေတယ်”

“ဗျာ”

ခေါင်းနပန်းကြီးသွားကာ မင်းဒီပက အလန့်တကြား အော်လိုက်မိပါသည်။

“ရွှေရုပ် ဆေးရုံမှာ”

“ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်မ”

“အဘောရှင်းထင်တယ်”

“ဗျာ”

“တို့ကတောင် (.....)ဆေးရုံရဲ့ အင်မာဂျင်စီကိုပဲ တန်း ခေါ်လာခဲ့တယ်၊ ဒီဒီ ... ရွှေရုပ်အဖေနဲ့ အမေလည်း မရှိ ဘူး၊ မင်း သိတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်း လာခဲ့ပါလား ဒီဒီ”

“ဗျာ”

မင်းဒီပသည် ချက်ချင်း ကားစက်နိုး မောင်းပြေး သွားချင်စိတ်က တစ်စိတ်။ စွန့်စွန့်စားစား ထွက်လာရမယ့် ရုတ် သူကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲလို့ နောက်ဆံတင်းမှု တစ်စိတ်နှင့် ရင် တွဲ တဒိန်းဒိန်း တုန်သွားပါသည်။

“ဒီဒီ ... ရွှေရုပ်က သတ်လစ်မသွားခင် လမ်းမှာ မင်းက လုံးဝဖုန်းမဆက်ပါနဲ့လို့ ပြောတယ်။ ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိဘူး၊ မင်းတို့ ရန်များဖြစ်ထားလား၊ ဒါပေမဲ့ ဒီဒီရယ် ငါလည်း တခြား ဘယ်သူ့လှမ်းခေါ်ရမလဲ စဉ်းစားနေ တဲ့အပြင် ရွှေရုပ်က သွေးလိုတယ် ဒီဒီ”

“ဗျာ”

“သွေးတွေ တအားဆင်းနေတော့ သွေးလိုတယ်၊ သွေးဗျာ ပါလို့ သူ့အိုဂျီက ပြောတယ်။ ဟိုတစ်ခါ အက်ဆစ်ဒ်နဲ့ ငါတုန်းက မင်း သွေးလှူဖူးတာ အစ်မ သိရလို့၊ မင်းက ရွှေရုပ်နဲ့ သွေးတူတယ် မဟုတ်လားဟင်”

ဆီးကင်းလောက်လို့ တင်စားလို့ရမယ့် ချွေးဥကြီး တွေ မင်းဒီပရဲ့ခေါင်းထဲက စိမ့်ထွက်၊ ဆံပင်ကြားကနေ နဖူးပေါ် ပါးပြင်ပေါ် လည်တိုင်ပေါ် ဖြတ်စီး ရင်ဘတ်ပေါ်ပြုတ်ကျ။ အတို ရဲ့ကျောရောရင်ပါ စိမ့်ထွက်လာသော ချွေးစေးတို့နှင့် မင်းဒီ တစ်ကိုယ်လုံး စိုနစ်မတတ်ပင်။

“ဒီဒီ”

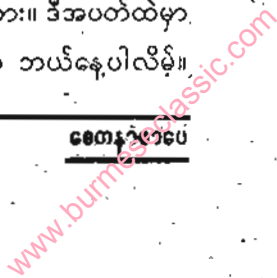
“ဟုတ်ကဲ့ ... အစ်မ၊ ဟုတ်ကဲ့ ... မမမုန့်၊ ကျွန် ... ကျွန် တော် အခုပဲလာပြီ။ သွေးတူပါတယ် ကျွန်တော်လှူမှဖြစ် မယ်၊ ခုပဲလာပြီ (.....)ဆေးရုံ အရေးပေါ်နော် အစ်မ”

“ဟုတ်တယ် ဒီဒီ၊ အမြန်လာနော်၊ ဒီကျမှ အကြောင်းစုံ ဆက်ပြောမယ်၊ ငါ တစ်ယောက်တည်း တာလုပ်ရမှန်းကို မသိလို့ပါဟယ်”

“ကျွန်တော် လာပြီအစ်မ”

မင်းဒီပသည် နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာ တင်းတင်းမိကြိတ် ကာ ကားစက်ကိုနိုးပြီး ကားကို ဝရောခနဲမြည်အောင် မြို့ထဲဘက် ဝ၊ ငယ်ကျွေ့ ကျွေ့ချလိုက်ကာ ခပ်မြန်မြန်မောင်းလာရင်း ဖုန်းကို ဖွင့်၍ ဘယ်ဆီဆက်ရမယ်တောင် ခေါင်းထဲ ရုတ်တရက် ဝေခွဲ မရ။ တိုးတက်က စင်ကာပူထွက်သွားတာ ကြာပြီ။ ခုနစ်လ ရှစ် လတောင်ရှိပြီ။ အလုပ်တစ်ဖက် ကျောင်းတစ်ဖက် ဘွဲ့လွန်တက် ခဲ့ဆိုပြီး ထွက်သွားခဲ့တဲ့အတွက် အောင်သက်ထင်နှင့် သူပဲရှိတော့ တာ ကြာပြီ။

အောင်သက်ထင်က နိုင်ငံခြားသားကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်ဝင်နေပါသည်။ ဟိုအရင်အပတ်ကတော့ မင်းဒီပနှင့်အတူ မင်းဒီပကိုစွဲကို လိုက်ကူညီ ဝယ်ခြမ်းပေးနေသား။ ဒီအပတ်ထဲမှာ တော့ သူ ခရီးသွားဖို့ရှိတယ်လို့ သိထားတာ ဘယ်နေ့ပါလိမ့်။

မင်းဒီပဟာ အောင်သက်ထင် ဟန်းဒီဖုန်းနှိပ်လိုပါသည်။ ဆက်သွယ်မှုရိယာပြင်ပါ။ ဆယ်မှာရိခွဲမို့ သူ့ မိဘလည်း မအိပ်လောက်သေးပါဘူး တွက်ဆပြီး အိမ်ဖုန်းကိုပဲ လိုက်ပါသည်။

“ဟယ်လို”

“အန်တီ ... ကျွန်တော် မင်းဒီပပါ”

“အေး ... သား ... ဘာလဲ”

“အောင်သက် ရှိလား အန်တီ၊ သူ ခရီး ...”

“သွားပြီလေ၊ ဒီမနက်ဘဲ ပုဂံဘက် သွားကြပြီ၊ ဟိုစီအီးအိုက နှစ်ရက်စောပြီး ရောက်လာတယ်ဆိုလား၊ မညကမှ ကောက်ကာငင်ကာနဲ့ ဒီမနက် ထွက်ရမယ် ဖန်လာပြီး အထုပ်အပိုးကောက်ထည့် ညကတည်းက ကုမ္ပဏီမှာ သွားအိပ်တာ၊ သား ဘာကိစ္စ”

“အန်တီ ဒါပဲနော်”

မင်းဒီပက ဖုန်းနှင့် နဖူးကိုခေါက်ရင်း သူ့မှာအတွဲရေးကိစ္စထိ အကူအညီတောင်းလို့ရတဲ့ သူငယ်ချင်းရင်းချာ နည်းလှပါလားလို့ ခုမှပဲ စိတ်ပျက်မိသည်။ နည်းနည်းပါးပါးခေါ်မိတ်ဆွေဖြစ်ရုံနှင့်လည်း ဒီကိစ္စမျိုး ဘယ်လိုခိုင်းရမလဲ။ မင်းဒီပဟာ တာရာ ဟန်းဒီဖုန်းကို နှိပ်သည်။ စက်ပိတ်ထားပါသည်တဲ့။

... ဇောချွေးတွေက တစ်စထက်တစ်စ ပိုလို့သာရွဲနှစ်လာသည်။ အရဲစွန့်ကာ တာရာတို့အိမ်ရဲ့ လိုင်းဖုန်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပါသည်။ တစ်ကြိမ် ... နှစ်ကြိမ် ... သုံးကြိမ်။ ကျွတ် ... တစ်အိမ်လုံးကို နှိုးသလိုတော့ ဖြစ်ပြီထင်တယ်။

“ဟယ်လို”

သောကိစ္စ။ မင်းဒီပက ဖုန်းကိုပိတ်ချလိုက်ရပါသည်။ တာရာအမေရဲ့ အသံ။ ညဆို ခိုင်းတဲ့ကောင်မလေးတွေက ခြံထဲက အိမ်အပိုဆီမှာ ဆင်းအိပ်ကြတာ။ အိမ်ပေါ်မှာ သူတို့သားအမိ သားအဖ သုံးယောက်နှင့် တာရာတို့အတွားပဲရှိတာ။ ခုတော့ တာရာအမေတောင် နိုးသွားပြန်ပြီ။

“တောက်”

မင်းဒီပက စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ တောက်ခေါက်ပစ်မိပြီး ဖုန်းကို ဘေးခုပေါ် ပစ်ပေါက်ချလိုက်မိပါသည်။ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဘာလုပ်ရမလဲ။ တောက်။ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ။

မရိုးကို စိတ်ပူပန်တဲ့သောက၊ ချစ်သူအတွက် နောက်ကြောင်းမအေးတဲ့သောက။ သွေးထုတ်ပြီး ဆယ်နှစ်မှာရိလောက်များ အမိပြန်ရောက်နိုင်မလားလို့လည်း တွေးမိကာ ကားကိုလီဗာနှင့် မိုင်နှုန်းမြင့်တင်မိသည်။ သွေးထုတ်တာက ဘာမှကြာတာမှ မဟုတ်တာ။ ဒါပေမဲ့ မရိုးအခြေအနေက ဘယ်လိုမှန်းမသိဘဲနဲ့ ချက်ချင်းပြန်လို့ ရမရက မသေချာ။

ဆွေမျိုးအများစုက နိုင်ငံခြားရောက်တာနှင့် တောင်ကြီး၊ မန္တလေးဘက် ဇာတိတွေမှာပဲ အခြေချကြတာနှင့် အရင်းအချာဆိုလို့ စဉ်းစားလို့မှ နီးနီးမရှိ။ အဖေရော အမေပါ ခရီးထွက်နေတော့ သူ့အပြင် မရီးမှာ ဘယ်သူရှိတာမို့လဲ။ ပြီးတော့ ဒါက အပျော်ကိစ္စလည်းမဟုတ်၊ နာရေး ကျန်းမာရေးကိစ္စ။

ခွင့်လွှတ်ပါ တာရာရယ်။

“မာမိ တာရာကို ခုလို အခန်းထဲထိ ထမင်းပို့၊ အခန်းဝက လူထိုင်စောင့် လုပ်နေတာ ပင်ပန်းပြီး အလုပ်ပိုမိုသက်သက်ပဲ။ အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့၊ တာရာ လုံးဝထပ်မလုပ်တော့ဘူးလို့ မာမိကို ကတိပေးပြီးပြီပဲ”

“ညည်းက ထွက်ကိုပြေးထားတာလေ၊ ငါ ဘယ်လိုယုံမှမှာလဲ တာရာရဲ့၊ ဇွတ်လိုက်သွားဖို့ ထွက်သွားပြီးပြီပဲ။ မြတ်ခါးကို သော့ပြန်မခတ်ဘဲ အစီနဲ့ သော့တန်းလန်းကျန်ခဲ့တာ ဦးတိုး တွေ့ပေလို့ လာနို့လို့ လက်မတင်လေး ပြန်မိလာတာ၊ ခိုးရာလိုက်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ သမီးကို ဘယ်လိုလုပ် လွှတ်ထားလို့ ဖြစ်မှာလဲ”

တာရာသည် မာကျောအေးစက်နေတဲ့ မျက်ဝန်းကလေးနှင့် မိခင်ဖြစ်သူကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ကြည့်ရင်း ...

“မာမိ တာရာကို နားမလည်သေးဘူးလား၊ တာရာ မာမိသမီးပါ။ ကိုယ့်သမီးအကြောင်း ကိုယ်မသိဘူးလား မာမိ”

“သိတယ်လေ၊ ညည်း မင်းဒီပနောက် ခိုးရာလိုက်ဖို့လုပ်တယ်”

“မာမိတို့က တစ်ချိန်လုံး သဘောမတူဘူး၊ ဖြတ်ရမယ်၊ ကွဲရမယ် ပြောနေတဲ့ တစ်လျှောက်လုံး တာရာ မာမိကို အယုံသွင်းတာမျိုး လှည့်ဖြားတာမျိုးနဲ့ ဖြတ်ပါမယ် မတဲ့တော့ပါဘူးလို့ တစ်ခွန်းများ ပြောခဲ့ဖူးသလား မာမိ၊ မာမိအသိဆုံးပါ၊ မခွဲနိုင်ဘူး၊ တွဲမှာပဲ၊ ဒီဒီကိုပဲချစ်တယ်၊ သူနဲ့ပဲ လက်ထပ်မယ်လို့ အမှန်အတိုင်း စိတ်ထဲရှိတာကိုပဲ ပြောတဲ့ သမီးမျိုးပါ မာမိ”

ဒေါ်ခိုင်ခိုင်က သမီးဖြစ်သူကို စူးစိုက်ကြည့် နားထောင်နေပါသည်။ သမီးထံမှာ ဒီလောက်စိမ်းတောက်နေတဲ့ မျက်ဝန်းမျိုး မမြင်ဘူးပါ။ ဒီလောက်အေးခဲနေတဲ့ မျက်နှာထား မမြင်ဘူးပါ။ သမီးဟာ သူ့ပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ အမေက ဖြတ်ရမယ်ပြောလည်း အဆူကြိမ်းမခံရ နည်းလား “ဟုတ်ကဲ့ ... ဖြတ်ပါမယ်” လို့ တစ်ခွန်းမပြောခဲ့သူ။ ခေါင်းမာတဲ့သူ။ သူ့လုပ်ချင်ရာကို အသာတကြည် ပြောဆိုအသိပေးကာ ဇွတ်လုပ်မယ်ဆိုတဲ့စရိုက်နဲ့

“အခု တာရာ မာမိကို အကြိမ်ကြိမ်ပြောပြီးပါပြီ။ အဲဒီ မင်းဒီပ ဆိုတဲ့လူကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားတော့ဘူး။ ခေါင်းထဲက ရင်ထဲက အားလုံးက ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီ။ တာရာတစ်ကိုယ်လုံးထဲမှာ ဘယ်နေရာမှာမှ သူ့ကဏ္ဍ ချောင်ကပ်ပြီး မကျန်ရစ်တော့ဘူး မာမိ၊ သိပ်စိတ်နာတယ်”

တာရာသည် အသံလေးတုန်ယင်ကာ မျက်ရည်ရစ်လည်လာသည်။

“အသည်းကွဲပြီး ငိုတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ အသည်းနာလို့ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရဖြစ်လို့ မျက်ရည်က ထွက်လာတာ၊ သူ့ပါးကို ရိုက်ချင်တယ်၊ အကြိမ်တစ်ရာ ရိုက်ချင်တယ်၊ လုပ်ခွင့်မရလို့ ရင်ထဲမှာ အောင့်တောင်အောင့်နေတယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ယုံကြည်နားလည်ပေးပါ၊ ထမင်းတွေ ဘာတွေလဲ လူနာလို့ လာဖို့မနေပါနဲ့၊ အရင်အတိုင်း နေမြဲတိုင်း ပြန်နေချင်တယ်၊ အပြင်ကိုလည်း ပြန်လွှတ်ပါ”

“ဒီလောက် မြန်မြန်ကြီး ညည်းကို စိတ်ချရမလား”

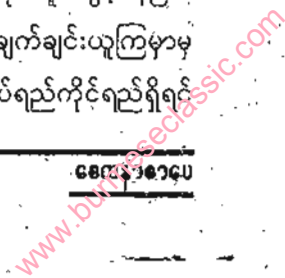
“စိတ်ချရမယ်၊ ခုချိန်မှာ တာရာ ဘာမှမဖြစ်သလို နေပြရမှာ၊ သူနဲ့ မတော်တဆ တွေ့ရင်လည်းတွေ့မယ်၊ တွေ့ရင် နင်လိုကောင်ကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားတော့ဘူးဆိုတာ အေးအေးဆေးဆေး ပြောနိုင်ရမှာ၊ တာရာကို ယုံကြည်စိတ်ချနိုင်သွားလို့ မာမိတို့ကတောင် အပြင်ကို အရင်အတိုင်း ပြန်လွှတ်ထားပြီဆိုပြီး ကိုယ့်ရဲ့ Roll ကို တင်ရမှာ ...

ခုလို ဆက်ပြီးပိတ်လှောင်ထားတာ သူသိတော့တာရာကပဲ ခုထိ အိမ်ကအလစ်ထွက်ပြေးချင် သူ့နောက်လိုက်ချင်နေသေးလို့ မာမိတို့က ချုပ်ထားရတုန်းလို့ ထင်စရာ မဖြစ်ပေဘူးလား မာမိ၊ အဲလိုအထင်ခံရမှာ အောက်လွန်းလို့ အသည်းနာလွန်းလို့ပါ၊ တာရာကို လွှတ်ပေးပါ၊ လွှတ်လွှတ်လပ်လပ် ထားပေးပါ၊ သူ့ကို တာရာ မချစ်တော့ဘူး၊ ဘယ်တော့မှလဲ မယူတော့ဘူး မာမိ၊ မယုံနိုင်ဘူးလား၊ တာရာ လိမ်မပြောတတ်ပါဘူး မာမိရယ်”

ဒေါ်ခိုင်ခိုင်သည် နာနာကြည်းကြည်း နှင်နှင်သီးသီး အကြိတ် မျက်ရည်ကျနေတဲ့ သမီးဖြစ်သူကိုကြည့်ကာ သမီးရဲ့စကားကို ယုံကြည်ပါသည်။ တာရာဟာ သူ့ မလုပ်ချင်သေးဘူးဆိုရင် ဒီဘက် လုပ်ရမယ် အကြပ်ကိုင်လည်း ခေါင်းမာမာနှင့် မလုပ်ဘူးသာ တင်းခံတဲ့ဖွဲ့မျိုးနှင့် ဖြစ်သည်။

သူ ပြောသလိုပင် မင်းဒီပကို ဖြတ်ပါမယ်လို့ တစ်ကြိမ်မှ လက်မခံခဲ့ဖူးတာပါ။ တကယ်တော့ ဒီကိစ္စမှာ တာရာအက်ဒီ ဖြစ်သူကမင် ...

“ကောင်လေးက အခုတောင် သူ့ဆိုင်သူ ဖွင့်နေပြီပဲ၊ စောင့်ကြည့်ဦးပေါ့၊ သူတို့လည်း ချက်ချင်းယူကြမှာမှ မဟုတ်သေးဘဲဟာ၊ လေ့လာပေါ့၊ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ရှိရင်

တော့ မင်း မျက်စိမှိတ်ပြီး သဘောမတူနိုင်ဘူး အော်မနေနဲ့တော့၊ ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ကိုယ့်သမီးက သူ့ဘက်ပါနေပြီပဲဟာ”

အဲသလိုတောင် ပြောနေခဲ့သေးတာပါ။

လုံးဝသဘောမတူတာကတော့ ဒေါ်ခိုင်ခိုင်။ သဘောမတူဆို ဒေါ်ခိုင်ခိုင် သဘောတူတဲ့ စင်ကာပူက ဘွဲ့ရလာတဲ့ ကောင်ကလေးအဖေက စင်ကာပူက ကော်ပိုရေးရှင်းကြီးတစ်ခုမှာ အမှုဆောင်ဒါရိုက်တာပင်ဖြစ်ကာ ရှယ်ယာတွေ အတော်စင်ထားပြီးတဲ့ သူဌေး။ ဟိုနိုင်ငံမှာတောင် သူဌေးကြီးအဆင့် ဝင်နေပြီ။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီသူဌေးကြီးရဲ့ မိဘတွေ၊ သူဌေးကတော်ရဲ့ မိဘတွေကတော့ မြန်မာပြည်မှာမို့ သူတို့မိသားစုက သွားချည်လာလှည့် ကူးသန်းနေကြတာ။ ကောင်လေးက တာရာ စင်ကာပူကျောင်းသွားတက်တုန်းကတည်းက ကြိုက်ခဲ့သူပင်။ သူ့မိဘတွေကလည်း မြန်မာပြည်က မိန်းကလေးနှင့်ပဲ သဘောတူသည်ဆိုတော့ လိုလိုလားလား ရှိကြသည်။

မင်းဒီပတို့နဲ့ဆို မနှိုင်းယှဉ်သာအောင် ပြည့်စုံချမ်းသာကြွယ်ဝပြီး ဝင်ဆန်ကြတဲ့ ဂရိတ်မိသားစုမို့ တာရာကို ဒီကောင်ကလေးနှင့်သာ ဖြစ်စေချင်စိတ်က ဒေါ်ခိုင်ခိုင် တစ်ယောက်မှာသာ ပြင်းထန်နေတာပါ။

“မာမိ ... တာရာကို ဒီလို ပိတ်လှောင်ထားရင် တာရာ သေသွားလိမ့်မယ်၊ သူကလည်း တာရာ သူ့ကို မပြတ်လွန်းလို့ မာမိက ခုထိ လှောင်ထားတယ်ပဲ ယုံကြည်နေမယ်၊ အဲဒါကို သည်းမခံနိုင်ဆုံး၊ ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး စိတ်ထဲလည်းမရှိ ရင်ထဲလည်းမရှိ သင်းကို လှည့်ကိုမကြည့်တော့တာ သေချာလို့ မာမိတို့ကပါ အေးအေးဆေးဆေး လွတ်ထားတယ်ဆိုတဲ့ အမြင်ကို ရပါရစေ၊ တာရာ အောက်လွန်းလို့ပါ မာမိရာ”

မျက်ရည် ပေါက်ခနဲ ပေါက်ခနဲ ကျနေတဲ့ တာရာ ရင်ထဲက အခိုင်အခဲကို ဒေါ်ခိုင်ခိုင် မြင်တွေ့ပါသည်။ အဲဒီညက သူတို့သိချိန်ဟာ သန်းခေါင်ကျော် တစ်နာရီထိုးဖို့ ဆယ်မိနစ်လောက် အလိုမှာပါ။ လမ်းထိပ်ထွက်ပြီး တစ်ဖက်တစ်ချက်ကို လိုက်ကြစဉ်မှာ တာရာဟာ ချိန်းထားတဲ့နေရာရဲ့ မည်းမှောင်နေတဲ့ မှောင်ရိပ်တစ်ခုမှာ တစ်ယောက်တည်း ကြောက်လန့်နာကျင်စွာ ငိုကြွေးနေတာ တွေ့ခဲ့ရတာပါ။

“ဒါဖြင့် မာမိမေးတာ မှန်မှန်ပြောမလား တာရာ”

“အကုန်မှန်မှန်ဖြေမယ်”

“မင်းဒီပ ဘာလို့ ရောက်မလာတာလဲ သိပြီးပြီလား၊ ဖုန်းအဆက်အသွယ် ရသလား”

“တာရာ ဖုန်းလုံးဝပိတ်ထားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီးသူငယ်ချင်း ငယ်ငယ်ကနေ တစ်ဆင့်တော့ စုံစမ်းကြည့်တယ်၊ ငယ်ငယ်ဆီ သူ ဖုန်းဆက်ပြီး ရှင်းပြတာ၊ တာရာကို ပြောပေးပါ ဆိုပြီးတော့”

“ဘာတဲ့လဲ”

“အဲဒီနေ့ညက သူ့မရီး အဘောရှင်း ဖြစ်သွားတယ်”

ဒေါ်ခိုင်ခိုင် မျက်နှာက နားမလည်နိုင်အောင်ရှိရင်း...

“သူ့မရီး အဘောရှင်းဖြစ်တာ သူနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“လူတိုင်း အဲသလို ပြောကြမှာပဲ မာမီ၊ ဒါပေမဲ့ သူနဲ့သူ့မရီးက တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် လိုအပ်တာထက် ပိုအလေးထား ဂရုစိုက်ကြတယ်၊ သူ့မရီးကလည်း သူ့ကို သိပ်ချစ်တယ်၊ သူကလည်း သူ့မရီးကို သိပ်ချစ်တယ် မာမီ၊ သူ့မရီးမှာ အရေးအကြောင်းရှိရင် သူက တုန်နေတာ”

“အဲဒါ ဘာသဘောလဲ”

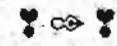
“အဲဒါ ... အဲဒါ ... တာရာလည်း မပြောတတ်ဘူး မာမီ၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကို တစ်ခါတစ်ခါ တာရာ ကိုယ်တိုင်ပါ မျက်စိစပါးမွှေးစူးခဲရဖူးတယ်၊ အခု သူ့ကော်ဖီဆိုင်ကလည်း သူ့မရီးက သူ့အတွက် ထူထောင်ပေးလိုက်တာ၊ သမီးရဲ့ မိဘဆီမှာ မျက်နှာငယ်ရမှာစိုးလို့ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းလေး တစ်ခုအနေနဲ့ ထူထောင်ပေးလိုက်တာ၊ ဆိုင်ဝှားခန့်ပရိဘောဂ

ဖိုး သိန်းသုံးရာကျော်ကို သူ့ကို အုလကား လက်ဆောင်ပေးတာ၊ သူကလည်း သူ့အစ်ကို မရှိတော့ဘူးဆိုပြီး မရီးကို သူပဲစောင့်ရှောက်ရမယ်ဆိုတဲ့စိတ်က ခိုင်ခိုင်မာမာကြီး ဖြစ်နေတယ်”

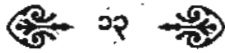
ဒေါ်ခိုင်ခိုင်က မျက်မှောင်ကုတ်ရင်းက ...

“ညည်းပြောပုံကလည်းအေး၊ သူတို့က ရိုးကောရိုးကြရဲ့လား”

“တာရာ သူတို့ ရိုးသားကြတယ်လို့တော့ ခုထိ ယုံပါတယ် မာမီ၊ ဒါပေမဲ့ ဦးစားပေးစရာရှိတိုင်း မရီးက ရှေ့ဆုံးက ဖြစ်နေတာကို ခံစားရတာ၊ အခုလို ကိုယ့်ထက်ပိုဦးစားပေး ရွေးချယ်လိုက်တာကို နာကြည်းတာ”

www.burmeseclassic.com

“မမွန် ... မလင်းလက်”
 မင်းဒီပက ခုတင်နားမှာရှိနေသူ နှစ်ယောက်ကို
 လေသံနှင့် နှုတ်ဆက်ရင်း ...
 “မရိုး အိပ်ပျော်နေတာလား”
 ခပ်တိုးတိုး ဆက်မေးလိုက်ပါသည်။ လူကပက်လက်
 ခေမယ့် ခေါင်းက တစ်ဖက်စောင်းကာ မျက်လုံးမှေးမှိတ်နေတဲ့
 ရွှေရုပ်ထံမှ ...
 “မအိပ်ဘူး ဒီဒီ၊ တို့ နိုးနေပါတယ်”
 “အမယ်လေးတော်၊ လန့်လိုက်တာ တကယ်ပဲ၊ ဘာတစ်
 ခွန်းမှ အသံမပြုဘဲနဲ့များ အိပ်ချင်ဟန်ဆောင်နေတယ်၊
 ငါတို့မှာ သူ နိုးသွားမှာစိုးလို့ စကားတောင် သေချာမပြော
 ကြရဘူး၊ သူ့အကြောင်း ပြောနေတာလည်း ကြားသားနဲ့
 ငါတို့ကျ ဘာမှပြန်မပြောဘူး”

“ကြားသားပဲ နင်တို့ ငါ့ကို အတင်းပြောနေတာ၊ တမင်
 မုန်းလို့ ဘာမှပြန်မပြောတာပေါ့”
 ရွှေရုပ်က ခပ်ယဲ့ယဲ့နှင့် ရန်တွေ့လျှင် လင်းလက်တို့
 ကုပ်ပုရယ်မိပြီး ...
 “ဘာဆက်ပြောမလဲ သင်းက ခိုးနားထောင်နေတာဟဲ့”
 မင်းဒီပက ခုတင်ပေါ် ကိုင်းငဲ့ရင်း ...
 “မရိုး အိုက်စိကရင်မိ စားချင်တယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော်ဝယ်
 လာတယ်၊ အခု စားမလား”
 “အင်း ... နည်းနည်းစားမယ်”
 “ပေး ... တို့ ထည့်ပေးမယ်”
 မွန်မွန်က လှမ်းယူကာ ပန်းကန်နှင့် ပြင်ထည့်ရင်း
 မိတဲ့ဘူးကို ရေခဲဆွတ်လေးထဲ ထည့်ထားလိုက်ပါသည်။
 “မရိုး ... မေမေက ညနေမှ လာမယ်”
 “ရပါတယ် ဒီဒီရယ်၊ ဆေးရုံပေါ် နေနေရတယ်ဆိုတာက
 လွဲရင် လူက အကောင်းပါပဲ၊ နွမ်းနယ်နေတာပဲ ရှိတာပါ၊
 မေမေတို့ လူကြီးတွေ နားပါစေ၊ နေ့တိုင်းလာနေဖို့ မလို
 ပါဘူး”
 “လာရတာ ဘာပင်ပန်းလို့လဲ၊ ကားလေးစီးပြီးလာ၊ ပြီးတော့
 မရိုးအခန်းက နှစ်ခန်းတွဲကြီး၊ ဧည့်ခန်းနဲ့ ဇိမ်ကိုကျလို့”
 “ဒွဒွ”

ရွှေရုပ်က မျက်နှာညှိုးညှိုးလေးနှင့် စကားဖြတ်ခေါ်
လိုက်ရင်း ...

“တာရာကို ဖုန်းဆက်လို့ရလား”

“လုံးဝဖုန်းမဖွင့်ဘူး၊ အိမ်ဖုန်းလည်း မဆက်ချင်ဘူး မဇီ
ရာ၊ သူ့သူငယ်ချင်း ငယ်ငယ်ကိုတော့ ဖုန်းဆက်ရှင်းပြ
လိုက်ပါတယ်၊ သူက ပြောတော့ ပြောပြပေးမှာပေါ့”

“ဆေးရုံက ဆင်းချင်လိုက်တာဟယ်”

မွန်မွန်က လှည့်ကြည့်ရင်း ...

“ဘာလဲ ... နင်ကိုယ်တိုင် သွားရှင်းပြချင်နေတာ မဟုတ်
လား”

“ငါ့ကြောင့် ဖြစ်ရတာလေ မွန်မွန်ရယ်”

“အာ ... မရီးကလည်းဗျာ၊ အဲဒီ ငါ့ကြောင့်ဖြစ်ရတာကြ
ကို အစွဲထားမနေနဲ့၊ ဖြစ်စရာရှိလို့ ဖြစ်တာ၊ သွေစရာရှိ
လွဲတာ ဒါပဲ”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ အဲဒီနေ့က အစ်မ အဲလိုဖြစ်သွားလို့၊ ငါ
သေသေချာချာမှာရက်နဲ့၊ သူ့ကို မခေါ်ပါနဲ့လို့ မွန်မွန်ရယ်”

“ဟဲ့ ... ငါ သူ့ကိုမခေါ်လို့ ဘယ်သူ့ခေါ်ရမလဲ၊ နင့်နီ
ကူးထဲတောင် ငါကလွဲလို့ လှမ်းခေါ်စရာ တခြားမရှိဘူး
ငါက သူ့ဆီဆက်ရင် ဘယ်သူ့ဆီ ဆက်ရမလဲ၊ သူ
လည်းလိုနေတာ၊ ပြီးတော့ အဲဒီနေ့ ဒီဒီ မိန်းမခိုးပါ

လို့ ငါက ဘယ်ကသိထားလို့လဲ၊ သူကလည်း ကျွန်တော်
မိန်းမခိုးမလို့ဗျာလို့ မပြောဘူး”

ဗိုက်ထဲက စူးတူးစူးတူး နာတာတာလေးတော့
ဖြစ်နေသလိုရှိတာ တစ်ချက် တစ်ချက်မှပါ။ အချိန်ပြည့် နာတာ
လည်းမဟုတ်၍ တစ်ခုခုမထင်။ အဲဒီနေ့ကတော့ ညနေကတည်း
က နာလာသည်။ အာရုံထဲမှာ ဒီည ဒီဒီတို့ ပြေးမယ့်ည ဆိုတာ
စွဲလမ်းနေပြီး ဒီညမှာတော့ နမိတ်မရှိသလို ဆေးရုံတွေ ဘာတွေ
မရောက်ရချင်ပေ။ ဗိုက်နာတာကိုတောင် ဒေါသဖြစ်နေမိခဲ့ပါသည်။

ညကိုးနာရီကျော်မှာ သွေးတွေဆင်း၊ အဖျားတွေ
တက် မျက်စိတွေ ပြာဝေကာ ဘယ်လိုမှမဟန်မှ မွန်မွန်ကိုလှမ်း
ခေါ်လိုက်တာ။ ရွှေရုပ်ရဲ့အခြေအနေက ကလေးက အထဲမှာဆုံး
နေတာဖြစ်၍ ချက်ချင်းကျမလာဘဲ ရက်အနည်းငယ်ရှိမှ ကျလာ
တာဖြစ်သည်။ အဆိပ်တက်ကာ သတိလစ်မေ့မြော အဖျားတက်
ပြီး အတော်ဝေဒနာခံစားလိုက်ရပါသည်။ ဒီအင်နီစီလုပ်ထားပြီး
လိုအပ်သော စမ်းသပ်စစ်ဆေးမှုတွေတော့ စစ်ဆေးထားတုန်း။

လူက နေလို့မကောင်းပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဝေဒနာ
ပြင်းထန်တယ်ဆိုတာ သိနေသည်။ မလှုပ်ချင်သလို ဖျော့တော့
နေသည်။ စိတ်ကလည်း နေလို့မကောင်းပါ။ ရင်သွေးလေး ဆုံး
ရှုံးလိုက်ရတဲ့ ကြီးမားသော ဆုံးရှုံးမှုဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ကလည်း
စိတ်ကို နာလန်မထူစေ။

ဒါအပြင် ငါကြောင့် ဒီဒီအရေးကိစ္စ အထစ်အငေါ့
အပျက်အကွက် ဖြစ်သွားရတယ်ဆိုတဲ့ ဝမ်းနည်းယူကျွေးမရတဲ့
စိတ်ဒဏ်ရာ။ အဲဒါအပြင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရောဂါဝေဒနာတစ်
ခုခုများ ရှိနေလေသလားလို့ သံသယတွေနှင့် စိတ်ထင်ကြောက်
လန့်နေတဲ့ဝေဒနာ။

ဆေးရုံပေါ်မှာ ငါးရက်လောက်အတွင်း ရွှေရုပ်သည်
ပိန်ကာချိုးကျသွားသည်။ အရင်က သိပ်မပေါ်လွင်တဲ့ ဗိုက်က
ကလေးပျက်ကျသွားပေမယ့် ငေါင်ဂေါင်ကလေးပူကာ ကျန်ရစ်သည်။
ပါးရိုးတွေပေါ်ထာ မျက်ကွင်းတွေညှိနေပါသည်။ အလိုလို ရင်ထဲ
တလုပ်လုပ် ဝမ်းနည်းလှိုက်မောနေပြီး လူလစ်တိုင်း မျက်ရည်နိုး
ရွှဲကျနေမိပါသည်။

ဖေဖေတို့ မေမေတို့ကလည်း အဆက်အသွယ်လုပ်
လို့မရ။ သူတို့ဆက်သွယ်လာမှသာ ပြောပြနိုင်မှာ။ ကိုယ့်ကြောင့်
ဒီဒီအချစ်ရေး ယိုင်ပြိုင်သွားတာကိုတော့ ဝမ်းအနည်းဆုံးပင်။ နဂါး
ကတည်းကပင် ရွှေရုပ်အပေါ် အလေးထား ဂရုစိုက်လှတဲ့ ဒီဒီ
တာရာ မကြည်ဖြူချင်တာ မိန်းမချင်း ရိပ်မိပါသည်။

ဒါပေမဲ့ တာရာဟာ တခြားမိန်းကလေးတွေထက်
ယေဘုယျကျကျ သဘာဝကျကျ ရှုမြင်တတ်ပြီး ဉာဏ်လည်းထက်
မြက်ကာ စိတ်သဘောလည်း တအားမသေးလှလို့သာ ကြည့်
နိုင်တာ။ ခုလိုဘဝရဲ့အရေးတကြီး ချိုးကွေ့စွန့်စားရမယ့် အပြော

အလဲမှာ ဒီဒီ ခုလို ပျက်ကွက်လိုက်ခြင်းဟာ မိန်းကလေးဘက်က
ကြည့်ရင် ကြီးမားတဲ့ အပြစ်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေမှာပင်။

ခုချက်ချင်း သွားနိုင်လာနိုင် လန်းဆန်းကျန်းမာ
လိုက်ချင်တော့တာပင်။

ဒါမှ တာရာအိမ်အထိ လိုက်သွားကာ သေသေချာချာ
ရှင်းပြတောင်းပန်နိုင်မည်။

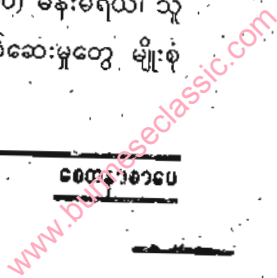
“မရီး ... ဆရာဝန်က ဘာပြောသေးလဲ၊ ဘယ်တော့ဆင်း
နိုင်မလဲ”

“မဆင်းရသေးဘူးတဲ့”

နွမ်းလျနေတဲ့ ရွှေရုပ်ကို မင်းဒီပက အားမလိုအား
မရ စိုက်ကြည့်နေပါသည်။ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ကလေးပျက်
ကျသွားတာ ဒီလောက်တောင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် လူနာကြီးလို
ဖြစ်သွားလား။ မေမေတောင် တအံ့တညြ ပူပန်နေပါသည်။

“ရွှေရုပ်ပုံစံက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် တအားကြီး ချိုးချိုး
ကျရလည်း မသိပါဘူး၊ သားအိမ်ထဲက အားလုံး အကုန်
အစင်မှ ကျရဲ့လားမသိဘူး၊ ကျန်နေပြန်ပြန်တော့ အဲဒီ
အရှိန်နဲ့ ဆက်မကျန်းမာနေတာလား ဘာလား”

“ဆရာဝန်တွေ မင်းထက် နားလည်မှာပဲ၊ မိန်းမရယ်၊ သူ
တို့ သိပါတယ်၊ ခုလည်း စမ်းသပ်စစ်ဆေးမှုတွေ မျိုးစုံ
လုပ်ထားတာပဲဆို”

ဖေဖေနှင့် မေမေလည်း ရွှေရုပ် အတွက် သောက စိတ်တွေနှင့် မအေးချမ်းပါ။ မေမေဟာ ရွှေရုပ်အပေါ် ပြောင်းလဲ သွားပြီ။ ညနေတိုင်း အရောက်လာသည်။ နံနက်စာကို မွန်မွန် အိမ်က စီစဉ်ကာ ညစာကို ဒေါ်ခင်လေးသိ စီစဉ်လာပါသည်။ သို့ပေမဲ့ ရွှေရုပ်က အစားမဝင်လှပါ။

“မဆင်းရတာ ကောင်းပါတယ်၊ ဆေးရုံပေါ်နေနေရတာ ပိုလည်းအနားရတယ်၊ ပိုလည်းစိတ်ချရတယ်၊ အိမ်မှာ ကိုယ်ပဲရှိတာ၊ ရွှေရုပ်ရယ် ... ဆေးရုံကဆင်းပြီး နှင့်အဖေ အမေလည်း ပြန်ရောက်ပြီးရင်တော့ နှင့် အန်ကယ်တို့ အန်တီတို့နဲ့ပဲ ပြန်နေပါဟယ်၊ အဖော်တွေရှိပေမယ့် တစ် ခုခုဆို နှင့်ကလွဲပြီး စီစဉ်ညွှန်ကြားတတ်တဲ့သူမှ မရှိတာ နှင့်ဖြစ်တော့ သွားရောပေါ့”

“ဟုတ်တယ် မရီး၊ မမမွန် ပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ အန်တီ သဇင်တို့နဲ့ပဲ ပြန်နေပါဗျာ”

“ဒွီဒွီ”

“ဗျာ”

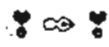
“ရက်တွေသိပ်ခြားသွားရင် သွေးအေးသွားမယ်၊ တာရာကို လူချင်းတွေ့ပြီး ရှင်းပြဖို့ ကြိုးစားစမ်းပါ၊ ဆက်သွယ်မရ ဘူးဆိုပြီး ပစ်မထားလိုက်နဲ့လေ၊ သူငယ်ချင်းကတစ်ဆင့် ပြောလိုက်တာကလည်း လုံးစေပတ်စေ ရှေ့ရေရာရာပြော နိုင်တာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ တာရာ စိတ်နာနေတော့မယ်”

“အဆက်အသွယ်မှ မရဘဲ မရီးရာ၊ ဖုန်းလည်း ပိတ်ထား ပါတယ်ဆို”

“ပိတ်ထားပေမယ့် နေ့တိုင်း ခေါ်ကြည့်ရဲ့လား”

“ခေါ်ကြည့်ပါတယ်၊ လုံးဝမဖွင့်ဘူး”

ဆရာဝန်ရဲ့ဆေးခန်းထိုင်ချိန်မှာ ရွှေရုပ်က နာခံ တွန်းသော ဝှိုးချစ်ချစ် အောက်ထပ်ဆင်းလာကာ ဝင်ပြရပါသည်။ စစ်ဆေးချက်စာရွက်တွေ အားလုံးကတော့ ဆရာဝန်ဆီရောက်ပြီး ပါပြီ။

“လာ ... လာ သမီး၊ ဘယ်လိုနေလဲ အခု”

“မောပြီး မလှုပ်ချင်ဘူး မမ”

“ဗိုက်က နာသေးလား”

“နာတယ် မမ၊ တစ်မျိုးပဲ၊ ကလီဇာတွေကို ဆုပ်ဆွဲထား သလို နာတယ်”

“မိဘတွေ ခရီးသွားတယ်ဆိုတာ ပြန်ရောက်ပြီလား”

“မရောက်သေးပါဘူး၊ နှစ်ပတ်ရှိပြီဆိုတော့ ရောက်တော့ မှာပါ၊ သိပ်ကြာတော့မယ် မထင်ပါဘူး”

www.burmeseclassic.com

“ဒီတော့ သမီးရဲ့လူနာရှင်အဖြစ် သမီးရဲ့ကျန်းမာရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တိုင်တည်ဆွေးနွေးရမယ်ဆိုရင် ဘယ်သူနဲ့ ခြေ နိုင်လဲ၊ ယောက္ခမတွေလား၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမရှိလား၊ မနက် နေ့လယ်တွေ တွေ့တွေ့နေရတာတွေတော့ မောင်နှမ တွေလား၊ သူငယ်ချင်းတွေလား။”

“သူငယ်ချင်းရယ်၊ ဟိုတစ်ယောက်ကတော့ မောင်လေးပါ။”

“အဲဒီမောင်လေးနဲ့ရော ဆွေးနွေးစကား ပြောလို့ရလား။”

“ပြောလို့က ရပါတယ် မမ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မရဲ့ရောဂါ အခြေအနေတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ဆိုရင်တော့ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်ကိုပဲ ပြောပါ။”

“ညီမကိုပဲ ပြောရမယ် ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆိုးဆိုး ကောင်းကောင်း ကိုယ့်အခြေအနေကို ကိုယ်တစ်ယောက်ပဲ လုံလုံခြုံခြုံ သိချင်ပါတယ် မမရယ်၊ ကျွန်မက မုဆိုးမပါ၊ အမျိုးသားက ဆုံးသွားပါပြီ၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရပ်တည်နေတဲ့ အိမ်ထောင်ခွဲပါ။”

မိဘလက်အောက်က အပျိုလေးလည်း မဟုတ်တော့ လို့ ကျွန်မရဲ့ကျန်းမာရေး၊ ကျွန်မရဲ့ရှေ့ရေး အနာဂတ်တွေ ကို ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ စီစဉ်ဆုံးဖြတ်ရမှာမို့လို့ပါ။ ကျွန်မက ကာယကံရှင်အနေနဲ့ ကျွန်မရဲ့ကျန်းမာရေး၊ ကျွန်မရဲ့ရောဂါ

အခြေအနေ သေးကွေးတယ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကြီးလေးတယ်ပဲဖြစ် ဖြစ် ကျွန်မကလွဲလို့ တခြားသူကို အသိပေးဖို့ ကျွန်မခွင့် မပြုနိုင်ပါဘူး ဒေါက်တာ”

ဆရာဝန်မက မေးအောက်လက်ထောက်ကာ ရွှေရုပ် ကို အကဲခတ်ရင်း နားထောင်နေပါသည်။ ဆရာဝန်တို့ရဲ့ကျင့် ဝတ်ထဲမှာ လူနာတစ်ယောက်ရဲ့ ရောဂါအခြေအနေ အတွင်းစကား တို့ကို ထိုလူနာ ခွင့်မပြုဘဲ တခြားသူကို ဖွင့်မပြောရပါ။ လူနာက ဖုံးအုပ်ထားစေလိုလျှင် ဖုံးအုပ်ထားပေးရပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တော့လည်း လူနာရဲ့အခြေအနေမှန်ကို လူနာကို ပေးမသိဘဲ လူနာရှင်ကိုသာ အသိပေးရတာမျိုးလည်း ရှိတတ်၍ အတိအကျ စည်းကမ်းချက်ရယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘဲ အခြေအနေ အကြောင်း ကြောင်းကို ထောက်ချင့်ပြီး ဆုံးဖြတ်ရတာမျိုးပင်။

“ကျွန်မ ကျောင်းသူဘဝလောက်က ကျွန်မရဲ့အစ်မဝမ်းကွဲ တစ်ယောက် ရန်ကုန်လာလည်ရင်း ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျပြီး ဆေးရုံတက်ရဖူးပါတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မ လူနာစောင့် ပေးရပါတယ် မမ၊ ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျလို့ နည်းနည်း သွေးနုသလို ဖြစ်သွားတာကလွဲရင် သူ လူမမာကြီးတစ် ယောက်လို့ မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး၊ ကိုယ်တိုင်ပြုစုခဲ့ရလို့ သိပါတယ်၊ အခု ကျွန်မပုံစံနဲ့ တခြားစီပါ။”

“ဒါကတော့ သမီးက တခြားကိုယ်ဝန်ပျက်ကျတာတွေနဲ့ မတူပါဘူး။ တချို့ပျက်ကျတာက ရုတ်တရက် ပျက်စီးပြတ် ကျဆင်းလာတာမျိုးပေါ့။ သမီးက အထဲမှာ သန္ဓေသားက သေနှင့်ပြီး ရိုးရိုးပြောရင် နည်းနည်းတောင် ပုပ်နေပြီပေါ့။ ချက်ချင်းဆင်းမလာဘဲ ရက်ကြာမှ ဆင်းလာတဲ့အတွက် သမီးလည်း ခံရတယ်။ ခုလို ကိုက်ခဲနာကျင်တာ ရုတ်တရက် အဖျားတက် သတိလစ်တာတွေ ဒါကြောင့်ဖြစ်တာ ပါ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မ ဆေးရုံက ဘာဖြစ်လို့ မဆင်းရသေးတာ ပါလဲ”

“လိုအပ်သေးလို့ ခေါ်ထားတာပါ။ ထပ်စစ်ချင်တာလေးတွေ လည်း ရှိတယ်လော့ ဒါကြောင့်ပါ။ ခုတော့ result တွေ လည်း ရလာပြီမို့လို့ သမီးကို ခေါ်လိုက်တာ”

ဆရာဝန်က ရွှေရုပ်ကို စစ်ဆေးထားသမျှ result တွေကို ပြန်လှန်ဖွင့်ဖတ်နေပါသည်။

“ဗိုက်ကကော ဘာဖြစ်လို့ ပူနေသေးတာပါလဲ မမ အရင်ကတောင် သိပ်ပြီးဗိုက်မထွက်ဘူး။ ကလေးက သိပ် ညှက်နေတယ်လို့တောင် မမ ပြောပါတယ်။ အခုထွက်က သွားပြီးမှ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဗိုက်ကပူနေတာလဲ မသိဘူး”

“သားအိမ်က ရောင်နေတယ် သမီး၊ ပြီးတော့ သားအိမ် ထဲမှာ သန္ဓေသားမဟုတ်တဲ့ တခြားအကြိတ်အခဲလည်း ရှိနေတယ်။ အရင်ကတော့ သားအိမ်မရောင်ဘူးလေ။ ခုမှ သန္ဓေသား ပြုတ်မကျခင် အထဲမှာ ပုပ်နေသေးတဲ့ Infection ဝင်ပြီးတော့ ရောင်နေတာပါ”

“အကြိတ်အခဲ ဆိုတာကကော မမ”

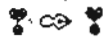
“အဲဒါလည်း ပြောမလို့ သမီးကို၊ Operation လုပ်ဖို့ရှိ တယ် သမီး။ သမီးရဲ့သားအိမ်ကို ထုတ်ပစ်ရလိမ့်မယ်”

“သားအိမ်ကို ထုတ်ပစ်ရမယ် !”

“အသက်က သုံးဆယ်မပြည့်သေးတော့ သားအိမ်ထုတ်ပစ် ဖို့ သမီး နှမြောကောင်း နှမြောနိုင်တယ်ဆိုပေမယ့် သမီး ရဲ့ကျန်းမာရေး အခြေအနေအရတော့ ထုတ်ကိုထုတ်ပစ် ရပါမယ်။ မထုတ်လို့ မဖြစ်ပါဘူး”

ရွှေရုပ်က အသက်ရှူခဏအောင်ရင်း တိုးတိုးမေး လိုက်ပါသည်။

“အကြိတ်တွေဆိုတာ ကင်ဆာလား ဒေါက်တာ”

မင်းဒီပက ဖုန်းကိုဖွင့်ရင်း ...

“ဟေ့ ... အောင်သက် ... ပြော”

“ဟေ့ကောင် ... ငါက အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ စင်ကာပူသံရုံးနား ရောက်နေတာကွ၊ ဒီမှာ တာရာ ရောက်နေတယ် ဒီပါ ဗီဇာ လာယူတယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်လား”

“အေး ... မင်း အမြန်လာပါလား”

“ဘယ်သူပါလဲ သူ့ဘေးမှာ၊ သူ့အမေတို့ ဘာတို့”

“ဘယ်သူမှ မပါဘူး၊ ကျောင်းဘက်ခြမ်းမှာ သူ့ကားရပ်ထားတာလည်း တွေ့တယ်၊ ဒရိုင်ဘာတောင် မပါဘူး”

“ငါ ခုလာခဲ့မယ် အောင်သက်၊ မင်း စောင့်ကြည့်ထားပေး၊ ထွက်သွားရင် နောက်ကလိုက်ထား၊ ဖုန်းပြန်ဆက်ပေး”

“မင်းလာရင် အနီးလေးဟာ၊ နှစ်မိနစ် သုံးမိနစ်ရယ်၊ သူလည်း လောလောဆယ် သွားကိုမသွားသေးဘူး စိတ်ချချက်ချင်း အမြန်လာ”

“အေး ... အေး”

မင်းဒီပသည် ဖုန်းကို ပြေးရင်းက ဘောင်းဘီနောက် အိတ်ထဲထည့်ကာ ဆိုင်ရှေ့က သူ့ရဲ့ဂျစ်ကားလေးပေါ် ချက်ချင်း ပြေးတက် စက်နှိုးထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ဘယ်သူမှ မပါဘဲ တစ်

ယောက်တည်း သွားလာခွင့် ရနေတယ်ဆိုရင် သူ့ကို တာရာ ဘာကြောင့် မဆက်သွယ်လာတာပါလိမ့်။

တာရာ သူ့ကို စိတ်နာနေလား၊ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူးလား။ ဒါပဲဖြစ်လိမ့်မည်။ စင်ကာပူဗီဇာ လာယူနေသည်ဆိုတာက သူ့ရင်ကို ပူလောင်ပန်းလျှစေတဲ့ သတင်းဆိုးပင်။ သူ့ မသိအောင် သူ့ကိုမပြောဘဲ စင်ကာပူကို ပြန်ထွက်သွားတော့မလို့ပေါ့။

မင်းဒီပကားက စင်ကာပူသံရုံးနား ရောက်လာပါသည်။ ဟိုးနားမှာ အောင်သက်ရဲ့ကား။ ဟိုဘက်မှာတော့ တာရာကား။

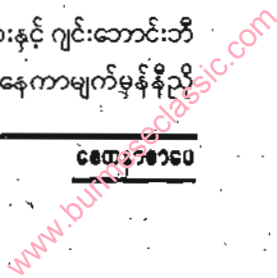
တာရာကားထဲ ဘယ်သူမှ မပါတာ အမှန်ပင်။ အောင်သက်က မင်းဒီပကို မြင်လျှင် အနားရောက်လာကာ ...

“ခုနက အထဲဝင်သွားတယ်၊ သိပ်ကြာမယ် မထင်ပါဘူး၊ ငါ နေလို့မရတော့ဘူးကွ၊ ရုံးပြန်ဝင်ရမယ်”

“အေး ... သူငယ်ချင်း၊ သွားတော့၊ ကျေးဇူးပဲ၊ ငါသူပြန် ထွက်လာတဲ့အထိ စောင့်နေမှာ”

အောင်သက်ထင် ထွက်သွားပြီးနောက် မင်းဒီပက ကားကို တာရာကားရဲ့နောက်မှာ ကပ်လျက်ရပ်ထားလိုက်ပါသည်။ ဒီနှစ်လေးဆယ်လောက်တော့ စောင့်လိုက်ရကာ ထွက်ပေါက်ဂိတ် တာရာ ထွက်လာပါသည်။

ရုပ်လက်တိုအဖြူ ကိုယ်ကျပ်လေးနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီ ခိုးရင်နှင့် အိတ်ကြီးကြီးတစ်လုံးလွယ်ကာ နေကာမျက်မှန်နီညှိ

ရောင် ခပ်ကြီးကြီးတပ်ပြီး ဒေါက်မြင့်မြင့်ဖိနပ်နှင့် လျှောက်လာတဲ့ တာရာပုံစံက ညှိုးနွမ်းပန်းလျှာနေတဲ့ပုံ တစ်စက်မှမရှိ။ ကြောကြော မော့မော့ ကော့ကော့ရော့ရော့လေး လမ်းကူးလာတဲ့ တာရာသည် သူ့ကားနောက်မှာ ရပ်ထားတဲ့ မင်းဒီပကားကို မြင်သွားပါ သည်။

မင်းဒီပကိုပါမြင်မှ မျက်နှာက ပိုတင်းသွားကာ သူ့ကားဆီ ခပ်သုတ်သုတ်သွား၍ တက်တော့မည်ဟန်ပြင်တဲ့ တာရာလက်တစ်ဖက်ကို မင်းဒီပက ဆွဲထားလိုက်ရင်း ...

“တာရာ”

တာရာက သူ့လက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲရုန်းဖြုတ်လိုက် ကာ ...

“လက်ကိုမကိုင်နဲ့၊ ဘာလဲ ပြော၊ ပြောချင်တာကို မြန်မြန် ပြော၊ ရှင်နဲ့တွေ့ရင် နားမထောင်လို့ မရဘူး၊ ကောင်ရမှာပဲ ဆိုတာ သိတယ်၊ ပြောချင်တာကိုသာပြော”

“တာရာ ... တာရာ ပြောပုံကိုက ကိုယ့်ကို အရမ်းစိတ် ဆိုးနေတာ သိသာတယ်”

“စိတ်ဆိုးတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုဖိနပ်တက်နင်းတဲ့ ကိစ္စနဲ့ လောက်မှာပဲ သုံးရတာ မင်းဒီပ၊ ရှင်ကို စိတ်ဆိုးနေတာ မဟုတ်ဘူး”

“တာရာ ... ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကိုယ် ငယ်ငယ် ဆီလည်း ဖုန်းဆက်ပြောပြပါတယ်၊ တာရာနဲ့က ဆက်သွယ်

မရလို့ပါ။ နေ့တိုင်း စိတ်တွေပူနေတာ၊ တာရာ အိမ်ထဲမှာ ပဲ မထွက်ဘဲ နေနေရတုန်းပဲ ထင်နေတာ”

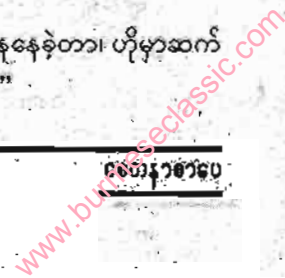
“အိမ်ထဲမှာ ပိတ်ထားတယ် ဆိုတာက တခြားကိုထွက် သွားမှာစိုးရတဲ့သူကိုပဲ ပိတ်ထားရတာပါ။ ဘယ်မှမသွား တော့ဘူးဆိုတဲ့သူကို ဘာမှပိတ်ချုပ်ထားစရာ မလိုတော့ ဘူး၊ ဇွတ်ချုပ်နှောင်ထားတာထက် ပိုပြီးလုံခြုံတဲ့အရာတစ်ခု ရှိလာပြီမို့လို့ မာမီက ကျွန်မကို မချုပ်နှောင်တော့ပါဘူး၊ အဲဒီအရာက ဘာလဲဆိုတော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင်က စိတ်ကုန် ခြင်းပဲ၊ ကျွန်မကိုက ရှင်ကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားတော့ဘူး ဆိုတာထက် ပိုလုံခြုံတဲ့အကာအကွယ် မရှိတော့ပါဘူး ...

ရှင် ဘာပြောပြော ရှင်ကို ကျွန်မ စိတ်မဝင်စား တော့ဘူး မင်းဒီပ၊ ရှင် ပြောရတာ မော့နေလိမ့်မယ်၊ မပြောတော့ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

မင်းဒီပက တာရာကို ရင်နှင့်နှင့်နှင့် ခါးထောက် ရပ်ကြည့်နေမိပါသည်။ ဒီလောက်ကြီးတော့ သူ လုံးဝထင်မထား ပါ။ စိတ်ဆိုး စိတ်ကောက်နေလောက်တယ်လို့တော့ မျှော်လင့် ထားပါသည်။

“တာရာ ... မင်းက အခု စင်ကာပူ ပြန်ထွက်တော့မယ် ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီမှာနေချင်လို့သာ နေနေခဲ့တာ၊ ဟိုမှာဆက် တက်စရာတွေ ကျန်နေသေးတာပဲ”

“ကိုယ်နဲ့က ပြီးပြီပေါ့”

“ပြီးပြီ”

“ပြီးသင့်တယ်လို့ မင်း ထင်လို့လား”

မင်းဒီပက လွတ်ခနဲ အော်ပစ်လိုက်ပါသည်။

“မအော်နဲ့ မင်းဒီပ၊ စကားကို ကောင်းကောင်းနဲ့ ယဉ်ယဉ် ကျေးကျေးပဲ ပြောပါ”

“မင်း ... မင်းကို ကိုယ် ရှင်းပြတယ်လေ၊ မရိုး ခုလို ရုတ်တရက် ဖြစ်သွားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မရိုးက မင်း ခုလို ဖြစ်နိုင်တာကို သိလို့နေလိမ့်မယ်၊ ကိုယ့်ကို လုံးဝလှမ်းမ ခေါ်ဖို့ သူ့သူငယ်ချင်းကို ပြောတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုမှာသူက သွေးတွေ တအားဆင်းနေပြီး အရေးပေါ် သွေးလိုနေပြီ၊ ကိုယ်က လျှာနိုင်တယ်၊ ဒီတော့ မမမွန်က ကိုယ့်ကိုလှမ်း ခေါ်လိုက်တယ် ...

မရိုးရဲ့အဖေနဲ့အမေ မရှိဘူး၊ နိုင်ငံခြားသွားနေတယ်၊ တခြားလည်း ဘယ်သူမှ မရှိဘူး၊ အဲဒီညက ကိုယ် အဲဒီ နေရာကို နှစ်နာရီခွဲမှ ပြန်ရောက်လာပါသေးတယ် တာရာ၊ အဲဒီထိပ်မှာ ကားရပ်ပြီး ကိုယ် မျက်ရည်ကျခဲ့မိတယ်”
“မျက်ရည်ကျရင် သုတ်လိုက်၊ ပြီးရင် မနေနိုင်ရင် သတ် သေလိုက်ပေါ့၊ သူ့မှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး၊ သူ့မှာ ရှင်ပဲရီ တယ် ဆိုတာကို နားခါဘာ”

“သူ့မိဘတွေ ရှိနေရင်တောင် ကိုယ်မသွားလို့ ရသေးတယ်၊ အခုက ဘယ်သူမှ တကယ်ကိုမရှိတာလေ၊ ကိုယ့်မှာရွေး ချယ်စရာ မရှိပါဘူး တာရာ”

“ဘာ ...! ရွေးချယ်စရာ မရှိဘူး !! ”

“ဟုတ်တယ်လေ တာရာ”

တာရာက မျက်မှန်ကို ဆွဲဖြုတ်ပစ်လိုက်ရင်း နီရဲနေ တဲ့ မျက်ဝန်းများဖြင့် မင်းဒီပ မျက်နှာနား တိုးကပ်ကာ မျက်လုံး ချင်း ခပ်နီးနီး ဆိုင်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

ထို့နောက် ခါးကို လက်တစ်ဖက်ထောက်၊ မျက်မှန် ကိုင်လက်နှင့် သူ့ရှင်ဘတ်သူ လက်မ၊ ထောက်ကာ ထောက်ကာ ညွှန်ရင်း ...

“ကျွန်မက ရှင်ရွေးချယ်စရာမဟုတ်ဘူး၊ နော် ... မင်းဒီပ၊ ရှင်ရွေးချယ်စရာက ဒေါ်ရွှေရုပ် တစ်ယောက်ပဲ၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မနဲ့ စွန့်စွန့်စားစား ဘဝတစ်ခု လက်တွဲထူတောင်မယ့် ကိစ္စဟာ ဒေါ်ရွှေရုပ် ကလေးပျက်ကျတာနဲ့ယှဉ်ရင် ရွေး ချယ်စရာ မဟုတ်တော့တဲ့ လမ်းတစ်သွယ် ဖြစ်သွားတယ်၊ အဲဒါမျိုး နောက်ထပ် ဘယ်နခါလဲ၊ ဘယ်နကြိမ်လဲ၊ ရှင် ဘဝမှာ ဒေါ်ရွှေရုပ် ဆိုတဲ့ မရိုး ရှိနေသရွေ့ ဒီပြဿနာမျိုး တွေဟာ ဆက်တက်နေဦးမှာပဲလို့ နားလည်လိုက်လို့ ရှင် ကို ကျွန်မ ရင်ထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်တာ မင်းဒီပ”

www.burmeseclassic.com

“တာရာ ... မင်း အဲလိုမပြောနဲ့၊ မရိုးနဲ့ ငါဟာ အရမ်း ရိုးသားဖြူစင်တယ်”

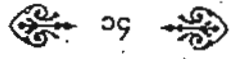
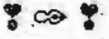
“ယုံတယ်”

မင်းဒီပ ကုန်းအော်သလို တာရာကလည်း ကုန်း အော်ပါသည်။

“ယုံတယ်၊ ရွှေပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ် ယုံတယ်၊ ရှင်တို့ချင်းကိုလည်း လုံးဝမသမုတ်ဘူး၊ ရှင် သူ့ကို မရိုး မသား ချစ်ချင်ရင် ရှင်အစ်ကိုနဲ့တောင် သူ လက်မထပ် ဖြစ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ နားလည်ပါတယ် မင်းဒီပရဲ့၊ အဲဒီရိုးရိုး သားသား ဖြူဖြူစင်စင်ကြီးတွေကိုပဲ ခွင့်မလွှတ်နိုင်တာ အော့နဲ့လုံးနာနေတာ ...

သူတို့ချည်းပဲ တကတဲ၊ သူတို့ချည်းပဲ မိုးလုံးပြည့် အောင် အရေးထား ဂရုစိုက်နေလိုက်ကြတာ၊ ဖြူရုံမကလို့ မည်းမည်း ရဲရဲ၊ သူ ရိုနေသရွေ့ ရှင်ရဲ့ Second priority (ခုတိယဦးစားပေး)ကြီး ဖြစ်နေရမယ့် ဘဝကို မုန်းတီးခါးသီး လွန်လို့ ရှင်ကို လုံးဝ ရှေ့ဆက်မပတ်သက်နိုင်တော့ဘူး ဒါပဲ ... ရှင်းပြီလား”

တောက်တောက်ခါးခါး စိမ်းကားစွာကြည့်ပြီး နှုတ်ခနဲလှည့်ကာ ကားထဲဝင်ထိုင်၊ တံခါးကို ဒိုင်းခနဲ ပိတ်ပစ်လိုက်တာ တာရာကို မင်းဒီပက ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့် ငေးမောကျန်ရစ်ရပါသည်။

“အဲဒီနေ့က ငါရုံးအသွားလမ်းမှာ ငါတူကို ဝင်ပို့ပေးတာ လေ၊ ငါတူလေးကလည်း စင်ကာပူကို ထွက်တော့မှာလေ၊ သူ့ကို သံရုံးရှေ့ချပေးတာ၊ ငါက သူတို့နှစ်ယောက် ကား တွေရဲ့ နောက်မှာပေါ့ ...

လမ်းမကြီးအလယ်ကောင် အကျယ်ကြီး အော်ဟစ် ရန်ဖြစ်နေတာ၊ လူတွေတောင် ရပ်ငေးကြည့်ကြလို့၊ တာရာ ပြောသမျှတွေလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ အကုန် လုံးစေ့ပက်စေ့ ကြားနေရတာ၊ သူ တော်တော်စိတ်နာသွားတာဟဲ့”

ခုတင်ကို ပင့်တင်ပြီး ခပ်မိုးမိုး အနေအထားနှင့် ဆွဲရုပ်က မှီအိပ်နေပါသည်။ ပက်လက်နေလျှင်မောသည်။ ခပ် ခတ်မတ် မှီနေရတာ နေသာသည်။ ရင်ညွန့်ထိ ဆွဲတင်ထားတဲ့ ခွမ်းစောင်ကလေးရဲ့ အနားစွန်း ဖဲသားကို ပါးစပ်နှင့် သိမှတ်မဲ့စွာ ချိတ်နေမိသည်။

www.burmeseclassic.com

ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလိုတွေ ဖြစ်ကုန်တာလဲ။ မွန်မွန် ကလည်း ဒီဒီကို မခေါ်ရင် ဒါမှမဟုတ် ခေါ်ရက်နှင့် ဒီဒီကမလာ လျှင် ဒီပြဿနာဖြစ်လာစရာ မရှိ။ အဲဒီလို ပြောမိလို့ မွန်မွန်က ...

“ဒီပြဿနာတွေ ဖြစ်မလာဘဲ တခြားပြဿနာတွေ ပြောင်း ဖြစ်မှာပေါ့။ အဲဒီနေ့က ဒီဒီ ရောက်မလာလို့ သွေးအလွယ် တကူမရရင် နင် သေသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဒီပြဿနာ က ပိုမဆိုးဘူးလား” တဲ့။

“ဟဲ့ ... အဲလိုဖြစ်ရင် ငါ သေသွားရင် ပြီးနေပြီ။ ခုဆို ရက်လည်ပြီးပြီ။ ငါလည်း အေးချမ်းလို့ နောက်ဘဝမှာ အခုပြဿနာကမှ ဆိုးတာ။ ဒီဒီက တာရာကို ဘယ်လောက် ချစ်လဲ နင် သိရဲ့လား။”

“သူ့ရည်းစားပဲဟယ် ချစ်မှာပေါ့၊ ဒါများ”
“အခု ဒီဒီ အရမ်းခံစားနေရတာ နင် သိလား။ ငါစိတ်ကောင်းမှာစိုးလို့ ဟန်ဆောင်နေတာ။ သူ အရမ်းကြေမာတာ။ သူ့အဲသလို ခံစားနေရတာကို ငါ သိနေရတာထက် သေရတာထက် ဆိုးသေးတယ်”

ပြောရင်း မျက်ရည်ကျလာခဲ့တဲ့ ရွှေရုပ်ကို မွန်မွန်က ကရုဏာနှင့်ငေးနေခဲ့ရပါသည်။ ခုလည်း ကိုယ်တိုင်နားထောင်ဆတ်ဆတ်ကြား၊ မျက်စိနဲ့တပ်အပ်မြင်တွေ့ခဲ့ရတာတွေကို မမြင်ရ မနေနိုင် ရွှေရုပ်ထံ ပြန်ပြီးဖောက်သည်ချစ်မိသည်။

“ငါရှိနေသရွေ့ သူက Second priority တဲ့လား။”

ရွှေရုပ်က ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်ပါသည်။

“အဲလို မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီဒီက တာရာကို အရမ်းချစ်တာ။ သူ့လို မာကျောကျော ဂျစ်ကန်ကန်နဲ့ မိန်းမဆိုတာကို စိတ်ကိုမဝင်စားတဲ့ ကောင်ကလေးဟာ တာရာကိုတွေ့တော့ မြင်မြင်ချင် စွဲလမ်းမိရှာတယ်။ တာရာက ဒီဒီဘဝမှာ အချစ်ဆုံးမိန်းမပါ”

“ဒါပေမဲ့ဟဲ့ ... တာရာက ဒီဒီကို စွပ်တော့မစွပ်စွဲပါဘူး။ နင့်အပေါ် ဒီဒီက ဖြူစင်ပါတယ် ဆိုတာကို နားလည်တယ် သိတယ်တဲ့။ သိသိနဲ့ကို သူ့ကိုဦးစားပေး ရှေ့မထားလို့ နာကြည်းနေတာ”

ရွှေရုပ်က ခေါင်းကို အသာအယာ ညှိတ်နေမိပါသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ သူ့ချစ်သူအပေါ်ထားတဲ့ အတ္တစိတ်ပေါ့။ မိန်းမတိုင်းမှာ ရှိတတ်တဲ့ အရာပါပဲ။ ကိုယ်ချစ်ရတဲ့သူရဲ့ ပထမဦးစားပေးနေရာမှာ ကိုယ်ရှိခွင့်ရခြင်းဟာ ဘယ်လောက် ချို့မြန်ပါတယ်ဆိုတာ ရွှေရုပ် သိသားပဲ။ ကိုယ်ချင်းစာ နိုင်သားပဲ။ ကိုယ်လည်း မိန်းမပဲ။

ပြီးတော့ ဦးစားပေးခံရပြီး ရှေ့ဆုံးသော ဂရုစိုက်ခံနေရာကို ရောက်လိုက်ရတိုင်းလည်း ရင်ထဲမှာနွေးသိမ့်ပြီး ကြည့်နူးစိတ်နှင့် လူဖြစ်ရကျိုးနပ်သလို ခံစားလိုက်ရမြဲပဲ မဟုတ်လား။

www.burmeseclassic.com

“မာမိ ဘယ်လိုငြင်းရမလဲ တာရာ၊ သူက ကျောက်စိမ်း ဦးမင်းနိုင်ရဲ့သမီးဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်ပဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါ့ကိုယ် တိုင်ကိုက ကျောက်စိမ်းဒေါ်ရွှေရုပ် ဆိုတဲ့ နာမည်တစ်လုံးနဲ့ စီးပွားရေးလောကမှာ ကိုယ်ပိုင်နာမည်နဲ့ ရပ်တည်နေတာလေ ...”

သမီးဒက်ဒီလည်း စီးပွားရေးသမား။ စီးပွားရေးလောကထဲမှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အခင်မင်ကြီး မဟုတ်တောင်မှ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် တလေးတစား နေရာပေးရတာ ထုံးစံပဲ တာရာ၊ မထေမဲ့မြင် ဆက်ဆံလို့ ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဂုဏ်ဒြပ်နဲ့ ထိုက်သင့်တဲ့ လေးစားမှုနဲ့ ဆက်ဆံရမှာ”

“မရွှေရုပ်က ဒက်ဒီတို့ မာမိတို့ထက် အများကြီး ငယ်ပါတယ်”

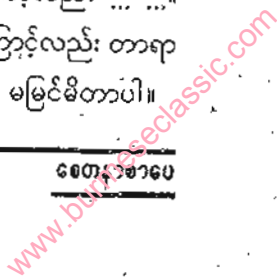
“ငယ်တာ ဟုတ်တယ်လေ၊ အသက်ငယ်ပေမယ့် သူ့လူငန်း သူ့အောင်မြင်မှုကမှ မငယ်တာ၊ သူ့ကျောက်စိမ်းပစ္စည်းဆိုင်က ခုနစ်နှစ်အတွင်းမှာ တဖြည်းဖြည်းအောင်မြင်နေတာ၊ ဒီမှာသာ ကျောက်စိမ်းလက်ဝတ်၊ ကျောက်စိမ်းပန်းပု၊ ကျောက်စိမ်းအရုပ်တွေကို သိပ်တန်ဖိုးထား

တတ်ကြတာရယ်၊ တတ်နိုင်သူ နည်းတာရယ်ကြောင့် နည်းနည်းပဲ တွင်ကျယ်ပေမယ့် အရှေ့တောင်အာရှနိုင်ငံ တော်တော်များများမှာကို သူ့ဆိုင်က လူသိများတာ ...”

အင်တာနက်မှာ တင်ထားသလို ဗန်ကောက်၊ စင်ကာပူ ချိုင်းနားထုတ်ဝေတဲ့ ကျောက်မျက်မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ကြော်ငြာထည့်တာတဲ့၊ သူ့ဖောက်သည် Customer တွေက နိုင်ငံခြားသား ကုန်သည်တွေ၊ တူးအားရောင်းရတာ၊ သူ့ဆိုင်နာမည် GGS ဆိုတာ နိုင်ငံခြားမှာတောင် ကျော်ကြားတာတဲ့၊ Great Green Stone ဆိုင်က ပစ္စည်းထည်ဆိုတာမျိုး ပြောစမှတ်တောင် ရှိကြတာတဲ့၊ ဒက်ဒီက ပြောပြတယ် ...

ဒီလောက် သူ့ဂုဏ် သူ့ဒြပ်နဲ့ လူတစ်ယောက်ကို စကားနည်းနည်း ပြောစရာရှိလို့ အိမ်ကို လာပါရစေလို့ အပျိုငုံမဲ့နံ့ထဲ လှမ်းလှုပ်တာကို မလာနဲ့လို့ ဘယ်လိုပြောမလဲ တာရာရယ်”

တာရာအဖို့တော့ မရွှေရုပ်ဟာ ဒီဒီမရိုးဆိုတဲ့ ယေဘုယျဆန်လှတဲ့ သာမန်အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပေမယ့် ပွားရေးလောကမှာတော့ သူက ဂရိတ်ဆိုတော့လည်း။ သားနှိမ့်ချတတ်တဲ့ မရွှေရုပ်ရဲ့ဆက်ဆံရေးကြောင့်လည်း တာရာတစ်ခါမှ အထင်တကြီး အမြင်မျိုးကြီးနဲ့ မမြင်မိတာပါ။

မျက်စိထဲမှာ ရှိရိုးအစ်မကြီးတစ်ယောက်။ သဘောကောင်းကောင်းနဲ့ လိုက်လိုက်လျောလျောရှိလှတဲ့ အစ်မကြီးတစ်ယောက်ပေါ့။

“သူ့ကို ဆေးရုံပို့ပေးရလို့ သူ့ အဘောရှင် ဖြစ်လိုက်လို့ မင်းဒီပက တာရာဆီ ရောက်မလာတာပါလို့ ကိုယ်တိုင် လာတောင်းပန်မလို့ပဲ နေမှာပေါ့”

တာရာကို တာရာအမေ ဒေါ်ခိုင်ခိုင်က အကဲခတ်စိုက်ကြည့်ရင်း ...

“သမီး ... မင်းဒီပကို တကယ်ပြတ်တယ်နော်”

“ပြတ်ပါတယ် မာမီ၊ တာရာ ဟိုကိုပဲသွားတော့မယ့်ဟာ သူ တောင်းပန်လာရင်လည်း ခွင့်လွှတ်တယ်၊ စိတ်ထဲဘယ်လိုမှ မရှိဘူးပေါ့၊ ဒါပဲပေါ့၊ ကျွန်မကိုက စိတ်မဝင်စားတော့လို့ပါလို့ ပြောရုံပဲ မာမီ”

“ဒါပေမဲ့ အခု သူက တွေ့ခွင့်တောင်းတာ မာမီကိုနော်၊ သမီးကို မဟုတ်ဘူး၊ သမီးနဲ့ တွေ့ချင်တယ်လို့ တစ်ခွန်းမှ မပြောဘူး၊ နှစ်ဖက်လုံးနဲ့ခင်တဲ့ကြားက လူရင်း လူခင်လည်း မရှိတာမို့လို့ သူ့ဘာသာသူ ကိုယ်တိုင်ပဲ လာရစေတဲ့၊ ဒေါ်ခိုင်ခိုင်နဲ့ စကားလေးနည်းနည်း ပြောစရာ ရှိလို့ပါတဲ့၊ ဒီတော့ ... ဟုတ်ကဲ့ လာပါပဲ ပြောရတာပေါ့”

တာရာက ပခုံးလေးသာ တစ်ချက်တွန့်လိုက်မိပါသည်။

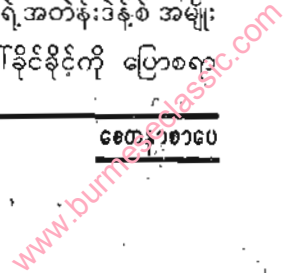

ဒေါ်ခိုင်ခိုင်သည် ရှေ့ကအမျိုးသမီးကို အံ့အားတသင့်သာ ငေးလိုသာ နေမိပါတော့သည်။ ဟိုးတစ်ကြိမ် ဆေးရုံမှာသွားဆုံပြီး တာရာကို ပြန်ခေါ်လာတဲ့ တစ်ခေါက်က မြင်ဖူးပေမယ့် မမှတ်မိတော့ပါ။ ပုံက ပြောင်းနေသည်။ ပိန်လှုပ်ချုံးကျ၍ ပါးဟောက်တောက်၊ မျက်တွင်းဟောက်တောက် ဆိုသလို ဖြစ်နေပါသည်။

လာရတာကိုက ဝှီးချဲ့နှင့် ကားပေါ်က မနည်းတဲ့ချပြီး ဝှီးချဲ့ပေါ် ထိုင်လိုက်ရတာ။ ဝှီးချဲ့ကို လှေကားထစ်မှာ အတင်အချလုပ်ဖို့ အဖော်ပါလာတဲ့ အမျိုးသားကြီးက တစ်ယောက်၊ လှံချည်ပြာဝတ် နှာစံကတစ်ယောက်။

“အခုထိ ဆေးရုံက မဆင်းရသေးလို့ ဖြစ်သလို လာလိုက်ရတာပါ အစ်မကြီး၊ ကျွန်မက စိတ်ကလည်း မြန်မြန်နဲ့ မို့လို့ပါရှင်၊ တွေ့ခွင့်ပြုတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်”

ဒီလို အစချိပြီးတဲ့နောက် သူ့ရဲ့ အတန်းဒဲန့်စ် အမျိုးသားရော နှာစံကိုပါ အဝေးလွှတ်ပြီး ဒေါ်ခိုင်ခိုင်ကို ပြောစရာ

စကားဆိုတာ ပြောတဲ့အခါ ဒေါ်ခိုင်ခိုင်မှာ တအံ့တဩ ငေးမောလို့ နေမိတော့တာပါ။ လက်စသတ်တော့ တာရာ ထင်သလို လာတောင်းပန်တာမဟုတ်ပါ။ အဲဒီနေ့ကိစ္စ တစ်ခွန်းမဟုတ်ပါ။ သူ့ရဲ့ လာရင်းကိစ္စကတော့ သမီးတောင်းစကား ကမ်းလှမ်းလာခြင်းတည်း။

“သဘာဝနဲ့တော့ ဆန့်ကျင်ကောင်း ဆန့်ကျင်နေပါမယ်။ ဒီဒီဒီမိဘတွေက လာရမယ့်ကိစ္စမှာ ကျွန်မက လာတော့ တစ်မျိုးဖြစ်နေမလားပါဘဲ အစ်မကြီးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီဒီမိဘတွေအနေနဲ့က တာရာကို သိပ်ချစ်ကြတယ်ဆိုပေမယ့် ကိုယ့်ရဲ့အထက်လူကြီး အလုပ်ရှင်ဆိုတဲ့ အရှိန်အဝါကြောင့် ရော၊ ဒီဘက်က သိပ်ပြီးသဘောမတူနိုင်တဲ့ သဘောထားကို သိထားရတာကြောင့်ရော အလာခက်ကြပါတယ်။ ကျွန်မအဖေကျတော့ ခုနောက်ပိုင်း ဆောက်လုပ်ရေးအလုပ်လည်း အလုပ်လေး နည်းနည်းနယ်ချဲ့ကြည့်ဖို့ စီစဉ်ထားတာပါ။ ဒီက တာရာတို့ဖေဖေတို့လို နဂိုခိုင်မာပြီးသား ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းကြီးတွေရဲ့ ဦးဆောင်သူတွေကို အသိအကျွမ်းလည်းဖွဲ့ နည်းနာလည်းယူ ဆိုသလိုပါပဲရှင် ...

တာရာဖေဖေ ဦးတင်မောင်ထွန်းနဲ့ ကျွန်မလည်း နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် ဆုံဖူးပြီးသားဆိုတော့ သမီးဆိုတဲ့ မျက်နှာကလေးနဲ့ အရဲစွန့် ရောက်လာတာပါ။ ဒီဒီဒီမိဘတွေက ကျွန်မယောက္ခမဆိုတော့

မိဘတွေပါပဲရှင်၊ ဒီဒီကလည်း ကျွန်မမောင်လေးပါ။ ကျွန်မကလည်း အမွေစားအမွေခံ မရှိတဲ့ မုဆိုးမဆိုတော့ ဒီဒီတစ်ယောက်ကိုပဲ ကိုယ့်အမွေခံလို့ သဘောထားထားတာပါ အစ်မကြီးရယ်၊ ကျွန်မမိဘနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်မရဲ့ အမွေခံပါ။ မောင်ဆိုလည်းဟုတ် သားဆိုလည်းဟုတ်မို့လို့ သူ မေတ္တာရှိတဲ့ မိန်းကလေးကို ကိုယ့်ပါတန်ဖိုးထားပြီး အရဲစွန့် စကားကမ်းလှမ်းကြည့်တာပါ ...

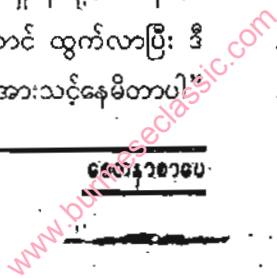
အစ်မကြီးတို့ဘက်ကများ ငြင်းစရာ မရှိရင်တော့ တာရာကို အစ်မကြီးတို့ တာရာတို့ စိတ်တိုင်းကျ ဆန္ဒရှိတာ ဘာမဆို လုပ်ပေးဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ၊ ပြီးတော့ ဒီဒီကို မကြာခင်လပိုင်းအတွင်းပဲ ကျွန်မရဲ့ GGS ကျောက်စိမ်းဆိုင်ကို စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ အမွေစားအမွေခံအဖြစ် မေတ္တာနဲ့ လွှဲအပ်ပေးသွားမှာပါ”

ဒေါ်ခိုင်ခိုင်မှာ အငိုက်မိ အံ့အားသင့်ကာ အတန်ကြာ ငြိမ်နေမိပြီးမှ ...

“ဒါနဲ့ ဒီကညီမ နေကောင်းရဲ့လား”

“ကျွန်မ ဆေးရုံတက်နေရတုန်းပါ”

“စကားပြောရတာလည်း မောသလို ရှိနေလို့ပါ။ နေသာထိုင်သာ ရှိရဲ့လား၊ ဆေးရုံကနေတောင် ထွက်လာပြီး ဒီစကားကို လာပြောတယ်ဆိုတာကို အံ့အားသင့်နေမိတာပါ”

“ကျွန်မက အင်မတန်လည်း စိတ်မြန်တာက တစ်ကြောင်းပါ။ နောက်ပြီး ခရီးသွားစရာလေးလည်း ရှိတာမို့ ဒီကိစ္စလေးကို အရင်ဆောင်ရွက်ဖို့ စိတ်ထက်သန်လို့ပါ။ အစ်မကြီးတို့ဘက်က သဘောဆန္ဒလေး သိပြီးမှလည်း သွားလာရတာ စိတ်ဖြောင့်မှာမို့လို့ပါ”

“ဘာကြောင့်မှတော့ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခုမေးကြည့်ချင်လို့ပါ”

“မေးပါ အစ်မကြီးရယ်”

“မင်းဒီပုကိုလည်း လုပ်ငန်းတွေ ဘာတွေ လွှဲအပ်မယ်ပြီးတော့ ခရီးသွားမယ်ဆိုတော့ နိုင်ငံခြားကို အပြီးသွားမယ် ပြန်မလာတော့ဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား”

ရွှေရုပ်က ငေးစိုက်ငိုင်တွေ နေလိုက်ပြီးမှ ...

“အဲဒီသဘောဆန်ဆန်ပါပဲရှင်”

“မိဘတွေက ဒီမှာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ထူးခြားတဲ့အကြောင်းကိစ္စ တစ်ခုခုများ ရှိလား၊ ကျွန်မေးရတာက အစိမ်းသက်သက် တွေ့ခွင့်တောင်း ရှောင်လာပြီး စိတ်မြန်လက်မြန် စီစဉ်တောင်းဆိုတာတွေ အံ့ဩစရာကြီးလို ဖြစ်နေလို့ပါ”

“အဲသလို ဖြစ်နေမယ် ဆိုတာ နားလည်ပါတယ် အစ်မကြီး၊ ကျွန်မမှာလည်း အချိန်လေးတွေ နည်းနည်း rush ဖြစ်နေတာရော၊ ကျွန်မ မောင်လေးခမျာလည်း သူလည်း တော်တော်လေး တာရာကို မေတ္တာရှိတာပါ”

မတ်အပေါ် ဒီလောက်တောင် အရေးတယူ ရှိလှတာကို တာရာစကားတွေထဲက သိရပြီးသားမို့ အထူးတဆန်းမဟုတ်တော့တာတောင်မှ ဒေါ်ခိုင်ခိုင် အတော်ထူးဆန်းအံ့ဩနေရပါသေးသည်။

“ဒီကိစ္စတွေက ဒီလောက် အလောသုံးဆယ် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ညီမ”

“အစ်မကြီးတို့ဘက်က သဘောမတူဘူး ပြောတာလည်း သဘာဝကျပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အစ်မကြီးရယ်၊ ကျွန်မမောင်လေးက တာရာကို မေတ္တာစစ်နဲ့ သူ့ထစ်သက်မှာ ဒီတစ်ယောက်ပဲ ချစ်ရှာတာပါ၊ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်မအနေနဲ့ တာရာလေးနဲ့ ဂုဏ်ချင်း ခြပ်ချင်းများ နီးစပ်မလားလို့ မောင်လေးကိုလည်း အရောင်တင်ပေးနေတာပါ၊ GGS ဆိုင်ကိုလည်း တာရာအတွက်ပဲ မောင်လေးကို လွှဲအပ်မှာပါ၊ ပညာအရည်အချင်းတို့ ဘာတို့ မညီမျှဘူးဆိုပေမယ့်လည်း ဒီဒီဟာ ရိုးသားကြီးစားတဲ့ ယောက်ျားကောင်းလေး တစ်ယောက်ပါ အစ်မကြီးရယ် ...”

ကျွန်မ အစိမ်းသက်သက်နဲ့ အားယူ အရဲစွန့်ပြီး ခုလို လာပြောရတယ် ဆိုကတည်းက ဒီဘက်က မြတ်နိုး လိုလားမှုကို သဘောပေါက်ပေးပါ”

ဒေါ်ခိုင်ခိုင်က ရွှေရုပ်ကိုကြည့်ကာ သူပင် ရင်မော လေးပါသည်။ လူမမာသည်ရုပ်နှင့် မောလျနေပုံကြောင့် မြင်ရတာ လည်း စိတ်မချမ်းသာ။

“ဒီမယ် ညီမ၊ အစ်မတို့ မင်းဒီပကို သဘောမတူခဲ့တာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခုအခြေအနေကတော့ ပြောင်းသွားပါ ပြီ၊ သူ့ကို တာရာ ကိုယ်တိုင်က စိတ်မဝင်စားတော့တာပါ”

ရွှေရုပ်မျက်နှာက ဝိုမလို ပျက်ကာသွားလျှင် ဒေါ်ခိုင် ခိုင်မှာ အတော်ကြီး စိတ်ရှုပ်လက်ရှုပ်နှင့် ...

“ညီမ မယုံရင် တာရာနဲ့ပါ စကားပြောကြည့်လိုက်ပါ၊ တာရာ ရှိပါတယ်၊ ဒေါ်ခင်ညို ... တာရာကို ခေါ်လိုက်ပါ”

Juice လာချတဲ့ မိန်းမကြီးနှင့် တာရာကို ခေါ်ခိုင်း လိုက်ပြီးနောက် ...

“ညီမ Juice သောဏ်လို့ ရမယ်ထင်တယ်၊ နည်းနည်း သောက်ပါလား”

မလှမ်းမကမ်းမှ နာစ်သည် လက်ပတ်နာရီကြည့် ကာ ...

“မရွှေရုပ် ... ကျွန်မတို့ပြန်သင့်ပါပြီ၊ ဒီလောက်ဆို မရွှေရုပ် နည်းနည်း ပင်ပန်းပြီ၊ လဲသွားမယ်ရှင့်၊ ဒီအချိန် အိမ်က မိဘတွေလည်း ရောက်ခါနီးချိန်ပါ၊ ဆရာဝန်ရောင်းဒ် လုပ် ရင်လည်း အပြင်ထွက်တာသိရင် ဆူခဲထိမယ်ရှင့်”

“ဆရာမ ... ကျွန်မတို့ ဆေးရုံရောက်လို့ မေမေတို့ရောက် နေကြရင် အောက်ထပ်ဆင်းပြီး ဓာတ်မှန်သွားရိုက်ရတာ လို့ ပြောနော်”

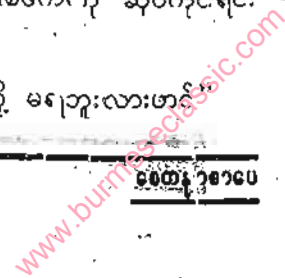
ရွှေရုပ် စကားကို နားထောင်ရင်း ဒေါ်ခိုင်ခိုင် သည် နားမလည်ချင်စရာတွေ အံ့အားသင့်ချင်စရာတွေနှင့် ဇဝေဇဝါဖြစ် နေမိပါသည်။

“ဟင် ... မမရွှေရုပ်၊ အရမ်းနေမကောင်းဖြစ်နေတာလား” “တာရာ”

တာရာသည် ရွှေရုပ်ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း အံ့အား လည်းသင့် စိတ်လည်းမကောင်းနိုင်အောင်ဖြစ်ကာ (ရွှေရုပ်ရဲ့ ငှီးချ နားပြေးကာ ရွှေရုပ်လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင် လိုက်ပါသည်။ အံ့ဩရလောက်အောင် ရုပ်ဆင်းပျက်နေတဲ့ ရွှေရုပ်ကို မြင်ရုံနှင့် ဝေဒနာ မသေးနိုင်တာကို ခန့်မှန်းလို့ ရပါသည်။)

ရွှေရုပ်က တာရာလက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း မျက်ရည်လည်လာကာ ...

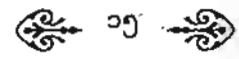
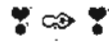
“တာရာ ... ဒီဒီကို ခွင့်လွှတ်လို့ မပြောလားဟင်”

“အဲဒီကိစ္စတော့ မမ မပြောပါနဲ့တော့နော်၊ တာရာက စိတ်နာတာတစ်ခုတည်းကြောင့် မဟုတ်ဘဲ ရှေ့အတွက်ပါ သေသေချာချာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ထားတာမို့ပါ။ သူ့ကို တာရာ မေ့လိုက်မှာပါ မမ၊ တာရာ ရှေ့အပတ် စင်ကာပူ သွားတော့မှာပါ”

“တာရာ”

“မမကိုလည်း တာရာ ချစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တာရာဆုံးဖြတ်ပြီးနေပြီ၊ ဒီကိစ္စတော့ ဆက်မပြောပါနဲ့တော့နော်၊ သူ့ကို တာရာ မုန်းသွားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှေ့မဆက်ချင် တော့လို့ လမ်းခွဲတာပါ မမ”

“ဟယ်လို”

“တာရာလားဟင်”

“မမရွှေရုပ်လား၊ နေကောင်းလား မမ”

“မမ ဆေးရုံကပဲ ဆက်နေတာပါ၊ တာရာ ဒီနေ့သွားမှာဆို”

“တာရာ ခဏနေ လေဆိပ်ဆင်းတော့မှာပါ မမ”

တာရာက ပြောရင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက် ပါသည်။ ဟိုတစ်နေ့က ရွှေရုပ် အိမ်လာစဉ်က တွေ့လိုက်ရတဲ့ သူ့အခြေအနေကို မြင်ကတည်းကပင် ရင်ထဲထိခိုက်လှကာ တွေ့စေ့စေ့ ဖြစ်ချင်လာတဲ့ နှလုံးသားကို တင်းဆန့်ရသည်။ ဒီလောက်ထိ ကျန်းမာရေးဆိုးရွားတာကြောင့်လည်း ဒီဒီ သူ့ဘက် မဲတင်းပြီး အပြေးသွားခဲ့တာ ဖြစ်မှာပဲလေလို့ ခွင့်လွှတ်ချင်ချင် ဖြစ်လာပါသည်။

သို့ပေမဲ့ စိတ်ကိုပြတ်အောင် တွေးရတာက ဒီကိစ္စ မျိုးဟာ နောင်မှာ အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ကြုံဦးမှာ။ ကြုံကိုကြုံရမှာ။ ဒီဒီဟာ သူ့မရိုးကို ချစ်ခင်မြဲ ချစ်ခင်ကာ ဦးစားပေးမြဲပေးမှာ။

တာရာကလည်း ကိုယ် နံပါတ်တစ်ဖြစ်ရမှ ကျေနပ်မယ့်သူပါ။ ကြာတော့လည်း တာရာက နာကြည်းလာမှာဖြစ်သလို ဒီဒီကလည်း ငာရာကို သဘောတေးသေးသူလို အထင်သေးလာမှာပါ။

“တာရာ ... မမ တစ်ခုလောက် နောက်ဆုံးပြောလို ရမလားလို့ပါ”

“မမ ... မမ ဆန္ဒရှိတာကို ပြောပါ။ မမမှာ နေမကောင်း တာကတစ်ဖက်နဲ့ ဒီဒီနဲ့ တာရာကိစ္စကို ဒီလောက်ဝင်စားနေတာကို တာရာလည်း အားနာလှပါပြီ။ တာရာ ပြောပြီးပြီပဲ မမရယ်၊ ဟိုး နောင်အရှည်သဖြင့်တွေ့အထိ တွေးပြီး တာရာ ဆုံးဖြတ်တာပါ။ ကုန်ကုန်ပြောမယ် မမ၊ အဲဒီနေ့က နာကြည်းခဲ့ပေမယ့် ခုတော့ တာရာနဲ့လုံးစားက ပျော့ပျောင်းချင်လာပါပြီ။ မမကိုလည်း တာရာ ချစ်တယ်၊ ဒီဒီကိုလည်း ချစ်တယ်၊ ချစ်တုန်းပါ။ ဒါပေမဲ့ တာရာ သူ့ ရဲ့ပထမဦးစားပေးပဲ ဖြစ်ချင်တာ။ မမကို သူ ရှေ့မှာထား တဲ့ အဖြစ်မျိုး လက်ထပ်ပြီးမှ ထပ်ခါ ထပ်ခါ ကြိုနေရင် တာရာတို့ ကွဲရလိမ့်မယ်၊ တာရာ မမကိုမို့ စကားကုန် ရှင်ထဲကအတိုင်း ဖွင့်ပြောလိုက်တာပါ။ မမတို့နှစ်ယောက် ရဲ့ သံယောဇဉ်ကို ဘယ်သူကမှ ဝင်လှည့် ဖျက်လို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ တာရာ ခဏခဏ မရှုံးနိမ့်ချင်ဘူး။”

တာရာအသံလေး တုန်ယင်လာသလို တစ်ဖက်က အသံကလည်း တုန်ခါနေပါသည်။

“တာရာ ... အစ်မတို့ သံယောဇဉ်ကို ဖျက်လို့ရတဲ့အရာ ရှိပါတယ်”

“မမ ဘာကိုပြောတာလဲ”

“သေခြင်းတရားပါ တာရာ”

“ရှင် ... မမ ဘာကို ...”

“ဒီလောကကြီးမှာ မမ ရှိမနေတော့ဘူးဆိုရင် ပြီးသွားပြီ မဟုတ်လား”

တာရာသည် ရင်ထဲ အပြင်းအထန် တုန်လှုပ်ဆောင့် ခုန်သွားရင်း ...

“မမ ... တာရာ ဒီသဘောနဲ့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အလိုအလျောက် ပျောက်ကွယ်သွားမယ့် ပြဿနာလေးပါ တာရာရယ်၊ နောင်အရည်ကြီး အကြာကြီးအထိ တာရာ တို့ကို ထည့်တွက်ထားဖို့ မလိုပါဘူး။ တို့ တောင်းပန်ပါတယ် တာရာ၊ တာရာ ထွက်မသွားပါနဲ့နော်၊ သူ ရူးလိမ့်မယ်၊ တာရာကို သူ သိပ်ချစ်ရှာတာပါကွယ်”

“မမ”

“တို့ အခုပြောမယ့်စကားကို သူ့ကို ပြန်မပြောဘူးလို့ တာရာ ကတိပေးပါ”

“အဲဒါ ... အဲဒါ ဘာလဲဟင် မမ”

ကော်ဖီဆိုင်လေးတံက လူလွတ်နေတဲ့ စားပွဲတစ်စုံ
မှာ မင်းဒီပကို ရှာတွေ့ပါသည်။ ရှေ့မှာဖွင့်ထားတဲ့ လက်ပံတော့ပံ
ရဲ့ Wallpaper က တာရာပုံ။ တာရာပုံလေးကို သူက ခပ်ငေး
ငေး စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။

“ဒီဒီ”

“.....”

ဝုန်းခနဲ ထလိုက်တဲ့ မင်းဒီပကြောင့် မလှမ်းမကမ်း
စားပွဲမှ တချို့ကပင် ငဲ့ကြည့်ကြသေးသည်။

“တာရာ ... တာရာ ... ဒီမနက် ...”

“တာရာ စင်ကာပူ မသွားဖြစ်တော့ဘူး ဒီဒီ”

မင်းဒီပ မျက်ဝန်းအိမ်မှာ ရုတ်တရက် မျက်ရည်တို့
ပြည့်လျှံ စိုရွဲသွားပါသည်။ သူ ဘယ်လောက်ပျော်သွားတယ်ဆို
တာ ထာရာ ယုံယုံကြည်ကြည် သိပါသည်။

“တာရာ”

“ဒီဒီ ... တာရာ မမရဲ့ဆေးရုံကို မရောက်ရသေးဘူး၊
တာရာတို့နှစ်ယောက်တူတူ သတင်းမေး သွားရအောင်လေ”

တာရာအသံလေး အဖျားခတ်မှာ ဝုန်းခါတိမ်ဝင်ခဲ့
တာကို မင်းဒီပက သတိမပြုမိလိုက်တော့ပါ။

လမင်းပိုပို

